Dr. Semir Osmanagić

ENERGETSKE TAČKE PLANETE

Moderne piramide Rusije i Indije, prahistorijski tuneli u Austriji i vorteksi Arizone

Sarajevo, 2017.

Autor: Dr. Semir Osmanagić, www.semirosmanagic.com
Copyright: Sva prava zadržava autor
Naslov: Energetske tačke Planete
Izdanje: Prvo
Izdavač: Fondacija "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca", Himze Polovine 12, 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina, www.piramidasunca.ba
Za izdavača: Ahmed Bosnić, predsjednik Upravnog odbora Fondacije
Urednik: Sabina Osmanagich
Lektor: Sabina Osmanagich
Štamparija: CPU Printing Company, d.o.o., Vitomira Lukića br. 14, 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina, www.cpu.ba
Za štampariju: Nedžad Džafić, direktor
Ilustrator: Haris Jašarević
Fotografije: dr. Semir Osmanagić
Recenzenti: Ahmed Bosnić, Slobodan Stajić
Godina izdavanja i štampanja: 2017.
Broj primjeraka: 1.000

CIP

Sadržaj

• Uvod .....
"Putokaz za ljubav i harmoniju", recenzija Slobodana Stajića .....
"Vrata drugih svjetova", recenzija Ahmeda Bosnića .....

• I Piramide u Rusiji .....
Početak priče o modernim ruskim piramidama .....
Piramida u St. Peterburgu .....
Tajna Ermitaža .....
Prvi stranac u posjeti sibirskim piramidama .....

• II Piramide u Indiji .....
Dolina piramida u Indiji – pokret koji će promijeniti budućnost .....
Indija – od gurua do rižinih polja .....
Auroville – utopija na djelu .....
Piramide u Indiji – od hramova do škola .....

• III Prahistorijski tuneli u Austriji .....
Dr. Heinreich Kush .....
Kandelhofer Erdstale tunel .....
Strebl Gang tunel u mjestu Pudregg by Vorau .....
Schrotter Gang tunel u Rigerspahu .....

• IV Sjedinjene Američke Države:
Energetski vorteksi Arizone i kameni zid u Teksasu .....
Četiri Energetska vorteksa Sedone .....
Rockwall – misteriozni prahistorijski zid u Teksasu .....

• V Egipat – Velika piramida .....
Meditacija u Kraljevoj komori .....

• VI Veza Atlantide i Grčke .....
Olimpija: Gromovnik Zeus i moderne Olimpijske igre skrivaju tradiciju poštivanja Majke Gaie (Gaje).....
Da li postoji veza između Partenona i Atlantide .....
Kolos sa Rodosa i kolosi Atlantide .....
Knosos – početak evropske civilizacije? .....

• VII Verona, Italija: Energija ljubavi .....
Turistička destinacija Verona, Italija: Energija ljubavi .....

• VIII Sjeverni Kipar: Megalitna kultura .....
Dvanaest hiljada godina kiparske historije .....
Piramida na sjeveru Kipra? .....
Megalitna kultura na sjeveru Kipra: Mevlevi megaliti .....

• IX Bosna i Hercegovina: orgonska energija (Visoko) i najveća kamena kugla (Zavidovići) .....
Nivo orgonske energije na bosanskim piramidama .....
Otkriće najveće kamene kugle .....
Potvrđeno – najveća svjetska kamena kugla nalazi se u Zavidovićima .....

Uvod

Nije samo svijet prošlosti bio svijet piramida. Gradnja modernih piramida u Rusiji započinje 1990-ih te je intenzivno nastavljena u XXI stoljeću. Proučava se uticaj energije piramida na zdravlje, provodljivost materijala, elektroniku, razvoj spiritualnih čula, naftnu proizvodnju, smanjenje razornih zemljotresa, vulkanskih erupcija i ozonskih rupa. Piramide u Tomsku u Sibiru mijenjaju klimu.

Pokret gradnje piramida u Indiji traje već dvadeset i pet godina: hiljadu velikih i deset hiljada malih piramida je podignuto na jugu Indije. Energija piramida koristi se za meditaciju.

Misteriozni prahistorijski tuneli u Austriji su stariji od 20.000 godina i što su stariji to su superiorniji u gradnji. Podzemni energetski vorteksi Sedone u Arizoni oblikuju vegetaciju na površini. Misteriozni prahistorijski kameni zid na sjeveroistoku Teksasa odavno je prekriven nanosima zemlje, ali još uvijek stvara magnetno polje oko sebe.

Nivo orgonske (životne) energije na bosanskim piramidama nadmašuje sve vrijednosti mjerene u okolini. Najveća kamena kugla na svijetu je otkrivena u Zavidovićima i u njoj je izmjeren značajan procenat željeza.

Drevni graditelji piramida i megalitnih lokacija su poznavali značaj energetski potentnih lokacija na Planeti. Koristili su moćne geometrijske oblike piramide i sfere, elemente sakralne geometrije, prisustvo željeza koje generira elektromagnetizam, tunele i kvarcni kristal koji pojačavaju energetska polja. Njihova genijalnost omogućavala im je čistu i besplatnu energiju.

U XXI stoljeću vraćamo se tim zaboravljenim znanjima. Imamo šansu da promijenimo našu budućnost nabolje.

Knjiga “Energetske tačke Planete” nastala je tokom mojih putovanja u 2016.

Autor

PUTOKAZ ZA LJUBAV I HARMONIJU

„Drveća su beskrajni trud zemlje da progovori s nebom koje sluša“
Rabindranat Tagore

U ustalasnom svijetu u kome živimo, gdje iza gotovo svakog ugla vrebaju podanici boga rata Aresa (Marsa) i ovovremene srdite Eride, običnim smrtnicima gotovo jedino preostaje da prizivaju boginje mudrosti i ljubavi Atinu i Afroditu, kao i ona sveta mjesta neisrcrpne životne energije, koja donose katarzu ne samo nama, nego i čovječanstvu.

Da li odista postoje takva sveta i arkadijska mjesta, ili svetilišta sveopšte ljubavi i spokojstva, gdje vas niko ne dijeli po vjerskom poklonstvu i boji kože, niti pita odakle ste?

Uostalom, i sam autor ove divne knjige Semir Osmanagić na jednom mjestu se pita:
„Postoji li mjesto na Planeti, gdje je istina najvažniji princip? Gdje nema nasilja, ni kriminala? Gdje ne postoji korupcija, a nema ni policije, vojske dogmatskih birokrata? Gdje nema genetski modificirane hrane, niti vladavine elita, njihove manipulacije i kontrole ljudskog uma? Gdje stanovnici nisu eksponirani agresivnim medijima, koji nose samo negativne vijesti? Mjesto gdje se proizvodi višak zdrave hrane, a odlikuje se ekološkim stanovanjem? Mjesto gdje tradicionalna, holistička medicina prevladava, a samo u ekstremnim slučajevima se potraži dopuna u bolnici ili kod zubara? Mjesto gdje ljudi iz pedeset država žive u miru, bez pritiska profitne ekonomije, različitih religija ili nacionalnih predznaka?“

I ma koliko sva ova pitanja, u naše doba, izgledala utopijska, autor nas, bar na tren, vodi do jednog takvog mjesta, do obala Indijskog okeana, u južnoindijsku državu Tamil Nadu, gdje, kako autor navodi, „već pola stoljeća traje eksperiment budućnosti“ i gdje žive samo oni koji su, u potrazi za rajskim mirom, našli ovozemaljski kutak bez podjela, nasilja i izrabljivanja.

Nažalost, čovječanstvo je već suviše zabrazdilo u obrnutom smjeru, gdje upravo vladaju i podjele i nasilje i izrabljivanje, tako da je indijski Auroville, samo opitna oaza, jedna od tri na našoj Planeti (uz one na sjeveru Italije i u Izraelu), koje svjedoče kako svijet može biti i neuporedivo bolji.

Ali, kako se osloboditi vladara bezumlja, novih bogova rata i ovovremenih Krezova, koji kontrolišu gotovo 99 posto svjetskog bogatstva, a oni najmoćniji i za samo jedan svoj govor ili predavanje naplaćaju basnoslovnih 200.000 dolara, pri tome mirno posmatrajući kako širom našeg globusa dječica umiru od gladi.
Srećom, pod nebeskim svodom postoje brojna mjesta koja nam daruju životnu

energiju, energiju ljubavi i povezivanja, kao božiji dar Majke Prirode. Još u dalekoj prošlosti znameniti ljudi i graditelji znali su za tu moć, kao i moć geometrijskih oblika piramide i megalitnih lokacija, vajajući svoja neprolazna djela, kojima se divimo i danas. Kao što su znali i za podzemna i druga energetska izvorišta.

To je inspirisalo mnoge ovovremne graditelje, od Sibira do Indije, da i sami počnu vajati piramide, a naučnike i zanesenjake da se ponovo posvete istraživanju praistorijskih tunela i drugih fenomena blagotvorne životne energije.

Uz napomenu da se „u XXI stoljeću vraćamo starim zanimanjima... i da imamo šansu da promijenimo našu budućnost“, autor Osmanagić nas ovom knjigom, kao i prethodnom, zanosno vodi na još jednu zanimljivu promenadu. Pred nama lelujaju prizori iz Sankt Peterburga i Ermitaža, Sibira, doline piramida u Indiji, austrijskih praistorijskih tunela, misterioznih energetskih vorteksa Arizone i kamenog zida u Teksasu, Velike piramide u Gizi... Zatim se smjenjuju prizori i iz Elidske doline i drevne Olimpije, ishodišta najznamenitijih sportskih svetkovina; vječne Atine i njenog hrama svih hramova Partenona; umilnog Rodosa sa zagonetnim Kolosom i neponovljivim Lindosom; Krita s Knososom; kultnog mjesta zaljubljenih Verone; Afroditinog otoka Kipra s tajnovitom piramidom i megalitima, da bi ta bajkovita odiseja bila okončana u Bosanskoj dolini piramida u Visokom i opisom džinovskih kamenih kugli kod Zavidovića.

Ljepši kraj jednog „putovanja“ nije se mogao ni zamisliti od saznanja da se najveća svjetska kugla nalazi upravo u BiH.

Svaki Semirov zapis iz ove knjige bogato je ilustrovan sjajnim fotosima, što daje posebnu vjerodostojnost svakoj zapisanoj riječi.

Na početku ovog prikaza, citirali smo slavnog poetu Tagoru, kako su „drveća beskrajan trud zemlje da progovori s nebom koje sluša“.

Stoga i ovu poučnu knjigu treba shvatiti kao beskrajni trud ljudi, koji žele dobro našoj Planeti, da progovore ne samo sa samim nebom koje sluša, već i s moćnicima koji ne slušaju ni dobronamjernike ni Majku Prirodu. Da se više okrenu miru, a ne ratovima; ljubavi, a ne mržnji, kao i polusnenoj ritualnosti, a ne nuklearnim i ratnim pokusima.

Zvuči, naravno, utopijski, ali bilo bi divno, kada bi svi moćnici i državnici, bar nekoliko dana proveli u nekom globalnom „Parku mira, harmonije i ljubavi“. Možda i u visočkom „Parku ljubavi“, gdje vlada iskonski mir, a koji su na dar čovječanstvu ostavili Semir Osmanagić i njegova životna saputnica Sabina. Kao što Semir ostavlja i ovu knjigu, kao korisni putokaz za ljubav i harmoniju.

Slobodan Stajić - Februar, 2017.

VRATA DRUGIH SVJETOVA

„Dragi sine, ono što ne vidiš predstavlja osnovni sastojak i suštinu svega što postoji!...“
Upanišade, *indijska zbirka filozofskih misli iz 7. st. pr. n. e.*

Multiznanstvena istraživanja Bosanske piramide Sunca polučila su neočekivane rezultate i otkrića koji su arheološke vrijednosti i sadržaje ovog jedinstvenog lokaliteta u svijetu nenadano potisnuli u drugi plan. Istraživačima iz svijeta različitih profesionalnih usmjerenja postalo je jasno da, nažalost, ni poslije desetogodišnjih istraživanja u Bosni, neće naći arheološke artefakte niti materijalne dokaze ni izbliza slične onima koji su pronađeni u egipatskoj Dolini piramida. Shvatit će, s neskrivenim iznenađenjem i čuđenjem, da je to zapravo prirodno i logično, jer su bosanske piramide, po svoj prilici, najstariji vještački objekti podignuti na planeti Zemlji i njihova izvorna namjena gotovo da ni u čemu nije uporediva s egipatskim i drugim poznatim piramidama u svijetu.

Većina egipatskih piramida, kako je poznato, sagrađena je u periodu Starog i Srednjeg egiaptskog kraljevstva, a ona za koju se smatra da je najstarija - podignuta je u periodu između 2650. i 2575. godine prije nove ere, za života faraona Đozera ili Zosera, dakle, prije nekih skoro pet hiljada godina. Ovaj podatak potvrđuje da su bosanske piramide šest ili čak sedam puta starije i da su egipatske, u suštini, kopija mnogobrojnih kopijâ piramidolikih objekata koji su –moguće – kroz nebrojne milenije uticale na razvoj civilizacija i život na planeti Zemlji. Zbog toga, zarad činjenice što su kroz vrijeme zaboravljeni osnovni smisao i temeljne namjene podizanja piramida, zbog toga - izuzev njihovog karakterističnog oblika i podzemnih tunelskih labirinata – gotovo i da nema nikakve druge sličnosti između bosanskih i egipatskih piramida. Ta činjenica upravo najviše fascinira znanstvenike svijeta i, dakako, zbunjuje konzervativni arheološki establišmant i čuvare proizvoljno tumačenih starih kodeksa i doktrina prošlosti.

Suština bosanskih piramida, očito, nije u onom što je bjelodano i što svaki laik može procijeniti golim okom. Naprotiv, njihova temeljna namjena, sadržaj, smisao i suština čini se da su mnogo suptilniji; o tome ne kazuje nijedna povijesna knjiga, niti antičko kazivanje ili legenda; oni se gube u ljudskom neznanju i krajnje nepouzdanim teorijama o životu u dalekoj prošlosti o kojoj govori službena historiografija od Herodota pa do danas. Naprosto, bosanske piramide nas opominju da smo svi žrtve pogrešnih učenja i tumačenja razvoja civilizacija na ovoj planeti.

Dakle, desetogodišnja multiznanstvena istraživanja bosanskih piramida, prije svih Bosanske piramide Sunca, donijela su iznenađujuće rezultate i pokazala da je jedan od njihovih sadržaja ono što se ne može rukom opipati niti vidjeti golim okom – energije, zračenja, rezonance, zvuk...

S takvim uvjerenjem Semir Osmanagić je ovoga puta krenuo na zanimljivo istraživačko putovanje po svijetu, obilazeći nove i stare arheološke i energetske objekte i lokalitete koje – prema njegovim ubjeđenjima - predstavljaju sastavni dio jedne fascinantne mreže energetskih tačaka na našoj planeti o kojoj još uvijek gotovo ništa ne znamo. Pri tome, Semir vješto i nenametljivo rasplamsava maštu čitatelja, oživljava drevna, gotovo zaboravljena znanja, budi sumnje u istinitost postojećih teorija o prošlosti i otvara mnoga pitanja na koja moderna znanost do sada nije dala jasne odgovore.

Da li su prastari projektanti i graditelji piramida, podzemnih tunela i megalitnih objekata poznavali značaj energetski potentnih lokacija na našoj planet?!... Jesu li svjesno birali takva mjesta za svoja svetišta i hramove??!... Otkuda im saznanja o sakralnoj geometriji i mističnim moćima geometrijskih oblika, kao što su piramide i sfere; kako su spoznali da prisustvo željeza generira elektromagnetizam, a kvarcni kristal pojačava energetska polja?!... Zašto se u staroindijskim vjerovanjima lotos smatra svetim cvijetom i u kojoj mjeri utiču mistični simboli na sudbinu čovjeka?!.. Ne čini li se da je neznanim civilizacijama upravo njihova genijalnosti tajna znanja omogućavala čistu i besplatnu energiju i život sretniji nego što ga mi živimo danas?!...

Istovremeno, obilazeći zanimljive lokalitetete, Osmanagić pokušava spoznati uticaje energije piramida na ljudsko zdravlje, klimu, razvoj spiritualnih čula, provodljivost materijala, elektroniku, naftnu proizvodnju, smanjenje razornih zemljotresa, vulkanskih erupcija i ozonskih rupa.

Tako je nastala knjiga koja je pred vama!

Svoje fascinantne spoznaje sa zanimljivog putovanja, Osmanagić je podijelio u devet zanimljivih, gotovo zasebnih poglavlja, koja pred očima čitatelja otvaraju vrata drugih i drugačijih svjetova o kojima se malo ili ništa ne zna. Knjiga je pisana laganim stilom, u maniru intimnih putopisnih kazivanja, što čitatelja ispunjava osjećanjem da i sam učestvuje u ovom neobičnom istraživačkom hodoljublju. Posebno su zanimljive autorove meditacije kojima se predavao na lokalitetima koje je obišao. One kazuju o njegovom neiscrpno bogatom spiritualnom životu, ali i upornoj želji da svojim bićem prodre u daleku prošlost i uspije ono što nikome do sada nije pošlo za rukom i da racionalno objasni najveće tajne života i vremena kroz koje su prolazile civilizacije na našoj planeti.

Ahmed Bosnić - Mart, 2017.

I PIRAMIDE U RUSIJI

1 POČETAK PRIČE O MODERNIM RUSKIM PIRAMIDAMA

Godina je 1999. Pedesetogodišnji inžinjer Alexander Golod podiže prvu modernu piramidu na tlu Rusije, samo pedeset kilometara od centra Moskve. Piramida postaje uspjeh, posjetioci dolaze, a među njima i umjetnici, ministri, prinčevi, glumci, pjevači, gosti iz Indije i Kine. O ruskim piramidama počinje da se priča na međunarodnim konferencijama, priloge prave CNN, ABC, BBC i drugi mediji. Golod vrši medicinske i druge eksperimente i sve je izgledalo obećavajuće.

U Moskvu dolazim u augustu 2016, sedamnaest godina nakon gradnje najviše ruske piramide. Dočekali su me neuobičajeno topli dani od 33 stepena. Krećem na ugovoreni sastanak s graditeljem piramide. Nakon sat vremena probijanja kroz svakodnevnu gužvu na ulicama glavnog grada Rusije, dolazimo na periferiju. Izlazimo na 38. kilometru auto-puta Moskva-Riga. Ulazimo u rezidencijalno naselje. Nekoliko hektara zelene čistine formiralo je plohu na čijoj sredini strši bijela piramidalna građevina. Približavamo joj se. Podsjeća na nubijske piramide i njihovih 70 stepeni nagiba.

Usamljena, ali izgleda impresivno iz daljine.

Parkiramo ispred piramide. Taj dan je zabilježeno dvadesetak posjetilaca. Ulazni otvor ima četverokrilna vrata i djelomično je pregrađen jednim položenim krilom.

Dodirujem vanjske zidove. Fiberglas. Čvrst, ali ulegnut na nekoliko sekcija. Vjerovatno od naleta vjetra, kiše, snijega. Masa piramide je 55 tona. Uglovi se pružaju u ravnoj liniji sve do vrha. Sva četiri ugla su dobro očuvana.

Koracima mjerim dužinu stranica na betonskim temeljima. Ukupno 22 koraka. Dakle, kvadratna osnova 22x22 m.

Ulazim u unutrašnjost piramide sa druge strane, kroz niski ulaz. Odjednom se preda mnom otvara veliki i izuzetno visok prostor. Gledam prema vrhu. Praznina kao da se pruža do neba. Znam odranije da je piramida visoka 44 metra, ali osjećaj je kao da je duplo viša.

Zidovi piramide su s fiberglas pregradama. Kombinacija kosih i vodoravnih ispupčenja formira niz manjih piramida. Njihova dimenzija odgovara standardu zlatnog reza.

U sredini prostora su dva velika ograđena globusa. Vjerovatno iz vremena kada je Alexander Golod primao goste i prezentirao im svoj rad. Natpis na ruskom upozorava da se globusi ne dodiruju.

S lijeve strane nekoliko stolova sa suvenirima. Na njima male orgonske piramide, suveniri iz Kine, plastične flaše s vodom, nakit od kamenja, knjige, te različito poludrago kamenje na ogrlicama i narukvicama. Prodavci čekaju turiste. Dvostrani flajer samo na ruskom jeziku. Na zidu mala reklama za snimanje aure u vanjskoj kućici. Na podu palete s flašama s vodom.

Pojavljuje se Alexander Golod na zakazani sastanak. Fotografije koje se mogu naći na internetu, pedesetogodišnjaka u odijelu i zalizanom crnom kosom, ne odgovaraju liku koji se rukuje sa mnom. Sedamnaest godina kasnije, osjedjeli Golod, s prorijeđenom kosom, u jeansu i naočalama,

Prva rečenica mu je bila:

"Tvoje piramide u Bosni su znatno veće od ove."

Zahvaljujem mu se na prijemu. Kreću moja pitanja o izboru dimenzija piramide. Odgovara dosta površno. Kaže mi da je kombinaciju 22x22x44 metra odabrao slučajno, jer mu se učinila zgodnom. Pitam ga za nagib, kaže da ne zna, ali da se može izračunati. Zašto ovaj materijal, odgovara da je bio dovoljno čvrst i najbolje rješenje tada.

Nakon pola sata zajedničkog obilaska, poziva me u svoju kuću da tamo nastavimo razgovor.

Živi u naselju uz piramidu. Kaže da je kupio pet hektara zemlje na kojoj je izgradio piramidu, a zatim je napravio kuću u blizini. Njegovo naselje ima lijepe kuće, s baštama. Ulazimo kroz kapiju u veliko dvorište, s dvije kuće za stanovanje. Na spratu je velika, poluprazna prijemna soba s trpezarijskim stolom. Kaže mi da je ispod nas zatvoreni bazen.

Donosi planove, projekte, izvještaje, laptop. Ostali smo u razgovoru više od tri sata.

Inžinjer Golod je živio četrdeset godina u Ukrajini. U zrelom životnom periodu, od 1991, bio je direktor velike firme ("NPO Hidrometpribor") za proizvodnju instrumenata za meteorologiju. Zanimanje za piramide mu je bio hobi od 1990.

Prve piramide je izgradio u Ukrajini. Za temelje je koristio dužinu stranica od 11x11 metara. Sada mi je jasno zašto je ovdje koristio duplo veću dimenziju: 22x22 m.

Piramida koju je izgradio u južnoj Rusiji, u Baškiriji, pored naftnih polja, pokazala je svojevremeno odlične rezultate. Nafta je postala "lakša" (viskozitet je opao za 30%), a dostupnost nafte se povećala na izvoru. Ove rezultate je potvrdila Gubkinova akademija za naftu i plin.

S velikim entuzijazmom je izgradio piramidu od milion dolara kod Moskve i zatim je koristio kao naučni laboratorij u narednim godinama. Govori mi detaljno o rezultatima o kojima se može površno pročitati na internetu.

Niz medicinskih istraživanja je pokazao beneficije na organizam, što su mu potvrdili iz Ruske akademije medicinskih nauka. Rusija, naime, ima pet velikih "sveruskih" akademija nauka. Tri najveće su Ruska akademija nauka i umjetnosti, Ruska akademija medicinskih nauka i Ruska akademija prirodnih nauka (čiji sam i ja član). Uglavnom, medicinski akademici s Mečnikovog instituta su mu potvrdili da imunitet organizma raste nakon boravka u piramidi: kompozicija leukocita u krvi raste te se ubrzava regeneracija tkiva. Novorođenčad, kojoj su davane tekućine koje su bile izložene djelovanju energije piramida, pokazivala su znatno unaprijeđene zdravstvene indekse u odnosu na druge bebe. Potvrdilo se da enegija piramida utiče na preživljavanje tkiva izloženog bakterijama i virusima. Piramida smanjuje otpornost virusa i bakterija.

Posebno mi je bio interesantan eksperiment sa zatvorenicima. Na internetu kruže različite priče: od toga da je Golod dovodio grupu zatvorenika i mjerio nivo nasilja (?), do priče da su zatvorenici koristili hranu izloženu energiji piramide. Prava istina je da je Golod stavio pet tona soli u piramidu i onda su, u obližnjem zatvoru, davali tu sol populaciji od 6.000 zatvorenika, u periodu od godinu dana. Nakon tri mjeseca, pričao je s četiri načelnika zatvorskih odjeljenja. Svi su mu rekli istu stvar: kao da je neko zamijenio njihove stare zatvorenike s boljim, nenasilnim. Unutrašnji sukobi u zatvoru su drastično opali, a nivo agresivnosti bio je neuporedivo niži. Ove eksperimente je provodio 2000, 2001. i 2003. i oni su doveli do toga da su ozbiljni incidenti u zatvoru svedeni na nulu. Očigledno da je energija piramide dovela do uticaja na stimuliranje moždanih ćelija, koje inače dovode do sklonosti ka remećenju reda.

Govorio mi je o reanimaciji patologije beba, uticaju piramide na teška oboljenja, hematome, cerebralnu paralizu. Nakon jednog sata u piramidi, svi nalazi su govorili o poboljšanju stanja.

Institut za teoretsku i eksperimentalnu biofiziku je radio eksperiment na miševima. Samo jedan gram slane tekućine iz piramide dnevno, dovodio je do rasta i boljeg rada žlijezde štitnjače. Bolji rad ove žlijezde je automatski uticao na smanjenje agresivnosti i stresa kod miševa.

Golod mi je prezentirao rezultate mjerenja radioaktivnosti čija se količina smanjuje u piramidi. Sjemenje, koje je bilo ostavljeno u piramidi samo 1-3 dana, pokazivalo je brži rast od običnog sjemena za 30-100%. Posebno je istakao da farmaceutski lijekovi, izloženi piramidi, bolje djeluju i da im se smanjuju negativna svojstva ("side-effects"). Kasnije sam saznao zašto mu je to bilo interesantno.

Ukrajinski Institut za fiziku mu je potvrdio pozitivan učinak piramide na superprovodljivost, gdje se mijenjaju temperature i unaprjeđuju mogućnosti poluprovodnika i karbonskih materijala. Također, sintetički dijamanti postaju čvršći i čistiji.

Golod je napravio piramidu na jezeru Siliger, 22 metra visoku, kvadratne osnove 11x11 m. Na laptopu mi je pokazivao video snimak iz ruske radarske stanice koja je registrirala energetsku zraku koja izlazi iz piramide, zatim se širi i dostiže radijus od 500 metara! Tvrdio mi je da je rang utjecaja Siligerske piramide 120 km, a da on može biti amplifiran. Zbilja, na monitoru, pored ruskog vojnika, pokazala se postojana bijela linija koja je samo lebdjela u zraku. Golod pretpostavlja da što se visina piramide povećava, to se dobijaju kvalitetniji rezultati. Zapravo, svaki njegov dokaz o kojemu mi je govorio, samo je potvrđivao ono što mi dokazujemo u Visokom, te mjerenja na Bosanskoj piramidi Sunca i u podzemnim tunelima.

Posebno je bio ponosan na "matrice" koje je poslao na rusku svemirsku stanicu "Mir". Ruski kosmonaut Vinogradov mu je poslao fotografiju s posvetom, a Golod ju je uokvirio. Skidao je prašinu, dok mi ju je donosio. Nastavio je pričati. Kosmonaut Afanasiev mu je potvrdio da je stanica "Mir" trebala biti kontrolirano srušena u ocean nakon misije Vinogradova. Međutim, nešto se pozitivno desilo i svemirska stanica je korištena još tri godine od 1998. do 2001. Golod govori o utjecaju njegovih energetskih materijala ili "matrice", kako je zove. Zapravo, riječ je o kristalu izloženom energiji piramida.

Kosmičke priče su nastavljene. Golod je tražio od ruskih kosmonauta da njegove "matrice" koriste i američki astronauti na ISS – Međunarodnoj svemirskoj stanici. Oni su to odbili. Prvi šatl koji je nakon toga letio prema ISS stanici, "Columbia", doživio je nesreću u kojoj je stradalo svih sedam astronauta. Golod misli da energija piramida mijenja strukturu prostora. Ova ispovijest je u koliziji s tvrdnjama na njegovoj web stranici, gdje stoji da su Amerikanci ipak postavili njegov kristal na ISS u oktobru 2001, na deset dana.

Govorio mi je o vlastitom osjećaju unutar piramide u Siligoru. "Kada se ljuljaš unutar piramide i zatvoriš oči, ne osjeća se ljuljanje sve dok oči ne otvoriš ponovo."

Na laptopu mi je pokazao video klip s eksperimentom s vodom. Bočica je bila puna gotovo do vrha. Termometar je pokazivao temperaturu od minus 17 stepeni Celzijusa, a voda je bila u tekućem stanju. Radnja se odvija u piramidi. Golod uzima bočicu, dva puta je promućka, i onda se voda automatski pretvara u led.

Sati su nam brzo prolazili u razgovoru. Nastojao sam pričati što manje, a čuti što više. Alexander Golod je posvetio dvije decenije života intenzivnim eksperimentima s energijama piramide. Ono što se teško može dokazati odnosi se na socijalne procese.

"Znaš li da sam većinu života proveo u Ukrajini? S nevjericom posmatram šta se tamo dešava u zadnjih dvadeset godina. Od bratskog naroda, oni su nas, Ruse, počeli mrziti. Da li si primijetio da se na glavnom gradskom trgu u Kijevu, na Mejdanu, nalazi piramida? (Kasnije sam zbilja provjerio i zapazio, u video izvještajima iz Kijeva, staklenu piramidu, sličnu onoj u francuskom Luvru, ali manju). Ta piramida je promijenila mišljenje 40 milona ljudi. Stoga, piramida ima uticaj na masu."

Alexander Golod se skroz otvorio i nastavio:

"Energetski fenomeni registrirani na Siligerskoj piramidi pokazuju da bi energija piramida mogla potpuno izbaciti našu potrebu za ugljem, naftom i prirodnim plinom, te upotrebu farmaceutskih lijekova."

Koliko puta sam izgovorio gotovo istu rečenicu na svojim predavanjima širom Planete, mislio sam dok sam ga slušao.

Pogledao me u oči, što je rijetko činio tog dana.

"Ja sam totalni materijalist. Ja sam inžinjer. Ne vjerujem u magiju, ne vjerujem u vantjelesna iskustva, niti u neke bioenergetske moći. Ali, znam da piramida može popraviti stvari kod zlih ljudi, smanjiti im agresivnost. Znam i da piramide mogu uticati na atmosferu, na smanjenje hurikana, vulkanskih erupcija, problema sa Zemljinom korom."

Prisjetio sam se da je Golod reklamirao da piramide mogu popuniti ozonske rupe. Prije 15-20 godina to je bio problem iznad Australije. Njegova je želja bila da napravi (proda) takve piramide u Australiji. Nekoliko puta mi je pominjao Yellowstone park u Americi, gdje se očekuje velika vulkanska erupcija u budućnosti. Pokušavao je prodati svoj sistem i Amerikancima, ali bezuspješno.

Čini se da je, u komercijalnom smislu, smatrao da je mogao puno više učiniti. Ali, nije i to ga je malo tištilo.

Pokazivao mi je i plan novog piramidalnog kompleksa, koji bi imao centralnu piramidu visoku 101 metar, s temeljima od 50,5x50,5 metara. Ali, nisam osjetio entuzijazam. Na izlazu iz kuće samo je dobacio:

"Možda će moj unuk napraviti ovu piramidu".

Usput, unuk mu je prvak Rusije, za svoj uzrast, u fizici i matematici.

Vratili smo se u piramidu. Uputili smo se prema središtu. Mahnuo je jednom od prodavača suvenira. Ovaj je prišao, uklonio ogradu, podigao tepih i počeo uklanjati drvene daske. Ispod njih se nalazio prolaz. Golod je sišao niz betonske stepenice. Pogledao sam u unutrašnjost: prostorija od desetak kvadrata (3,5x3,5 m).

Golod je uzeo kutiju s lijekovima, stavio je u džep jakne.

Na povratku se pozdravio sa mnom. Dogovorili smo susret za 2017.

On je pošao natrag kući, ja prema Moskvi.

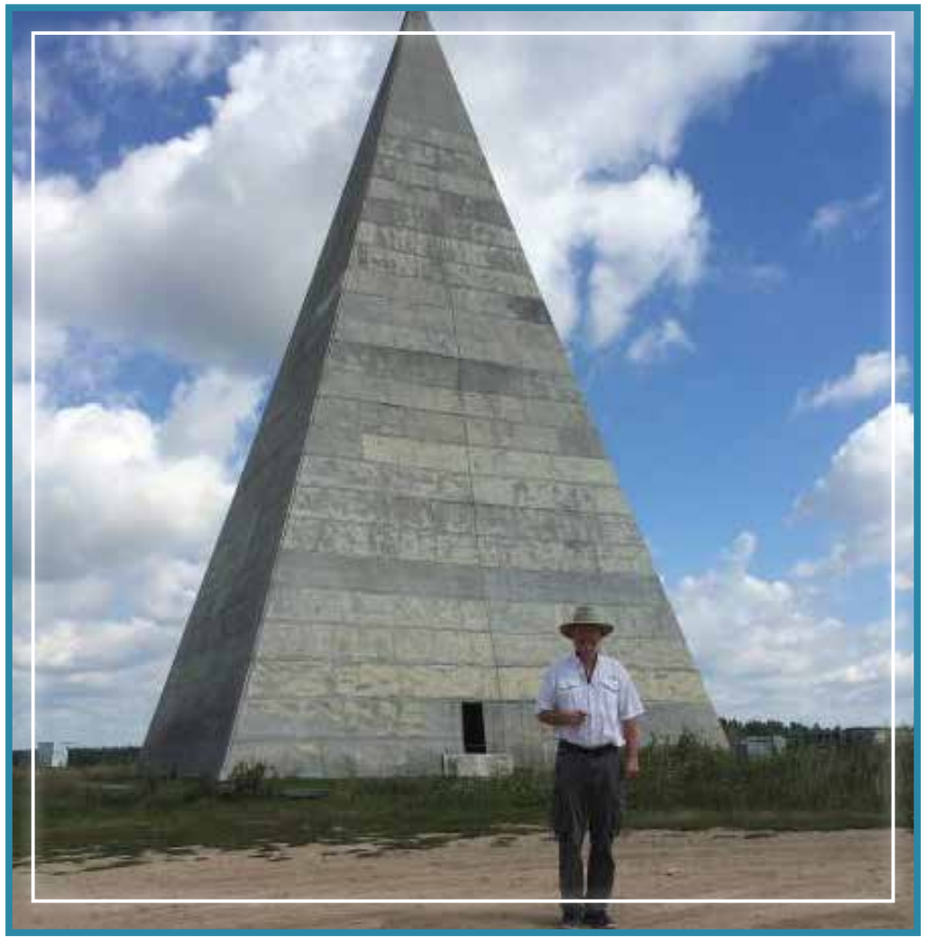

4500
7500
12500

2 PIRAMIDA U ST. PETERBURGU

U Rusiji je sve veliko. To je površinom najveća zemlja na svijetu. Moskva s 15 miliona, a St. Peterburg s osam miliona stanovnika su među najmnogoljudnijim gradovima na svijetu. Metro im je na najvećim dubinama u konkurenciji svih ostalih u svijetu. Nekada se između dva najveća ruska grada putovalo sedam dana kočijom. Osnivač moderne ruske države, car Petar Veliki, začeo je zbirku umjetnina u kojoj su danas i Da Vinči i Mikelanđelo, ali i 30 djela velikog Rubensa. Ruski carevi su u St. Peterburgu, tadašnjem glavnom gradu Rusije, imali dvije najveće palače, Zimski i Ljetni dvorac, kojim su impresionirali predstavnike stranih zemalja. Carica Katarina je imala četiri prijemne prostorije, čijom su raskoši gosti bili toliko impresionirani da bi vjerovatno zaboravljali zašto su došli.

I u tom glamuru i bogatstvu, u Carskom Selu, kod mosta Paladjevo, svoje mjesto je našla granitna piramida. Nevelikih dimenzija, na prvi pogled, kao kontrast svemu što je veliko u Rusiji.

Mada mi je posjet piramidi bio razlog dolaska u Carsko Selo, većinu dana sam proveo obilazeći ljetnu rezidenciju ruskih careva i carica. Boljševici su Carskom Selu promijenili ime u Puškin, po najvećem ruskom pjesniku (inače arapskog porijekla, crne kovrdžave kose) Aleksandru Sergejeviču Puškinu.

Piramida je smještena pokraj jezera, u gustoj šumi, pored vijugavog puta. Izgrađena je 1770-1771. kao četverostrana piramida. Arhitekt je bio V. I. Neelov. Na četiri ugla piramide, 1773. postavio je četiri stuba od granita. Nedugo poslije, 1782, piramida je rastavljena, da bi je slijedeće, 1783, arhitekta Ch. Kameron izgradio, ovaj put kombinacijom cigle i pravougaonih granitnih blokova.

Unutrašnjost je ispunio kupolom od cigle. Kružna klupica i danas je vidljiva. Ulaz u centralnu prostoriju je zatvoren željeznom kapijom.

Mjerim dimenzije stranica na temeljima: 8x8 metara, kvadratna osnova. Visina također osam metara. Vrlo skladna. Granitni blokovi odlično obrađeni i savršeno uklopljeni. Različitih su dimenzija. Ivice su ravne, u kontinuitetu. Najveći blok je 1,2x0.4x0,4 metara, s procijenjenom masom od više od 400 kg.

Ulaz je sa sjeverne strane. Orijentacija stranica odstupa od kardinalnih tačaka za 30 stupnjeva.

I na koncu, postavlja se pitanje svrhe ove piramide.

Od početka XIX stoljeća nazvali su je “egipatskom”. Nije tajna da je St. Peterburg poznat i pod imenom “sjeverna Venecija”, zbog svojih kanala i gondola, ali i “sjeverni Memfis”. Naime, dvadeset godina nakon Napoleonovih osvajanja Egipta, u Europi je postalo moderno imati arhitekturu u faraonskom stilu. St. Peterburg je prepun sfingi, od kojih su neke kupljene u Egiptu, a neke lijevane. Tu su i obelisci, stele, faraonske glave.

Međutim, piramida je napravljena još 1770, u doba carice Katarine Druge, tridesetak godina prije Napoleonovog marša prema Egiptu.

Svrha piramide bila je da Njeno Veličanstvo ima grobno mjesto za omiljene pse. U nišama, pod kupolom od cigle, u unutrašnjosti piramide, nađene su urne s pepelom.

3 TAJNA ERMITAŽA

Bogatstvo St. Peterburga, možda i najljepšeg europskog grada, može se samo naslutiti po vrijednim kolekcijama u muzeju Ermitaž. Umjetnine nesumnjivo imaju svjetsku slavu i samo u prvih šest mjeseci 2016. godine, privukle su šest miliona posjetilaca.

I dok blicevi sijevaju ispred Da Vinčijevih slika, u prizemlju su rijetki gosti egipatske i sumerske zbirke. Kažu da, od sredine XIX stoljeća, u podrumskim skladištima sjede nikada otpakovane kutije koje su pristigle iz Egipta, a koje čine 99 posto kolekcije egipatskih artifakata.

Ipak, ono što privlači moju pažnju je nekoliko izloženih sumerskih kamenih reljefa. Na prvi pogled, prikazuju standardne imperijalne likove s njegovanom bradom i dugom kosom.

Kada se malo bliže analiziraju prikazane figure, primjećujem niz "anomalija".

Oznaka na zidu upozorava da zbirka potiče iz perioda između 5.000 i 6.000 godina starosti.

Ispružena lijeva ruka sumerskog vladara jasno pokazuje ne pet, već četiri prsta. Palac je normalnih dimenzija, ali je kažiprst nesrazmjerno dug. Na zglobu je sat. Čini se, metalni. Narukvica sata je podignuta, definitivno nije platnena. U satu se nalazi osam trokuta/piramida, s krugom u sredini.

Neobično. Na stilu bi im mogli pozavidjeti i Švicarci. S tim, da je sumerskim vladarima ovaj "sat" vjerovatno služio za više funkcija od pukog pokazivanja vremena.

Još dvije kamene stele prikazuju vladare s četiri prsta, iz različitih perioda. I ponovo, oni nose ove čudne sprave koje asociraju na naše satove.

Mišićavi vladari u ruci nose neobičnu napravu: neku vrstu metalne (drvene?) ploče na kojoj vise tri lanca s okruglim pločicama na dnu (simbol sunca?). Ove su naprave redovito prikazane kod svih vladara. Interesantno je da je treći lanac uvijek malo duži, tako da tri kruga ili tri sunca (zvijezde) daju trokut koji odgovara rasporedu tri zvijezde Orionovog pojasa. Da li nam ovim govore o svom matičnom svijetu?

U ovoj kolekciji nedostaju vladari s ovim napravama u obje ruke. U takvim slučajevima treći, duži lanac prikazan je na dva različita kraja. Da li nam time govore da u prvom slučaju na zvijezde Oriona gledaju s naše Planete, a u drugom se nalaze na suprotnom kraju? Da li nam ovim govore o svojim interplanetarnim putovanjima? Mjesta za špekulacije svakako ima.

Krila vladara su svakako simbol za let, putovanja.

Njihove facijalne karakteristike upućuju na dvije rase: bijelu i crnu.

Glineni tableti, izloženi na zidovima Ermitaža, neminovno nas vode do dva ključna momenta u objašnjenju pojave razvijenog sumerskog društva: prvi su prijevodi hiljada tableta Zakarije Sitčina, koji govore o posjetiocima s druge planete koji su stvorili čovjeka putem genetskog inžinjeringa prije 200.000 godina. Sitčinove knjige su bestseleri nekoliko posljednih decenija i široko dostupni na internetu.

Drugi dokument je "Lista sumerskih vladara". Zadržimo se na njemu. Riječ je o dokumentu koji prikazuje kompletnu listu vladara u gradovima Srednjeg istoka. Konvencionalna nauka kaže da, osim za vladare na toj listi u zadnjih 6.000 godina, za one prethodne ne postoje arheološki dokazi.

Sumerska lista vladara ("Sumerian King List") govori o tri perioda. U prvom periodu vladari su bogovi, "Kraljevi neba". Početak perioda je bio 271.578. godine prije naše ere. Kraljevi su došli s neba, sjedište im je bilo u Eridugu, a kralj je postao Alulim. On je vladao 28.800 godina. Naslijedio ga je Alaljar s vladavinom od 36.000 godina.

Godine 206.778 p.n.e. kraljevstvo se premješta u Bad-Tibir, odakle En-men-lu-ana vlada 43.200 godina. Slijedi niz vladara, koji na prijestolju provode od 18.600 do 36.000 godina.

Godine 30.378 p.n.e. starta drugi period, era "manjih bogova". Ukupno 23 kralja vladaju 24.510 godina, tri mjeseca i tri i po dana.

Geološki gledano, ovaj period prije trideset hiljada godina se poklapa s globalnom katastrofom koja je poharala našu Planetu. Očigledno da su superiorna kosmička bića znala šta slijedi i da su napustili Planetu. Oni koji su se vratili, bili su inferiorni, "niži, manje vrijedni bogovi".

Ova faza traje do 6.850. godine prije nove ere. Dolazi dvanaest kraljeva, koji su u oblasti Perzije do 4.561. godine p.n.e., u dobu kojeg Biblija označava kao "Djeca bogova". Dvanaest vladara vladaju ukupno 2.310 godina u Uruku, s prosjekom od 200 godina vladavine.

Interesantno je da, kako se mijenjaju uvjeti života na Zemlji, kako naša Planeta postaje sve slabija, ranjivija, podložna katastrofama, tako se dužina vladavine smanjuje. Od početnih 30.000 godina vladavine u prosjeku, pada na hiljadu godina, zatim 200 godina u prosjeku. Kraljevi kraće žive, sve se mijenja. Ali, nagore.

Prije 6.500 godina počinje period kojeg konvencionalna nauka priznaje. Sve što je opisano iz ranijih perioda označavaju mitovima, legendama, bajkicama i ostavljaju nas bez bogatog nasljeđa razvijenih civilizacija.

Kada bi barem ovi strogi, umni i snažni likovi sa kamenih stela mogli govoriti...

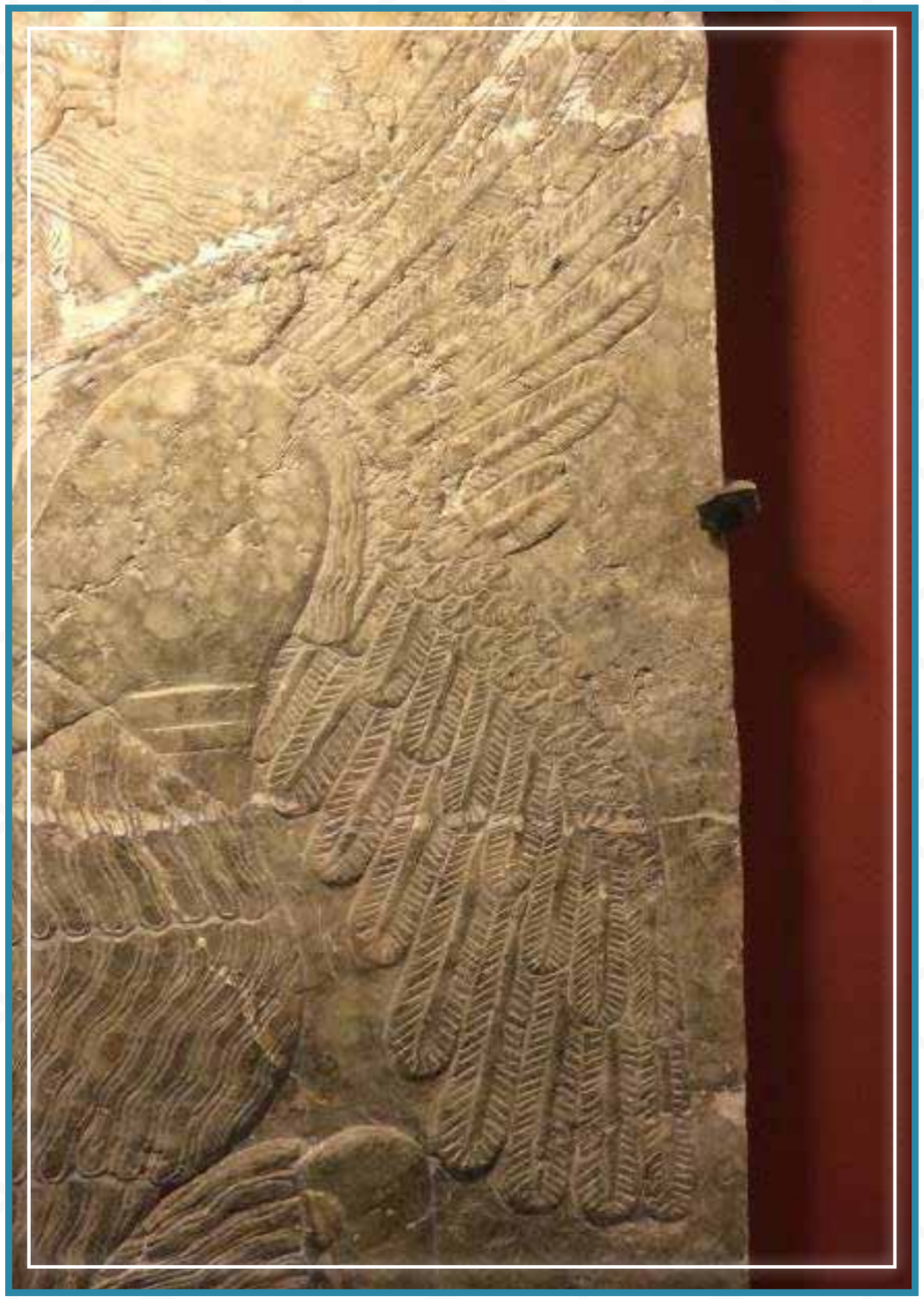

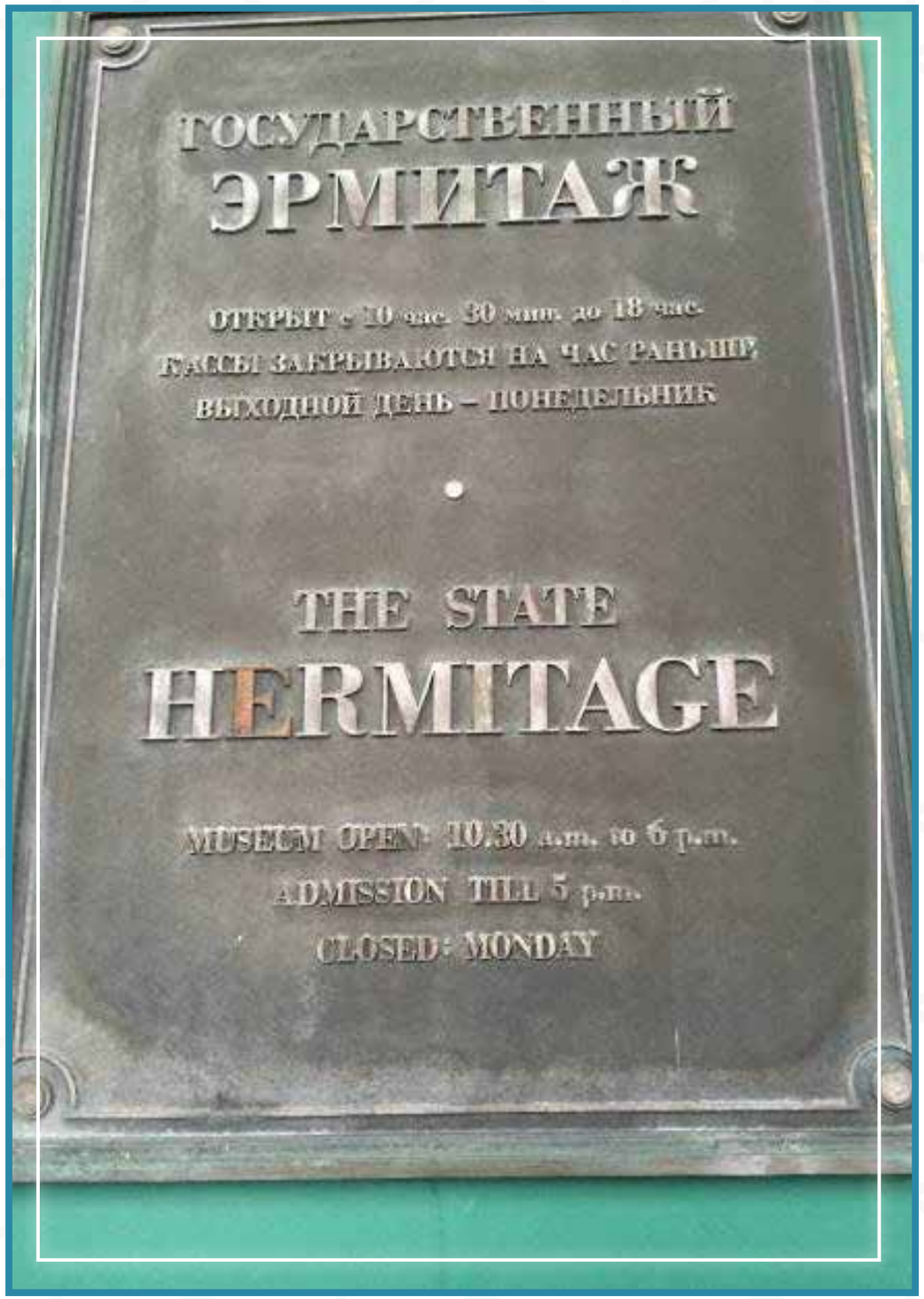
ГОСУДАРСТВЕННЫЙ
ЭРМИТАЖ
ОТКРЫТ с 10 час. 30 мин. до 18 час.
КАССЫ ЗАКРЫВАЮТСЯ НА ЧАС РАНЬШЕ
ВЫХОДНОЙ ДЕНЬ – ПОНЕДЕЛЬНИК
THE STATE
HERMITAGE
MUSEUM OPEN: 10.30 a.m. to 6 p.m.
ADMISSION TILL 5 p.m.
CLOSED: MONDAY

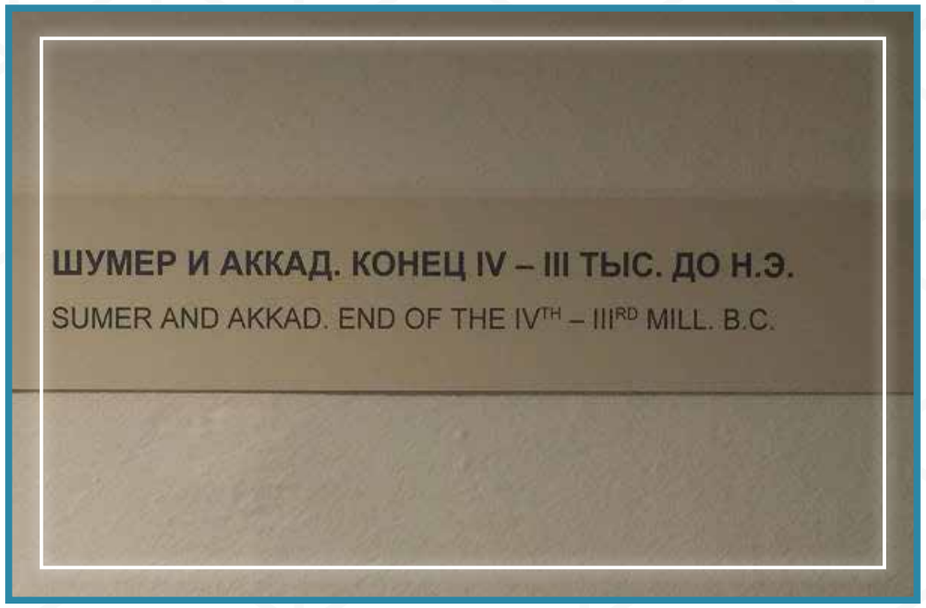
ШУМЕР И АККАД. КОНЕЦ IV – III ТЫС. ДО Н.Э.
SUMER AND AKKAD. END OF THE IVTH – IIIRD MILL. B.C.

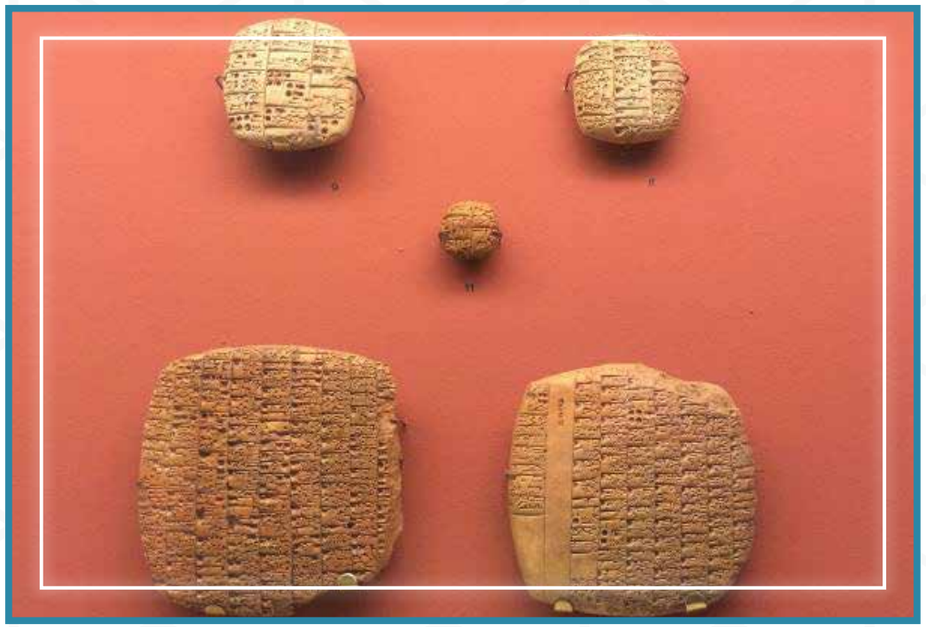

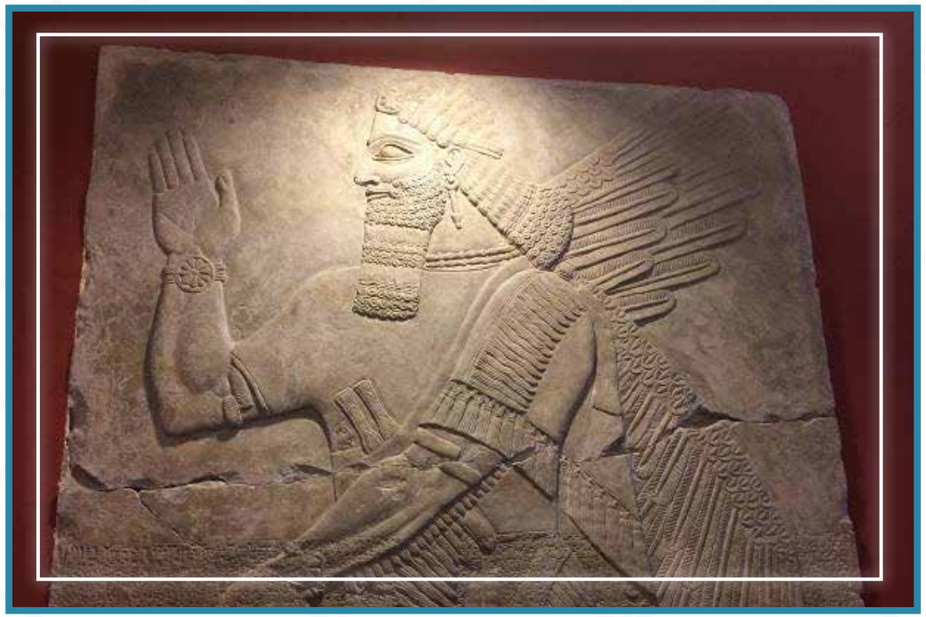

4 PRVI STRANAC U POSJETI SIBIRSKIM PIRAMIDAMA

Kompleks modernih ruskih piramida u Tomsku, bio mi je na listi prioriteta za obilazak već tri godine. Napokon sam dogovorio posjet gradu, duboko u Sibiru, za august 2016.

Iz St. Peterburga, preko Moskve, letimo za Sibir. Tomsk je četiri vremenske zone udaljen od glavnog grada Rusije. Noćni let u 1:00 sat po ponoći, put od četiri i po sata, i u Tomsku je već devet sati ujutro. Mali aerodrom.

Autor i dizajner kompleksa piramida u Tomsku, Valery Uvarov, priča mi da se klima u ovom gradu promijenila u protekle četiri godine, otkako je izgrađena prva, najveća piramida. Zimske temperature su prije dostizale do minus 65 stepeni, a ljetne nisu nikada prelazile četrnaest stepeni u prosjeku. Sada zimske temperature ne padaju ispod minus 18, a ljetne dostižu 30 stepeni. Zbilja, to jutro nas je na aerodromu dočekala temperatura od 25 stepeni.

Valeryja i mene je čekao automobil na izlazu. Kaže mi da je Vlad posebno zadovoljan što mu dolazim u posjetu piramidama, čiju je izgradnju finansirao.

"Ti ćeš biti prvi stranac koji će posjetiti sibirske piramide!", govori mi Valery.

Prepričava mi situaciju kada je jedan Amerikanac došao u Tomsk i nazvao Valeryja:

"Ja sam u Tomsku. Želio bih vidjeti piramide", rekao mu je.

"Žao mi je, nemate dozvolu", kratko mu je odgovorio Valery.

Ovaj kompleks je privatan. Vlasnik ima ključ od vrata piramide. Jednostavno je tako.

Vozimo se Tomskom. Grad od 750.000 stanovnika. U glavnoj ulici četiri univerziteta i najbolji sibirski politehnički univerzitet. Ukupno devet univerziteta u gradu. Gotovo 200.000 studenata tokom godine. Ulična reklama želi dobrodošlicu studentima iz 35 zemalja.

Vlad je prije 30 godina osnovao firmu pod nazivom "Lama". Nije bio siguran čime će se baviti. Danas ima lanac od 57 prodavnica hrane u Tomsku, od toga tri velika tržna centra. Kaže mi da zapošljava 4.500 ljudi. Računam u sebi. U Americi svaki zaposleni godišnje donosi 100.000 dolara. Ako je ovdje četiri puta manje, onda ima promet od 100 miliona dolara.

Vlad vodi računa o ishrani, vježbanju, u odličnoj je kondiciji. Pilotira svojom cesnom, vozi "Land Rovera", stalno je u pokretu.

U njegovoj smo kancelariji, skromnoj. Uzima planove i crteže i rasprostire ih po konferencijskom stolu.

"Ovdje mislim da se širim. Napraviću rezidencijalno naselje za 10.000 ljudi. U blizini će biti aerodrom. Većinu parcela sam kupio. Još nisam pokrajinskoj vladi rekao koji mi je plan. Ruska pravoslavna crkva je primila anonimnu prijavu da hoću s kompleksom piramida da formiram sektu..."

Tipično. Neznanje, neobaviještenost, zavist. To mi je već poznato na vlastitom primjeru. Dajem mu savjete o tome šta smo mi radili u proteklih 11 godina. Sviđa mu se ideja da pozove patrijarha i vođstvo pravoslavne crkve. Također, da pozove pokrajinskog premijera i gradonačelnika i izloži im svoje planove.

Sve je to još strogo povjerljivo, jer nije okončao proces kupovine zemljišta. Ali, sviđaju mi se njegove ideje. Imaće najveći kompleks modernih piramida u blizini stotina hiljada studenata, čime će podsticati njihovu kreativnost, otvorenost i duhovnost. Tu je budućnost Rusije, a njemu je stalo da ova velika zemlja ima kvalitetno obrazovanje i otvorene mlade ljude.

Ulazimo u terenca, kaže svojima iz osiguranja da ga ne moraju pratiti. Nakon 15-ak minuta stižemo pred kapiju ispred koje je ogromna travnata dolina. Iz zelenog tla dižu se bijele, pravilne piramide. Vozimo se po neravnoj zemlji. Stižemo do prve piramide.

Valery je vrlo pažljivo odredio dimenzije, koristeći elemente sakralne geometrije. Za sada je izgrađeno devet piramida. Četiri manje piramide formiraju veliki kvadrat, četiri srednje veličine formiraju manji, unutrašnji kvadrat, a najveća piramida je u centru ova dva kvadrata. Plan je da se nastavi s manjim piramidama koje će formirati najveći kvadrat. Parcele su već kupljene. Ideja je da piramide energetski komuniciraju među sobom, dajući najveću snagu upravo piramidi u središtu.

Najmanja piramida ima kvadratnu osnovu od 5,808 metara x 5,808 metara. Visina je 3,5 metra. Ispod nje je podzemna prostorija od 100 kvadratnih metara. U prostoriju se ulazi nekoliko metara ispred piramide. Sve je trenutno prekriveno zemljom, samo viri ventilacioni otvor.

Piramida je lijepe, bijele boje. Za njenu izgradnju Valery je koristio bijeli kvarcni pijesak. Onaj sivi, kojeg mi koristimo, ima slabiju moć vezivanja za cement i lošije je kvalitete. Ovaj bijeli se lakše veže i dugotrajniji je. Može izdržati ekstremne temperature. Na

livadi vidim gomilu ovog bijelog pijeska. Vlad kaže da je kupio desetine hiljada tona. Ima spreman materijal za buduće piramide.

Sa piramide jasno vidim dijagonalnu liniju u prostoru, na kojoj leže još četiri piramide.

Vozimo se "Land Roverom" do srednje piramide. Izgledaju nestvarno ovdje, u Sibiru, ovog toplog ljetnjeg dana.

Dimenzije srednje piramide su 11,618 x 11,618 metara. Preciznost je bila u centimetar. Visina je sedam metara, dakle kao dvospratnica s potkrovljem. Ispod nje je izgrađena podzemna prostorija od 200 kvadrata.

Posmatram uglove. Nema devijacije do samog vrha. Odličan građevinski posao je ovdje odrađen. Vlad preuzima vođenje, objašnjava tok gradnje, planove. Onda krećemo prema centralnom objektu, najvećoj piramidi kompleksa. Bijela ljepotica ima dužinu stranica od 23,239 metara, a visinu od 14 metara. Iznad zemlje su vidljiva četiri nivoa. Kasnije ću saznati da je ispod zemlje prostor od 1.200 kvadratnih metara.

Piramida je vrhunski izgrađena, glatka, nema uvijanja stranica, spoj je ravan, bez greške. Ali, na nekoliko mjesta površinski sloj je popucao. Govore mi kako će ga renovirati uskoro. Poslije saznajem da pucanje nije od niskih temperatura, već od rezonance piramide.

Pravimo sedam krugova oko piramide prije ulaska. Već nakon trećeg kruga osjećam da mi se ruke žare. Nakon toga, energetsko polje čitavog organizma kao da komunicira s energetskim poljem piramide. Dok hodam, osjećam "težinu" aure. Kao da je energija piramide pobudila.

Završavamo sedam krugova. Razgovor, fokus odluta negdje drugdje i magija energetskog polja nestaje. Vlad nas vodi u improvizirani, natkriveni ulaz. Otključava ga. Podiže sklopku, diže osigurače, svjetla se pale ispred nas. Spuštamo se drvenim stepenicama nivo ispod. Dva ulaza ispred nas. Desno je ogroman skladišni prostor. Vlad pokazuje hiljade boca s vodom koje izlaže energiji piramida. U drvenim kutijama su tone i tone kvarcnog kristala. Ova betonska prostorija mu je laboratorija budućnosti, u kojoj će poboljšavati kvalitet hrane koju prodaje u lancu svojih prodavnica.

Izlazimo iz ove ogromne prostorije i ulazimo u novi hodnik. Skidamo cipele, navlačimo papuče. Na podu crne keramičke pločice. Nakon petnaestak metara dolazimo pred dvanaestougaonu piramidu. Prolazimo kroz niski otvor.

"Ovo je energetski izvor piramide", govori Valery Uvarov.

Ogroman komad kristala viri iz betona.

"Ovo je samo vrh kristala, ostalo je u betonu", pokazuje Valery.

U mračnoj prostoriji, stojimo nas trojica, piramidalni krov iznad nas, kristal u sredini. Valery započinje s izgovaranjem 'Om", Vlad nastavlja, ja im se pridružujem. Glasovi odzvanjaju prostorijom. Ova mantra traje i traje. Prostorija modulira zvukove, mi tražimo koji najbolje odzvanja i pojačava se. Uskoro nas trojica proizvodimo zvukove kao veliki hor. Tonovi se kreću prema vrhu prostorije i nakon što smo ih prestali proizvoditi. Kao da imaju svoj život, kojega pospješuju kristal i piramidalni oblik prostorije.

Ovo iskustvo mi bukvalno odzvanja u glavi i nakon što smo izašli iz prve prostorije. A avantura je tek započela.

***

Prije četiri godine sam sreo Valeryja Uvarova na jednoj konferenciji u južnoj Njemačkoj. To je bio dugo iščekivani susret. On je znao za moj rad, ja sam čitao njegove knjige. Činilo se da su se srela dva brata, decenijama razdvojena. Tih dana smo imali dosta zajedničkih tema. Na konferenciji je Valery govorio o "Projektu 12". Tada sam saznao da priprema izgradnju kompleksa piramida u Tomsku.

Sumerani i Grci su znali za dvanaest zvjezdanih konstelacija pored kojih prolaze naši Sunce i Mjesec. Na Olimpu je bilo dvanaest bogova. Dvanaest vitezova Okruglog stola bili su u potrazi za Svetim Gralom. Simbolika broja dvanaest se nastavila i u Valeryjevom "Projektu 12" i njegovom globalnom značaju:

Edukacija i razvoj fenomenalnih sposobnosti
Nova generacija zgrada za stanovanje
Medicinski centar
Agrikultura
Pčelarstvo
Uzgoj biološki aktivnih aditiva hrani
Piramidalni kompleks
Energija vode
Botanički vrt i zoološki vrt
Hotelski i rekreacijski kompleks
Rezidencijalni kompleks
Energija Sunca i vjetra

Ovaj ambiciozno zamišljen projekt je srećom našao svoj dom na jugu Sibira.

Penjemo se na sljedeći nivo velike piramide u Tomsku, drvenim stepenicama. Vlad mi priča o počecima:

"Prolazio sam s prijateljem pored ovog terena prije pet godina. Rekao mi je da je usnio čudan san i da ću u budućnosti ovdje izgraditi piramide. Niti ja, a niti moj prijatelj nismo nikada pokazivali interes za piramide. Nakon toga sam čitao literaturu o piramidama. Shvatio sam da nose mnoge moći i da imaju uticaj na zdravlje, psihologiju, hranu. Odlučio sam da nađem najboljeg stručnjaka u Rusiji za piramide. I tako sam našao Valeryja. Dogovorili smo sastanak u St. Peterburgu. Prvo što mi je rekao, bilo je da su piramide vrlo kompleksne i da nije samo stvar u tome da se napravi građevina. Potrebno je znati koje elemente uključiti da bi se dobila energetska mašina koja funkcionira."

***

(Prisjećam se elemenata koje je Valery ugradio: željezo kao izvor elektromagnetizma, kristali pojačavaju energije, podzemne vode kao izvor ionizacije, prolazi za pojačavanje energija, rezonantne komore, perfektni oblik piramide, kao najmoćniji geometrijski oblik kada je riječ o energijama, orijentacija prema stranama svijeta koja izaziva kretanje energije unutar piramide... sve ono što mi imamo u slučaju bosanskih piramida)

***

Na drugom nivou je velika kristalna kugla, radijusa 108,42 cm.

"Još jedan energetski izvor piramide", govori nam Valery.

Drugi objekt u prostoriji je ogromno zvono mase 450 kg. Vlad nas poziva ispod zvona. Raspoređuje nas na tri strane. Zamahuje debelim užetom na čijem je kraju metalna kugla. Iz druge mu uspijeva da kuglom udari u zvono. Strašna vibracija i zvučni udar na mozak. Mislio sam da će tu stati. Vlad nastavlja. Drugi put, treći. Nadam se zadnjem udaru na broju dvanaest, no on je uporan. Izdržali smo trideset udaraca u zvono.

Vlad govori:

"Bio sam ispod zvona od četiri tone. Kada udari kugla u to zvono, koža na glavi se zateže, usta se otvaraju i dugo vremena se više ništa drugo ne čuje od zvonjave u glavi."

Funkcija zvona u piramidi je da balansira vibraciju piramide.

Posmatram zidove u unutrašnjoj prostoriji. Popucali su. Gipsani materijal nije bio spreman za ovu vibraciju. Iz ove prostorije vode niski prolazi u osam piramidalnih prostorija sa strane. Mračne su. Idealne za meditaciju.

Napuštamo drugi nivo i penjemo se na treći. Na sredini prostorije veliki bračni krevet.

"Ovdje se relaksiram. Često provodim noći. Nekada sam, nekada sa suprugom," govori Vlad.

Pitam ga za iskustva prvih nekoliko noći.

"Znam na šta misliš. Čitao sam o Napoleonu i njegovoj provedenoj noći unutar Keopsove piramide. Ja sam imao osjećaj da me neko prati u ovoj sobi. To prisustvo sam osjećao danima. A onda sam odlučio da uklonim kristale koji su bili na sva četiri zida. Nakon toga je prestao osjećaj da nisam sam u ovoj prostoriji. Spavam bez problema i ujutro se budim svjež i odmoran."

Iz ove prostorije protežu se još niži prolazi (mora se proći na koljenima) koji vode u dodatnih osam piramidalnih prostorija. Sve su povezane kanalom koji je predviđen za kretanje vode i generiranje negativnih iona.

Bilo je vrijeme da se popnemo na četvrti nivo, u "Komoru Proroka". Uska piramidalna prostorija predstavlja sami vrh piramide. Na špicu, završetak od debelog stakla, tako da ulazi malo sunčeve svjetlosti. Tek toliko da osvijetli prostoriju.

Na podu su platnene ležaljke. I jedan jastuk. Ležem prvi. Vlad odlazi po dva jastuka i još jednu ležaljku. Sva trojica smo na betonskom podu. Na vrhu piramide. Još nekoliko rečenica i u zraku više ni glasa. Osim jedne muhe koja bezuspješno pokušava naći izlaz na staklenom vrhu. Njeno zujanje me ponukalo da kažem:

"Ona misli da ima izlaz. Dok postoji nada, ona živi. Slično kao i mi ljudi."

Valery je počeo duboko disati. Utonuo je u san. I ja sam zatvorio oči. Vlad mi je s lijeve strane. Čujem da nas mobitelom fotografira. Ubrzo i on počinje duboko disati. Još nekoliko trenutaka i ja im se pridružujem.

Vlad se prvi pridigao. Čuo sam ga. Valery za njim. Otvaram oči. Prošlo je tačno sat vremena otkad smo legli. Kao trojica prijatelja u dječijoj kućici na drvetu.

Potpuno sam odmoran. Kao da nisam izgubio noć u putu, bez sna.

Valery, Vlad i ja smo proveli tri dana intenzivno se družeći. Vlad nas je vodio kod svojih prijatelja: jedan ima kameni labirint, drugi pernate životinje komforno smještene u kućicama. Posebno je iskustvo ruske "Crne banje", neke vrste saune, ali bez odvoda za dim. Visoka temperatura, onda udaranje snopom brezovog lišća. Cirkulacija ubrzava, koža se oslobađa otrova.

Dogovorili smo ponovni posjet velikoj piramidi. Radujem se. U podzemnom skladištu pronalazim komad kvarcnog kristala. Unosim ga u prvu piramidalnu prostoriju s velikim kristalom. Ovaj put ostajemo znatno duže. Proizvodimo tonove koji najduže traju. Kvarcni kristal pojačava zvuk.

I ponovo se penjemo na sami vrh, u posljednju komoru. Bez riječi, ležemo, nasmijani, kao ona dječica koja se u kućici na drvetu skrivaju u svoj svijet.

Ponovo smo odrijemali sat vremena. Komentiramo kako nas boravak u piramidi vraća u balans i smiruje.

Dogovaramo se da najesen 2017. dovedem prvu grupu stranaca u posjet piramidama u Tomsku. Na taj način ćemo ih otvoriti za svijet i nova industrijska grana, turizam, će kročiti u ovaj sibirski grad.

TOMSK

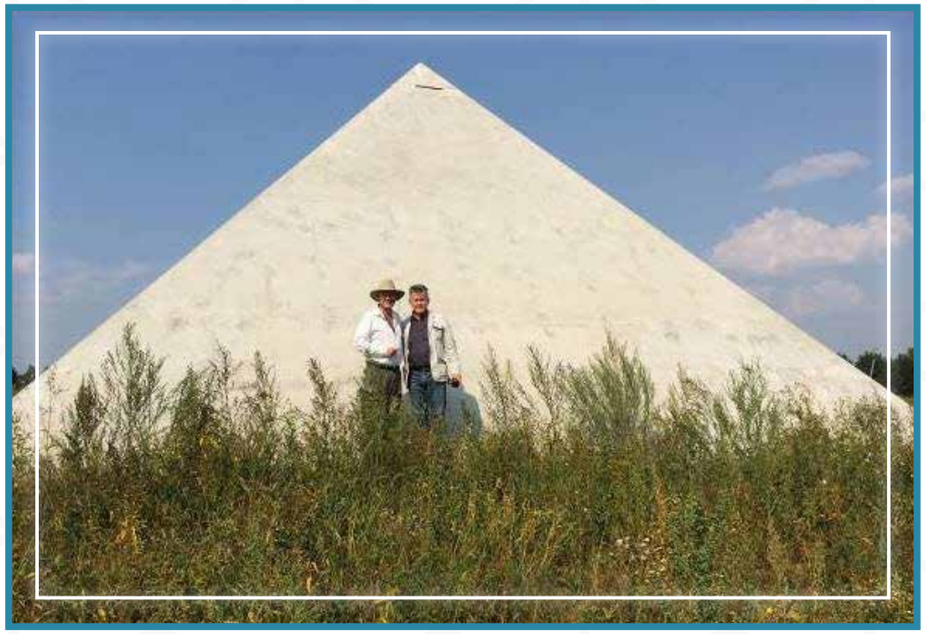

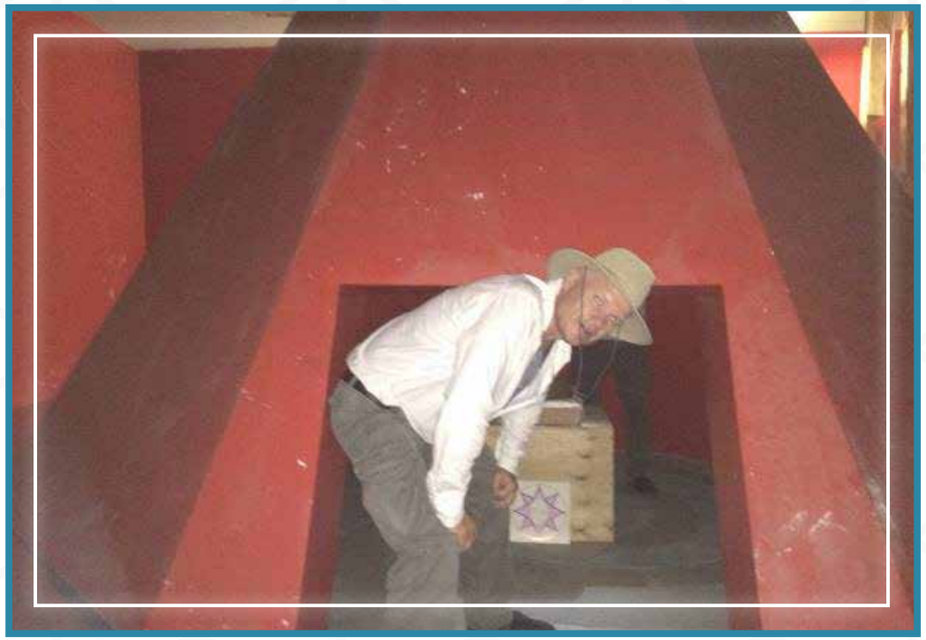

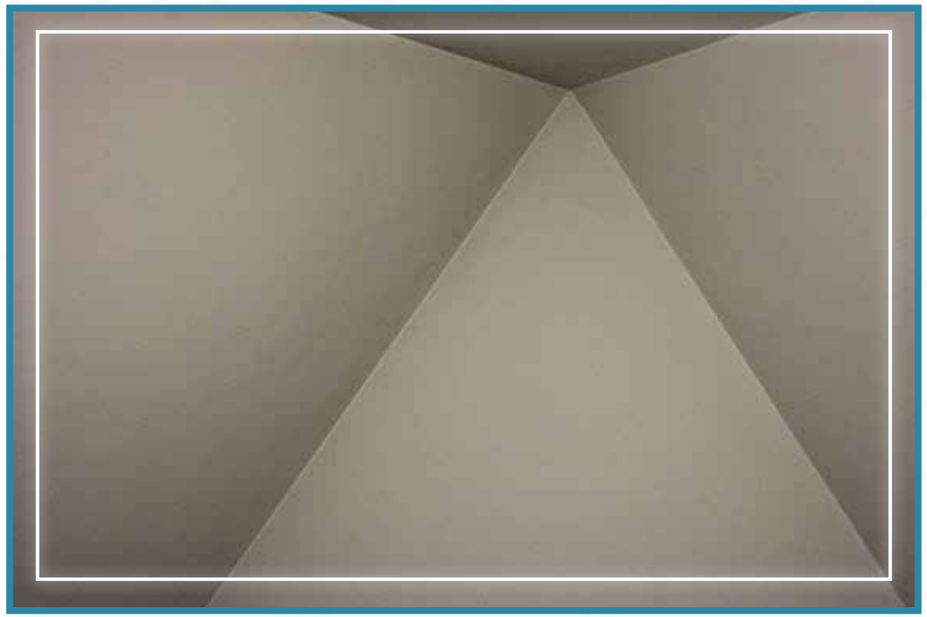

II PIRAMIDE U INDIJI

1 DOLINA PIRAMIDA U INDIJI: POKRET KOJI ĆE PROMIJENITI BUDUĆNOST

Indija je zemlja modernih piramida. Samo na jugu ove, druge najmnogoljudnije zemlje na svijetu, podignuto je deset hiljada (10.000) piramida u posljednjih deset godina. Iza ove inicijative stoji duhovni vođa, Grand master Brahmarshi Patriji (Patriđi) iz Bangalorea (Bengaluru).

***

Na aerodrom u Bangaloreu sam stigao u dva iza ponoći. Za one s američkim i pasošima drugih zapadnih zemalja pisalo je da se "e-viza dobije na aerodromu". Ono što je zapravo trebalo provjeriti, da bi se dobila e-viza, bila je neophodna aplikacija barem četiri dana prije dolaska u Indiju.

U Frankfurtu sam imao još dva sata do leta prema Indiji, kad sam saznao za tu činjenicu. Pregledaju mi ručnu prtljagu i polazim prema šalteru gdje pregledaju vize. Službenik lista moj pasoš i ne vidi vizu. Kaže da ne mogu proći bez vize. Pitam ga mogu li poći na internet. Kaže da mogu, ali u tom malom međuprostoru.

Vadim laptop. Pokušavam uspostaviti konekciju. Bezuspješno. Prilazi zaštitar i kaže da tu ne mogu ostati.

U tom momentu prilazi drugi službenik, i govori mi na našem jeziku "bosanske piramide". Naravno, vidio je šešir. Nasmijem mu se. Prepoznao me je. Tuzlak, već 40 godina živi u Njemačkoj. Kažem mu da trebam internet. Vodi me kroz, do maloprije, neprolaznu barijeru, dobacuje policajcima da je u redu, smješta me za stol gdje lako hvatam signal za internet.

I onda shvatam da sam definitvno morao tražiti vizu prije četiri dana. Zovem indijski konzulat u Frankfurtu, oni mi kažu da treba tri dana za vizu ako lično dođem. Do tada će mi kongres, na koji sam pozvan kao predavač, biti završen. Nema dobrog rješenja. Službenik mi kaže da će me vratiti sa indijskog aerodroma istim avionom natrag.

Dolazi Vera iz Bugarske, prepoznaje me, i ona ide za Indiju na isti kongres. Kaže mi "probaj ući u Indiju, ne mislim da će tebe vratiti. Ipak si ti predavač na kongresu." Od nje uzimam broj telefona Ajape, koji je u organizaciji.

Pozivaju na ukrcaj. Odlučujem se da rizikujem. Imao sam dva znaka da trebam probati, Tuzlaka i Veru. Ulazim u avion bez dodatnog pregleda vize. Ovo je već treći znak. U avionu smišljam kako proći bezbolno na graničnom prijelazu. Plan je jednostavan: otići kod najstarijeg službenika (oni mladi slijede pravila) i poslati energiju da me pusti.

Tako je i bilo. Izlazim iz aviona među prvima. Od četvorice službenika za šalterima za e-vize biram onog najstarijeg. Lista mi američki pasoš, ne nalazi vizu. Kažem mu da sam kreirao aplikaciju. Zovem Ajapu, dajem mobitel Indijcu, oni razgovaraju. Indijac kaže: "Dobro, popunite imigracijski formular." Ubrzo, udara pečat, pušta me u zemlju. I to bez vize i 60 dolara.

Kada sam došao u "Dolinu piramida" danima se prepričavalo kako sam bio prvi slučaj u indijskoj historiji da je neko bez vize ušao u zemlju.

***

Prije petnaest godina Patriđi je izabrao parcelu i zamislio da tu podigne Mega piramidu. Uz njega su bila dva njegova sljedbenika koji su zajedno imali svega 300 dolara. Od vizije i fokusirane snage intencije nije prošlo dugo. Donacije su pristigle za kupovinu zemljišta, započeli su građevinski radovi i danas je kompleks "Dolina piramida" ("Pyramid Valley") pravo čudo. Uz impresivnu piramidu, tu je niz manjih piramidalnih objekata, značajni smještajni kapaciteti, parkovi, fontane, jezero s velikom statuom Gandija, restorani u kojima se dnevno besplatno hrane stotine... U kompleksu trenutno živi oko stotinu ljudi koji volontiraju.

Grand master Patriđi je postao poznat u Indiji kao začetnik jednostavne metode meditacije. Danas ga zovu "swamiji" ("svamiđi"), duhovni vođa u hindu filozofiji, s milionima poklonika. Želio je napraviti najveću svjetsku piramidu, "Mega-piramidu", isključivo za meditaciju. I, uspio je.

Patriđi vidi meditaciju kao rješenje svih ovozemaljskih izazova. Meditacija je put ka duhovnosti, a nezamjenjiv element je vegetarijanstvo. Po Patriđiju, mora se prestati s ubijanjem drugih živih bića (životinja, ptica i riba), kako bi se stekli uslovi za duhovnu čistoću. Samo u takvom tijelu se može prakticirati meditacija koja ušutka podražaje iz vanjskog svijeta i na taj način čuva našu duševnu energiju, koju možemo koristiti za dobro zdravlje, spokoj i životnu mudrost.

Izgradnja Mega piramide započeta je 2014. godine. Cilj Mega piramide u Bangaloreu je bio da bude replika nagiba Keopsove piramide: dakle 51,84 stepeni. Osnova je kvadratna: 48,5 x 48,5 metara, s visinom od 32 metra. Unutar piramide se može udobno smjestiti da meditira pet hiljada (5.000) ljudi!

U centralnom dijelu piramide, spiralne metalne stepenice vode na veliku platformu gdje ima mjesta za meditaciju pedeset ljudi. Ispred stepenica znak: "Samo oni koji prethodno meditiraju 30 minuta mogu se popeti u Kraljevu komoru". Ona se nalazi na jednoj trećini visine piramide. Dakle, na mjestu gdje je izložena uticaju kružnog kretanja energije piramide. Identično kao i kod Kraljičine komore u Keopsovoj piramidi.

U dva navrata sam meditirao u ovoj komori. U zraku, bombardiran suptilnom energijom piramida, lako je otputovati bilo gdje u prostor i vrijeme.

U prizemlju se nalazi prodavnica suvenira, naravno sve u znaku piramida. Sa strana su scene iz života Bude, izlivene u metalu. Stepenice vode na prvi nivo gdje se odvijaju meditacije, ali i konferencije, izložbe i slično. Svjetlo dolazi kroz otvore na ovom prvom nivou. Iznad njih su filteri kroz koje struji aklimatizirani, ohlađeni zrak. Ova ogromna prostorija je, s limitiranim svjetlom, gotovo u mraku. Za potrebe kongresa, na kome sam govorio, donesena je obimna oprema za svjetlo i zvuk.

Interneta nema. Pušenja nema. Cipele se ne smiju nositi. Povišenih tonova nema. Samo osmijeh, naklon i mirnoća.

U kompleksu je još jedna piramida većih dimenzija. U njoj su smještene tri sale, najveća s 200 mjesta. Manji eventi se tu održavaju.

Nekoliko novih objekata je u obliku kineskih pagoda, ali i onih s piramidalnim krovom. Smještajni kapaciteti se šire svake godine.

Učesnici "9. kongresa spiritualnih naučnika" su koristili novootvoreni restoran s nekoliko stotina mjesta. Svi kuhari i poslužitelji bili su u bijelom, uredni, čisti. Ispred njih posude s vegetarijanskom, začinjenom hranom.

Do ovog restorana je drugi, u kome se dnevno služi stotinu ili ponekad dvije stotine besplatnih obroka onima koji nemaju novca za hranu. Ova činjenica, da godišnje posluže desetine hiljada besplatnih obroka, od mene traži apsolutno poštovanje za Patriđija i sve one oko njega. Ovdje riječ profit ne postoji. Svi volontiraju. Turisti i gosti koji dođu u obilazak ostave onoliko koliko smatraju da treba ostaviti ili koliko mogu.

Kroz "Laboratoriju kvantne energije", koja se ujedno naziva i "Laboratorijom meditacije", proveli su me detaljno objašnjavajući opremu i instrumente koje imaju na raspolaganju. U jednoj prostoriji je "Infracrvena sauna" bez vode, ali IC oprema nas oslobađa svakodnevnog stresa i agresije. U drugoj su ležaji sa smirujućom muzikom i naočalama s LED svjetlima, koji me podsjećaju na "Ajna lights", koji izazivaju prijatne spritualne fenomene. Tu sam proveo 33 minuta u opuštanju. U jednoj od prostorija je

mali bazen, s vodom koja je zasićena mineralima, tako da se ne može potonuti. Tijelo pluta, kao u beztežinskom stanju. Instrumenti za snimanje aure, emitiranje frekvencija piramide na daljinu, mjerenje trenutnog fizičkog stanja kroz puls ...

Filozofija ovog kompleksa je da se tijelo ne truje lijekovima koje proizvodi farmaceutska industrija. Jede se i živi zdravo. Energetskim metodama se djeluje preventivno. Oslobađa se od stresa. Nema trke za novcem i materijalnim.

Pokazali su mi parcelu sa zasađenim paradajzom. Jedna sekcija je pod piramidalnim okvirom od bakra i biljke paradajza tu najbolje rastu. Druga sekcija je pod uticajem posebnog instrumenta, zovu ga SE-5. Nešto je sporiji rast. Treća sekcija je pod utjecajem frekvencija virtualne piramide i to na daljinu. Naime, imaju aparat koji zabilježi energiju piramide i onda tu frekvenciju šalje na daljinu. Biljke rastu nešto sporije nego pod fizičkom piramidom, a shvatili su i zašto. Naime, slali su energiju biljkama tokom noći, kada odmaraju. Savjetovao sam ih da to rade ujutro, kada su biljke budne i kada najviše upijaju energije sunca. Četvrta sekcija je kontrolna sekcija, bez ikakvih posebnih energetskih uticaja i ona ima najniže biljke.

U malom laboratoriju imaju uzorke paradajza. Jedan primjerak je bio 140 dana star i bio je pod malom piramidom. Nije pokazivao znakove propadanja i truljenja. Uzeli smo ga, razrezali, unutra je bila lijepa tekstura, vani lijepa crvena boja. Uzeo sam jedan komad. Kao i svaki paradajz po ukusu. Mislim se, naš paradajz traje nekoliko dana i to je to. Ali, ovaj je još bio na sobnoj temperaturi, dakle 30 stepeni, već 140 dana! I ostao je svjež. Dakle, energija piramide djeluje.

Primjerci paradajza koji su bili ispod pune, drvene piramide počeli su da trule. Razlog: nema sunčeve svjetlosti, nema provjetravanja, nema kretanja zraka.

Interesantni eksperimenti. Dogovorili smo saradnju. Instrumentom koji radi na daljinu, uzeće frekvenciju Bosanske piramide Sunca i Ljekovite komore iz podzemnih tunela Ravne i odašiljati ih na neke od sekcija.

Tko bi povjerovao da je izvan ovog kompleksa realan svijet, s više od milijardu vrlo siromašnih ljudi, koji žive u krajnjoj bijedi, neimaštini, prljavštini i totalno nehigijenskim uvjetima. Da je više Patriđija u Indiji, ali i širom Planete, ovaj svijet bi bio puno sretnije mjesto za život.

U kompleksu su kreirali jezero s otočićem u sredini. Tu su podigli statuu Gandija. Duž svih puteva i staza su fotografije mudraca iz prošlosti i njihove izreke vezane za duhovnost, prosvjetljenje, vegetarijanstvo, nenasilje. Preovladava nasmijano ili zamišljeno lice Patriđija s njegovim izrekama na engleskom i hindu jeziku.

Prilikom svakog susreta s njim (Singapur, Kairo, Dahab, Bangalore) zagrli me čvršće i drži stisnutog duže i duže. Sklopi ruke, nakloni mi se, i zove me “svamiđijem”, “grand masterom”. Uvijek želi da sjedim u centru sale, na počasnom mjestu za stolom, da dođem na binu s njim... Takve ponude otklanjam. Barem, kada mogu.

Za ručkom mi priđe, sjedne ispred mene, i onda digne ruke u zrak, i počne se naguravati s mojim dlanovima. Kaže:

“Svamiđi, jači si od mene”.

Odgovaram mu:

“Master, naklon svemu što ste uradili.”

Pyramid Valley International, Bengaluru
the new shambala
A GUIDE MAP
Meditate at Osho View Point Pyramid
Meditate at Tapasthali Energy Spot
Have healthy vegetarian food at Cafeteria
Have healthy vegetarian free meals at Annadana Dining Hall
Listen to spiritual wisdom at Kalki Bhavan
Buy spiritual books & small size pyramids etc., at the Book Store
Browse spiritual science books in the Library
Meditate 24/7 in Milarepa Akhanda - Dhyana Prangana
Meditate inside the Maitreya Buddha Pyramid
Meditate at Lobsang Rampa View Point Pyramid

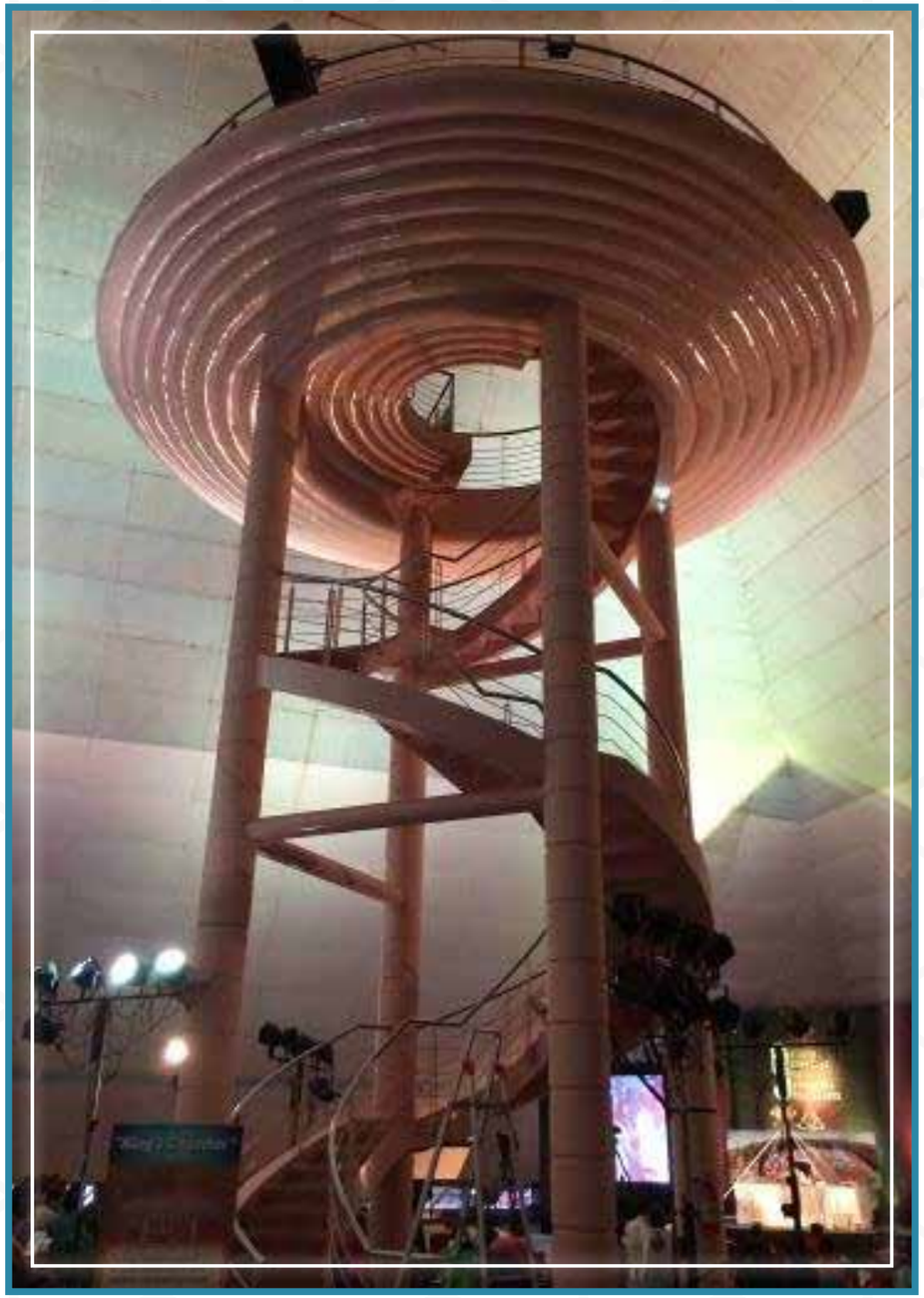

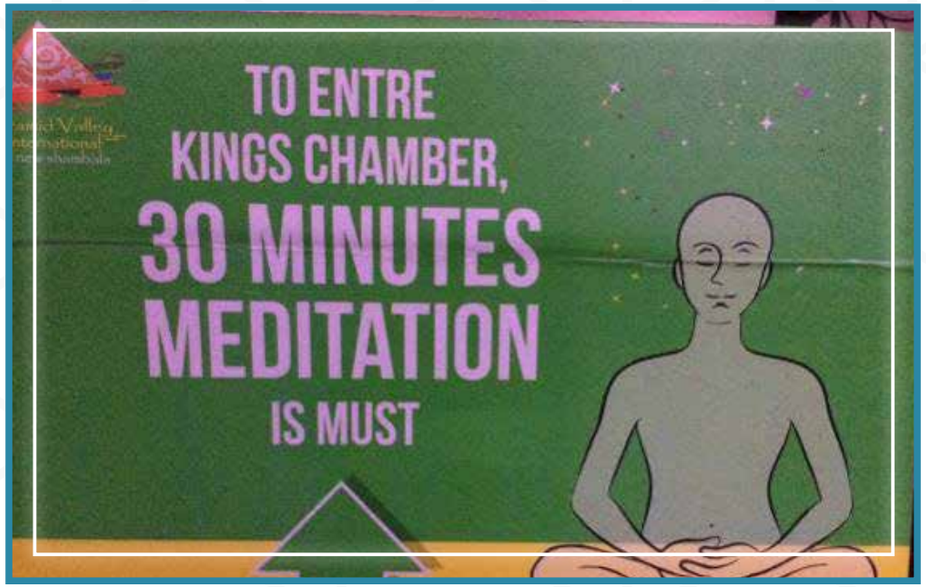
TO ENTRE
KINGS CHAMBER,
30 MINUTES
MEDITATION
IS MUST

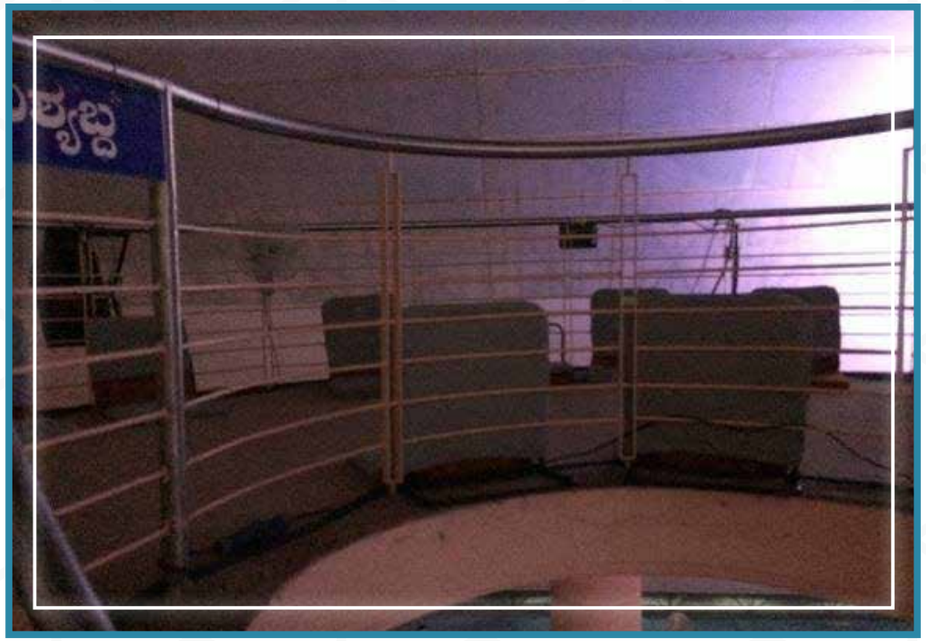

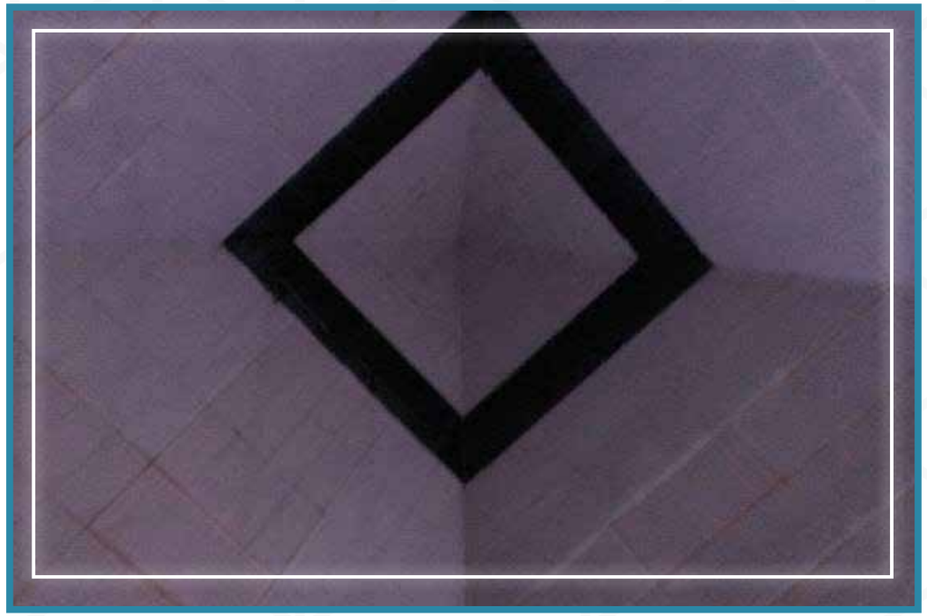

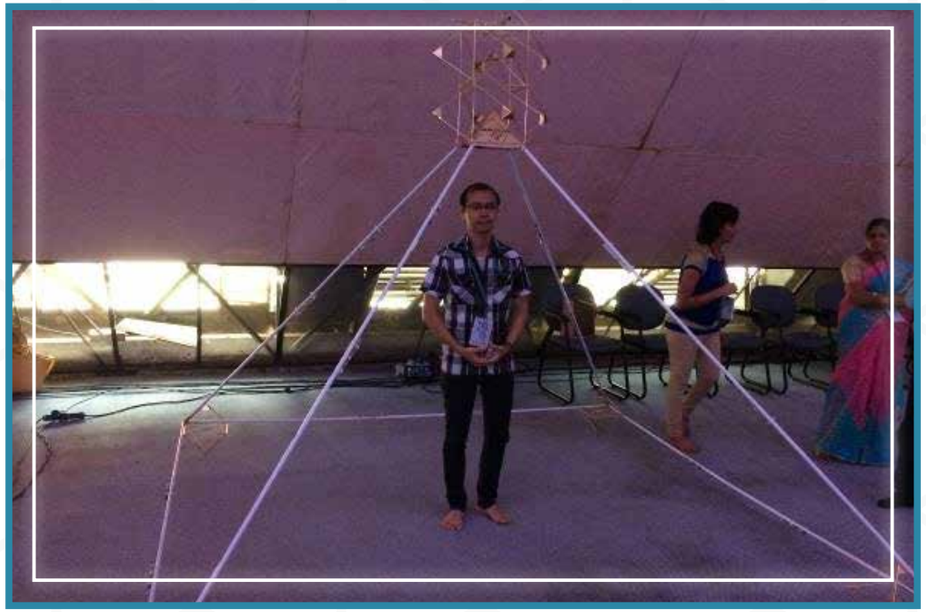

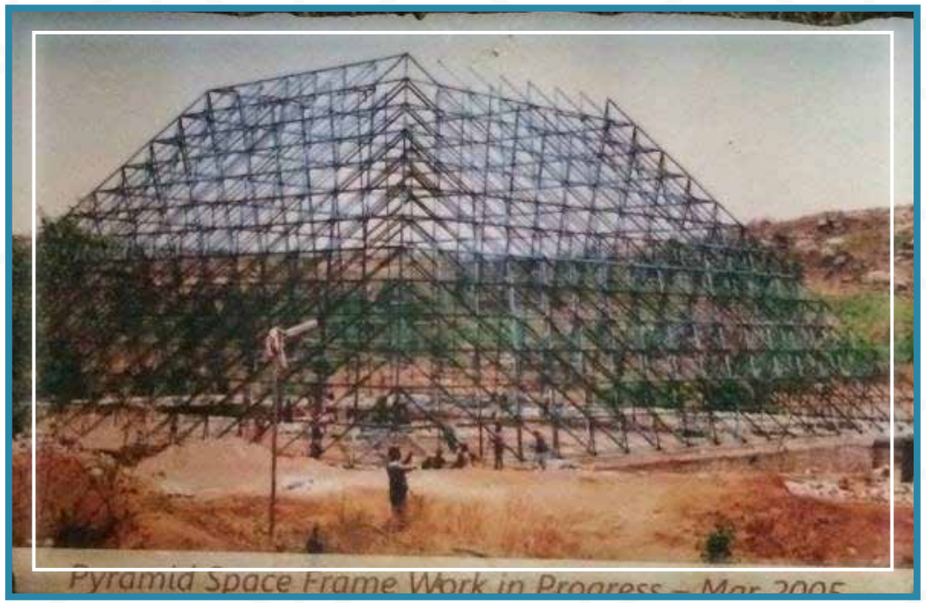
Pyramid Space Frame Work in Progress – Mar 2005

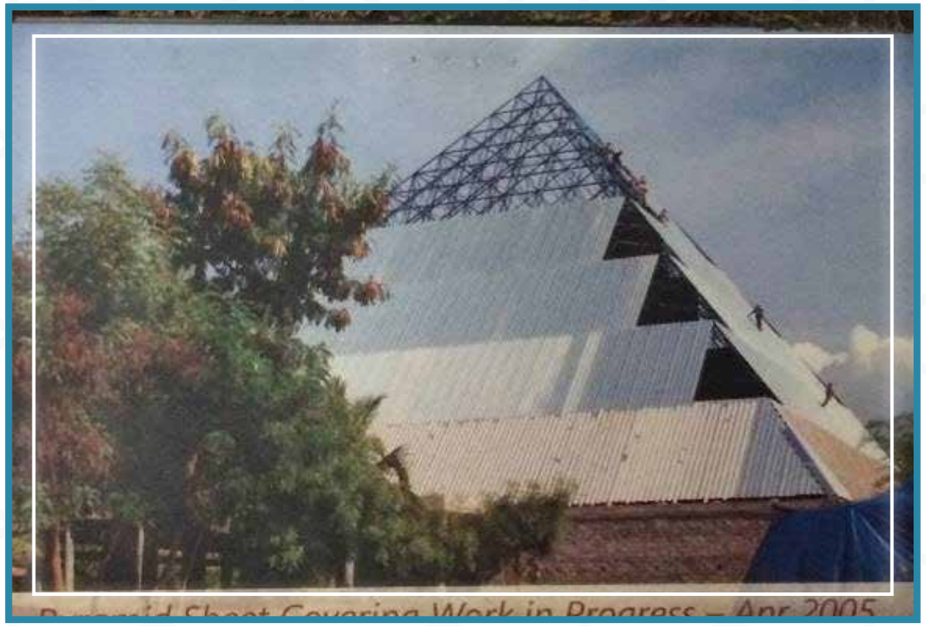

Vegetarian World

PYRAMID

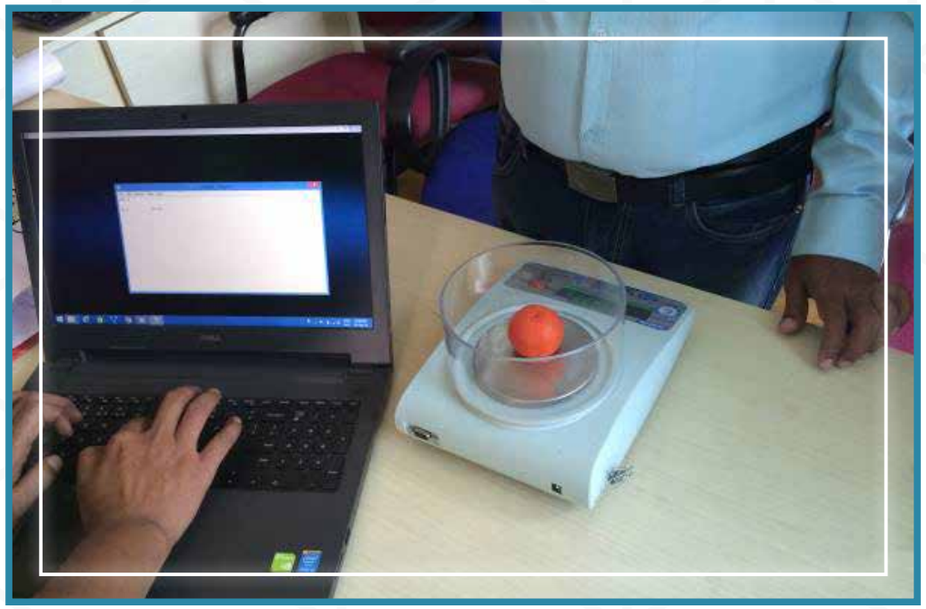

2 INDIJA: OD GURUA DO RIŽINIH POLJA

Grand master Brahmarshi Patriđi je prvu piramidu u Indiji podigao 1991. godine. Od tada, on i njegovi sljedbenici, podižu nekoliko hiljada ovih objekata, isključivo za jednu svrhu: meditaciju. Da nisam osobno vidio neke od njih, plus fotografije stotine velikih piramida širom Indije, i da se nisam sreo s arhitektom Vansijem koji ih je projektovao, teško bi bilo povjerovati u ove brojke. Definitivno je Indija zemlja modernih piramida i to zahvaljujući Patriđiju, koji je postao graditelj i inicijator gradnje najvećeg broja piramida u historiji.

Kompleks koji je napravio od močvarnog i zapuštenog zemljišta kraj Bangalorea je pravo čudo. Siđete sa puta koji vas vodi kroz siromašne kvartove i odjednom se nađete u uređenoj oazi, sa svim neophodnim objektima, parkovima i volonterima. Ideje i vizija su se rodile u jednoj glavi i od tada ide njihova realizacija.

Moj prvi susret s Patriđijem bio je u Singapuru. Prije početka tamošnje konferencije, sjeo je pored mene, stavio mi ruku na koljeno, pogledao u oči i rekao:

“Ne može se biti duhovan, ako se učestvuje u klanju životinja. Biti vegetarijanac prvi je uslov da se bude spiritualan.”

Nakon Singapura, suprugu Sabinu sam iznenadio svojom odlukom da više ne jedem meso.

Nakon što me je upoznao u Singapuru, Patriđi me je u znak poštovanja nazvao “swamiji” (“svamiđi”, duhovni vođa u hindu religiji).

Drugi put ga srećem u Kraljičinoj odaji Keopsove piramide, u četiri ujutro. On je već od ranije unutra. Dolazi indijska grupa, ljubi mu noge, on ih rukom dodirne. Ugleda mene, digne se, zagrli me, stisne jako, zahvali na dolasku. Treći put, u Dahabu, na Crvenom moru, ponovo pažljivo prati svaku moju izgovorenu riječ. I kaže da moram doći kod njega u Indiju.

Moji dani u njegovoj Dolini piramida ostaju mi u nezaboravnom sjećanju. Svaki naš susret prolazi u njegovom pokazivanju naše bliskosti. Večeram, prilazi mi, grli me. Govori:

“Svamiđi, zašto ti je osmijeh uvijek na usnama? Ti si glavni šef ovdje.”

Nikada mu ne odgovaram na pitanja, već komentiram njegova djela:

"Patriđi, ti si glavni kuhar ovdje, koji miješa nas "šefove" i pravi razna jela."

Impresionirao me je njihov "Kvantni energetski laboratorij" i razmišljanja. Sve nekonvencionalne metode koriste se za opuštanje, rješavanje stresa, regeneraciju, ali i zdraviji i brži razvoj biljaka. Dogovaramo saradnju.

I Gandi i Buda su se udobno smjestili uz vodene površine. Njihove izjave o vegetarijanizmu se logično uklapaju u čitavu priču.

Zadnji dan kongresa su mi dali priznanje i titulu "Dijamanta Nauke o piramidama." Ove godine, toliko priznanja za ovo što radimo u Visokom: iz Čikaga, Rusije, sada iz Indije.

Kada su mi dodijelili taj pozlaćeni tanjir, stavili mi šal oko vrata, posuli me vodicom po glavi, namazali obraze, slijedi iznenađenje. Kao poseban znak poštovanja, Patriđi mi kaže da ustanem, podiže mi ruku i rame, ostali priskaču, podižu me čitavog iznad zemlje, zatim silaze niz stepenice i započinje počasni krug. Opirao sam se u početku, ali nisam mogao prekinuti ovog žilavog sedamdesetogodišnjeg gurua, njegove sljedbenike, divne Indijce. Trče svom snagom unutar velike i impresivne piramide, a ja im na rukama. Četiri stotine učesnika kongresa je na nogama: iz Indije, Kine, Vijetnama, Australije, Emirata, Egipta, Njemačke, SAD-a, Novog Zelanda...

U govoru zahvale, istakao sam:

"Suviše često u životu započinjemo rečenice sa "ja". Kažemo "ja se zahvaljujem", "ja sam počastvovan", "ja, ja, ja". Pokažimo skromnost. Sve je stvoreno iz mraka, putem zvuka, ideje, vibracije. Došla je svjetlost i fizički svijet. Taj, materijalni svijet, počeo je da utiče na duhovni svijet. Stoga, izučavajmo oba svijeta: fizički s fizičkim čulima, spiritualni s duhovnim čulima. Nagrade gode egu, fizičkom tijelu i umu. Na duševnom nivou one su pozitivni događaji. Na nivou duha, samo novo iskustvo..."

Prije odlaska, čitam natpis na jednom od vozila: "Be a master" ("budi učitelj"). Patriđi kaže:

"Nemojte biti sljedbenici, budite duhovne vođe. Svaki od vas je učitelj. Tako živite."

Put iz Bangalorea, središnjeg dijela na jugu Indije, do istočne obale Indijskog oceana i komune Auroville, trajao je devet sati. Poneki kilometar auto-puta, s čudnim ponašanjem vozača kamiona i brojnih motorista, koji svi žele biti u najbržoj traci. Brojniji su kilometri prašnjavih, međugradskih puteva.

Pitam vozača, koji nikada nije išao u školu, ali je naučio čitati i pisati, da li ima više ljudi u Indiji ili krava. "Ljudi", odgovara mi. "A majmuna?", uporan sam, jer viđamo

mnogobrojne majmune pored puta. "Ljudi", stiže odgovor. Zbilja, još koja decenija i Indija će prestići Kinu po broju stanovnika.

Desetmilionski Bangalore se pruža do granice s državom Tamil Nadu. Već dvadeset pet dana granica je zatvorena za automobile, kamione, autobuse. Dvije indijske države se svađaju oko vode. Na jednoj strani je brana, ne puštaju vodu drugoj strani. Zemljoradnici traže puštanje vode, kako bi navodnjavali polja. Slučaj je na Vrhovnom sudu Indije i tek za dvadeset dana će biti donesena odluka. Napuštam jedan auto, iznosimo stvari, prelazimo blatnjavu granicu. Nevjerovatno, mislim se, ovo se dešava u okviru iste države.

Desetine hiljada ljudi pješke odlazi na drugu stranu. Brojna vozila i autobusi s obje strane. Policija i vojska reguliraju kretanje. Ulazimo u drugi auto. S obje stane puta kamioni, tegljači, cisterne. Nepregledna kolona. Dvadeset pet dana su zatočeni ovdje, mimo svoje volje. I još najmanje toliko će ostati. O štetama ne treba govoriti.

Prolazimo kroz sela, gradove, sve nekako isto. Motori, bosonogi muškarci, Indijke u lijepim sarijima, djeca idu iz škole u uniformama, krave i volovi mirno šetaju po cesti, kao da znaju da imaju ulogu svetih životinja.

Iznad neurednih fasada posteri s najavama novih filmova. Glumci i glumice se smiješe ovoj milionskoj masi, koja u bollywoodskim filmovima nađe zaborav od stvarnosti.

Hrana po putevima, čajevi se toče u prašini i buci automobila, roba na štandovima čeka kupce, prosjaci pružaju ruku, kratkodlaki psi vrebaju priliku da dođu do hrane, rikše se probijaju kroz masu koja se neumorno kreće...

Na posterima lokalni političari, koji traže glas na izborima za dvije sedmice. Ali tu su i brojni drugi posteri, na kojima sjedobradi gurui regrutiraju nove sljedbenike.

Vožnju nastavljamo, slike se nižu. Zastajemo pred rižinim poljem. U vodi, do koljena, žene iz obližnjeg sela, pognute, načas prave pauzu. U tom momentu me pogledaju, zbunjene činjenicom da ih neko fotografira. Zatim se vraćaju svojoj obavezi. Zatvaram oči, s nadom da ću malo odrijemati po ovom neravnom putu i uz stalnu upotrebu trube moga vozača, koji upozorava motore ispred sebe da se sklone ustranu.

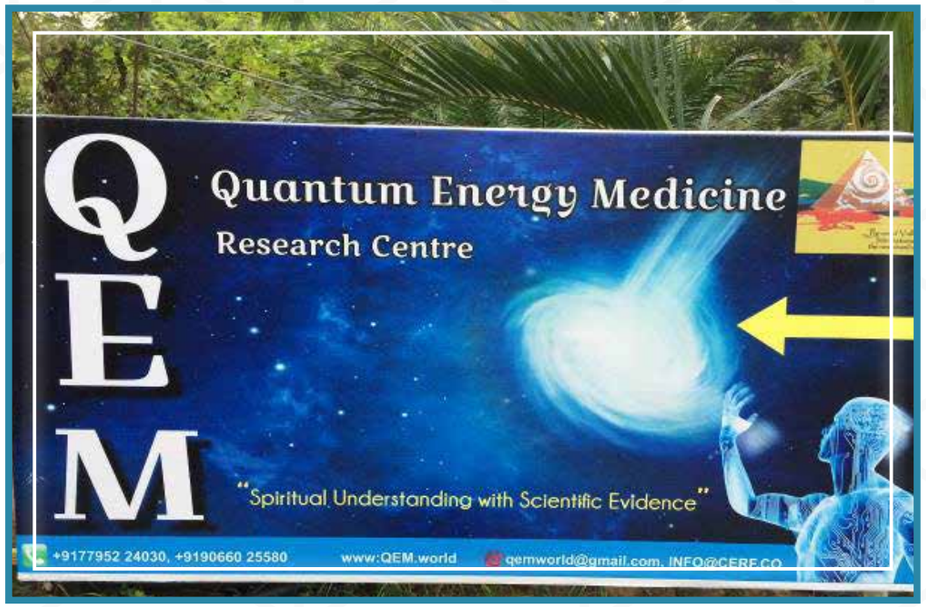
QEM
Quantum Energy Medicine
Research Centre
"Spiritual Understanding with Scientific Evidence"
+9177952 24030, +9190660 25580
www.QEM.world
qemworld@gmail.com, INFO@CERE.CO

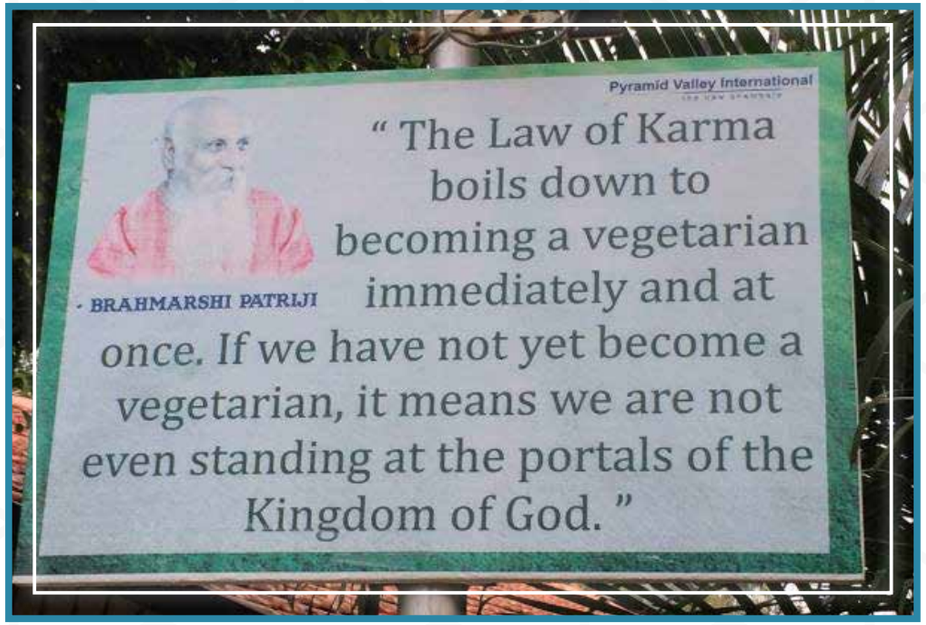
Pyramid Valley International
" The Law of Karma boils down to becoming a vegetarian immediately and at once. If we have not yet become a vegetarian, it means we are not even standing at the portals of the Kingdom of God. "
- BRAHMARSHI PATRIJI

BE A MASTER
Pyramid Valley International,Bangalore
the new shambala
www.pssmovement.org
www.pyramidvalley.org

MART
Khadi India
TITAN
SONATA
fastrack

dishtv

7 நாள் சக்தி யோகா வகுப்பு
TAXI
AVAILABLE
HERE

RAMCO

3 AUROVILLE - UTOPIJA NA DJELU

Postoji li mjesto na Planeti gdje je istina najvažniji prinicip? Gdje nema nasilja ni kriminala? Gdje ne postoji korupcija, ali nema ni policije, vojske, dogmatskih birokrata? Gdje nema genetski modificirane hrane, niti vladavine elita, njihove manipulacije i kontrole ljudskog uma? Gdje stanovnici nisu eksponirani agresivnim medijima koji nose samo negativne vijesti? Mjesto gdje se proizvodi višak zdrave hrane, a odlikuje se ekološkim stanovanjem? Mjesto gdje tradicionalna, holistička medicina prevladava, a samo u ekstremnim slučajevima se potraži dopuna u bolnici ili kod zubara? Mjesto gdje ljudi iz pedeset država žive u miru, bez pritiska profitne ekonomije, različitih religija ili nacionalnog predznaka?

Auroville.

U indijskoj državi Tamil Nadu, na jugoistoku ove velike zemlje, na obali Indijskog oceana, već pola stoljeća traje eksperiment budućnosti,

Na ulasku u Centar za posjetioce velika tabla s citatom osnivačice Aurovillea, "Majke":

"San
Trebalo bi postojati mjesto na Zemlji
Kojeg nijedna nacija neće svojatati
Gdje će sva dobronamjerna ljudska bića
Koja imaju istinske aspiracije
Živjeti slobodno, kao građani svijeta
I poštovati samo jedan autoritet,
Istinu,
Mjesto mira i harmonije"

Koncem 1960-ih i početkom 1970-ih, kao odgovor ratnim pohodima hladnoratovskih sila, kod ljudi se javio bunt i želja da promijene organizaciju svijeta. Mnogi su željeli živjeti u zajednicama koje ne pristaju na podjele, nasilje i izrabljivanje. Najistaknutije takve zajednice javile su se na tri kontinenta, u Europi torinski Damanhur, zatim u Izraelu, te Auroville u Indiji.

Posjećujući ove zajednice, u prilici sam da ocijenim koliko je ostalo od onih osnivačkih ideala u praksi, kako funkcionira upravljanje tim komunama, kako su se prilagođavale izazovima XXI stoljeća. Zaključujem da su ideje osnivača još uvijek životne i jake, poštovanje prema začetnicima ovih komuna je izuzetno, projekti u poljoprivredi,

nauci, energetici, infrastrukturi, duhovnim vrijednostima... prednjače u odnosu na ostali svijet.

O Aurovilleu sam davno čitao, gotovo zaboravio. A onda, moj dolazak na kongres u Bengaluru krajem devetog i početkom desetog mjeseca 2016, doveo je do nekoliko "koincidencija" i poziva da održim predavanje u ovom gradiću. Tri dana svakako nisu dovoljna da se pronikne u dušu ovoga mjesta, ali sasvim su dovoljna da me zadive onim što je do sada napravljeno.

Devet sati vožnje iz indijske države Karnataka do istoka države Tamil Nadu. Mnogobrojni gradovi i sela, prašnjave i neuređene ulice, straćare i nedovršene kuće, mnogo "skloništa" od drveta i limova u kojima se rađaju generacije Indijaca, štandovi s hranom, tehnikom i robom pored prašnjavog puta... Tabla Aurovillea je smještena na ulazu u dugačku ulicu, gdje sve vrvi niskim standardom življenja i siromaštvom. Napokon, kroz kapiju ulazimo u komunu. Sve se odjednom mijenja. Priroda uređena, svako drvo njegovano, mnogobrojne zasađene sadnice.

Dolazimo pred apartmansko naselje za goste. Idilične kućice, okružene vodenim sekcijama s lotosovim cvjetovima, kornjače i ribice, na svakom koraku se osjeća mir i spokoj. Zaposleni Indijci u tišini obavljaju dnevnu rutinu, prilikom susreta iskreni osmijeh. U sobama nema televizora niti interneta. Ne čuju se glasni razgovori na mobitelima.

U kafeteriji, gdje ima internet signal, tiho. Nekoliko gostiju posvećenih sebi. Tijekom tri dana posmatrao sam kako se pažljivo održava i njeguje ovaj hotelski kompleks koji privlači svojom ljepotom i liječi dušu.

Arhitektonsko rješenje grada odražava elemente sakralne geometrije, našu galaksiju, spiralu, sa sekcijama, gdje se po nazivima paviljona zaključuje o stanovnicima: "Tibet", "Indija", "Afrika", "Njemačka", "Japan", "Koreja", "Bugarska"...

U parkovima s pokošenom travom ističu se stijene koje govore o povezanosti energije Zemlje i kamena. Zelenilom dominira sveto drveće: banjan (Ficus Bengelensis). U geografskom centru gradića, najveće, stoljetno drvo ima prečnik od 50 metara. Naime, banjan drveće ima osobinu da sa grana ispusti lijane, koji idu prema zemlji; kada dođu do zemlje, ukopavaju se i stvaraju novi korijen. Odatle se razvija novo deblo. Centralno banjan drvo ima nekoliko desetina ovih dodatnih debala koja uspješno nose težinu drveta.

Prije pedeset godina, prostor Aurovillea bio je zapušten, bez zelenila, gotovo pustinjski. Njegovi stanovnici su otada napravili zelenu oazu. Jedino postojeće banjan drvo, s

pogledom na Bengalski zaljev, postalo je centar grada, uz koji će niknuti predivan park, "Park mira". To je mjesto tišine, relaksacije i kontemplacije.

Iz osnivačkog akta Aurovillea:

"Auroville ne pripada nikome, već ljudskoj zajednici kao cjelini. Ali, živjeti u njemu, znači pristati na služenje božanskoj svijesti. Ovo je mjesto beskrajnog obrazovanja, konstantnog progresa i mladosti koja ne stari. Auroville želi biti most prošlosti i budućnosti, mjesto materijanog i duhovnog istraživanja, stremeći ka ljudskom jedinstvu."

Spiritualni osnivači Aurovillea su Sri Aurobindo, koji je oslobađao svoju zemlju od tiranije Britanskog imperija, te Francuskinja Mirra Alfassa (1878-1973), koja je dobila spiritualni status Majke. Ona simbolizira, prema vedskoj tradiciji, moć univerzalne majke: snagu, ljepotu i perfekciju u poslu.

Inauguracija Aurovillea desila se 1968. Na zemljanom amfiteatru, goloj zemlji na kojoj se isticalo jedno banjan drvo, ali u prisustvo 5.000 ljudi iz čitavog svijeta, UNESCO-ov predstavnik je rekao: "Neuspješno pokušavamo da dostignemo humane ideale, sada se okrećemo Aurovilleu kao nadi za budućnost."

Auroville je bio planiran kao grad za 50.000 stanovnika. Danas ih ima nešto više od 2.500. Polovina su Indijci, a druga polovina dolazi iz 49 drugih zemalja. Francuzi su najbrojniji, ali tu su i Nijemci, Amerikanci, Kanađani, Australijanci, Italijani, Slovenci, Bugari i mnogi drugi. Grad se prostire na stotinu kvadratnih kilometara. Ima direktan uticaj na život 40.000 stanovnika u okolini.

Centralna struktura Aurovillea je svakako zlatna kugla Matrimandir. Riječ je o ogromnoj građevini čiji su temelji postavljeni 1972. godine, nakon čega je Majka napustila fizičko tijelo. Izgradnja je trajala 35 godina. Imao sam sreću da sam posjetio završenu građevinu, onakvu kakva je bila zamišljena u glavama arhitekte i osnivača komune.

Matrimandir je srce i duša ovog grada. Zamišljen je kao "Univerzalna majka". U sebi objedinjuje sveti krug, jednakostranične trokutove, šestougaonike. Ogromna betonska lopta prekrivena je zlatnim pločicama koje se nalaze između stakala. Sfera ima poluprečnik od 36 metara. Struktura počinje deset metara ispod zemlje. Slijede spiralni putevi koji vode ka prostoriji na prvom spratu. Prostorija je prazna, zamišljena kao mjesto meditacije i koncentracije. Sva je u bijelom. Visina plafona je gotovo devet metara. Počiva na dvanaest stubova. U centru je visina plafona viša od 15 metara. U središtu prostorije je ogromna kristalna kugla, koja prima svjetlost kroz plafon i šalje je dalje, ispod nivoa zemlje, ka drugoj kugli, koja simbolizira materijalni svijet. Druga

kugla je u centru lotosovog cvijeta, simboliziranog s vodenom fontanom, kod koje voda prelazi preko nekoliko redova bijelih (betonskih) listova.

Oko glavne strukture se nalaze betonske komore u obliku lotosovog cvijeta. To su mjesta fokusa, u kojima se meditira i razvijaju osobine iskrenosti, neustrašivosti, upornosti, skromnosti, hrabrosti, dobrote, velikodušnosti, aspiracije, jedinstva, mira. Može se posjetiti samo jedna komora za meditaciju, a izbor se pravi prije ulaska u "Park mira". Moj izbor je bio: iskrenost.

Samo jednom dnevno, na sat vremena, dozvoljava se ulaz posjetiocima i stanovnicima. Dvadesetak minuta meditacije na ovom posebnom mjestu, gdje je sve u bijelom, zaista je jedinstven doživljaj. Niko ne priča, tišina i dostojanstvo posvuda. Nema mobilnih telefona niti fotoaparata.

Matrimandir je okružen predivno njegovanim parkovima/baštama, koji su u obliku lotosovih listova raspoređeni ukrug. Oni nose imena egzistencije, svijesti, svjetla, života, snage, progresa, mladosti, perfekcije... Tri bašte su gotove, ostale su u fazi planiranja. Svaka bašta ima svoj noseći cvijet.

U okviru Parka je i amfiteatar. Spiralni put vodi ka maloj uzvisini u centru amfiteatra, na kojoj se nalazi urna. U nju su pohranjeni uzorci tla iz 126 zemalja i 32 indijske države koje su učestvovale u ceremoniji otvaranja Aurovillea. Također, u kutiji od inoksa se nalazi ručno pisani tekst – osnivački akt, kojeg je Majka napisala na francuskom jeziku.

Matrimandir nije turističko mjesto. Ovdje se dolazi s namjerom. I ostavlja svoj energetski potpis

I prima ono što je intencija njegovih osnivača: materijalizirani san.

The International Zone
Layout and parameters
International Zone plan of 2010
INTERNATIONAL ZONE
A INDIA
B AFRICA
C MIDDLE EAST
E ASIA
H CROWN
I CIRHU
K SAVITRI BHAVAN

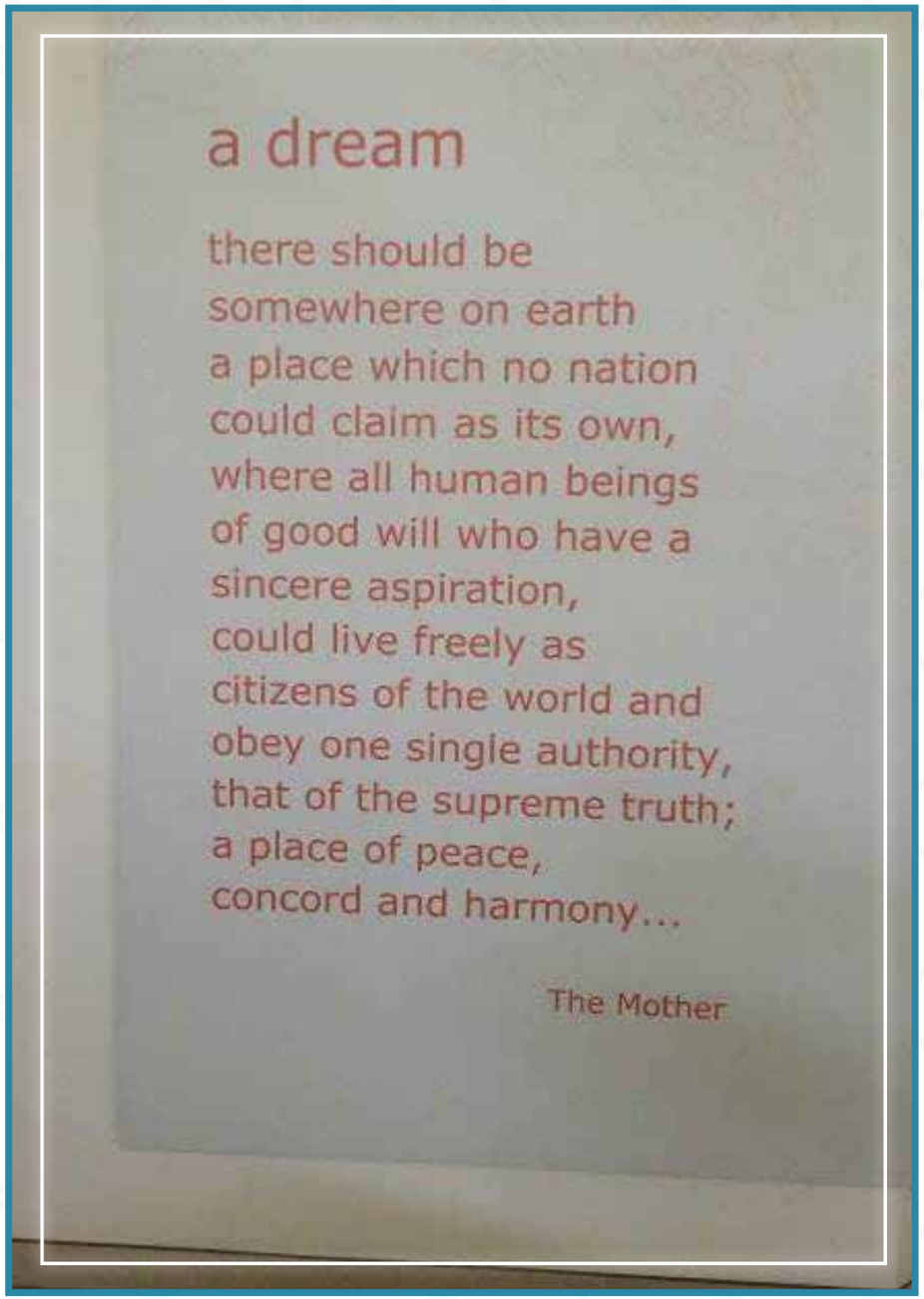
a dream
there should be
somewhere on earth
a place which no nation
could claim as its own,
where all human beings
of good will who have a
sincere aspiration,
could live freely as
citizens of the world and
obey one single authority,
that of the supreme truth;
a place of peace,
concord and harmony...
The Mother

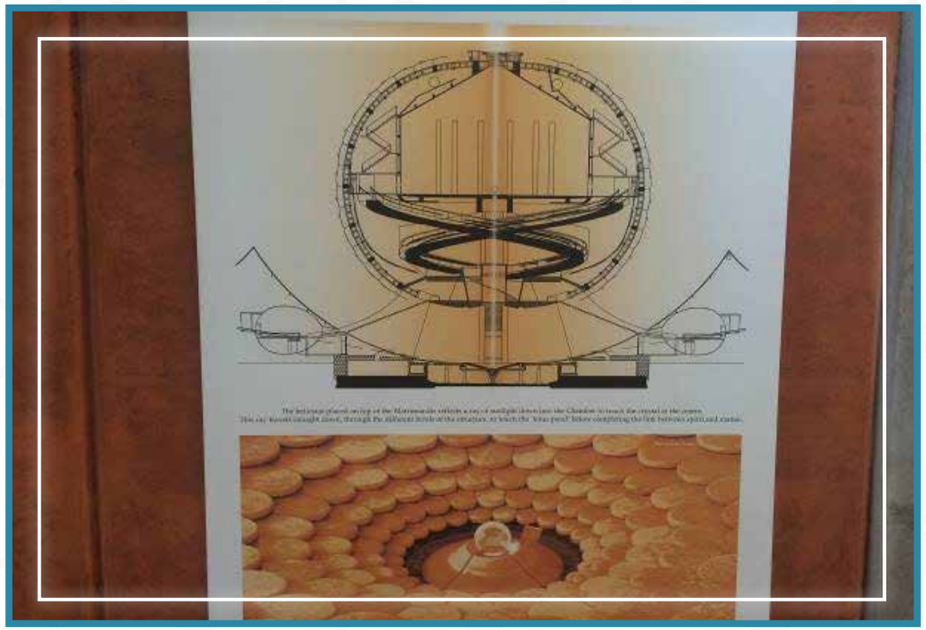

YOU ARE ENTERING IN THE AREA OF
Matrimandir
A PLACE OF PEACE, QUIETNESS AND CONTEMPLATION

அமைதி நிசப்தம் தியானம் இவற்றுக்குரிய
YOU ARE ENTERING IN THE AREA OF
Matrimandir
A PLACE OF PEACE, QUIETNESS AND CONTEMPLATION
இடமான மாத்ரிமந்திர் பகுதிக்குள் நீங்கள் நுழைகிறீர்

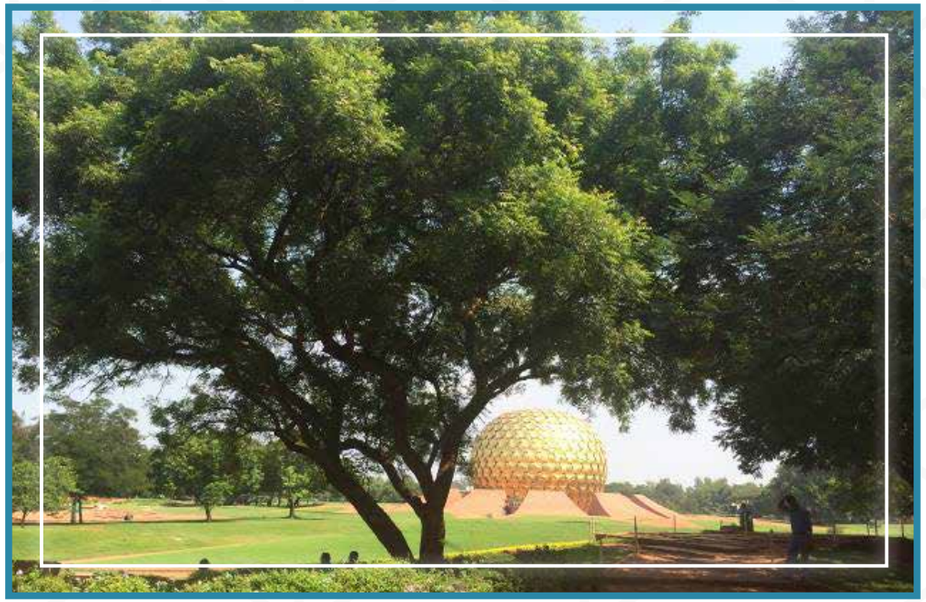

4 PIRAMIDE U INDIJI: OD HRAMOVA DO ŠKOLA

Po završetku mog predavanja u Aurevilleu, tokom diskusije, javio se sredovječni čovjek s pitanjem: "Da li ste posjetili piramidu na obali, u gradiću Pudukuppam, staru deset godina?"

"Jesam, jučer", odgovorio sam.

"Ja sam arhitekt te piramide", predstavio se Satprem Maini, Francuz, predstavnik UNESCO-a za Aziju.

Zbilja, dan ranije, otišao sam u seoce Pudukuppam, uz obalu oceana, kod poznate plaže "Dune Beach". Dosta neugledno selo je stradalo u cunamiju 26. decembra 2014. godine, kada je većina kuća uništena. Srećom, nije bilo nastradalih. Mali hram, posvećen bogu Šivi, podignut 2000, također je nestao pred silinom valova. Ono što je ostalo netaknuto u pješčanom nanosu bila je figura hindu boga.

Šivu zovu i Nataraja, bog kosmičkog plesa. Naime, bog Šiva se transformira u kosmičkog plesača, koji svojim plamenom simbolizira zvuk "OM", od kojeg je nastalo sve u svemiru. Statua Nataraje, ostala je zabodena u pijesku, okrenuta prema jugu. Za hindu poštovaoce to je bio jasan znak da se na istom mjestu mora podići novi hram. Pošto u selu nije bilo žrtava cunamija, a u okolnim selima jeste, to im je bio još jedan znak da moraju udovoljiti svom zaštitniku.

Hram je ponovo podignut, ovaj put uz korištenje unikatnog koncepta piramide. Finansijer projekta bio je dr. Karan Singh, bivši kašmirski maharadža i državni ministar. Poznat je kao naučnik i poklonik boga Šive. Hram je otvoren 30. septembra 2006.

Piramida je replika Velike egipatske piramide (takozvane "Keopsove piramide"). Ima nagib od 51 stepen i 51 minutu, a stranice su četiri jednakostranična trougla. Orijentacija stranica je precizna prema stranama svijeta: sjever-jug, istok-zapad. Temelji su stabilizirani prije gradnje piramide da bi mogli izdržati, eventualno, još jedan cunami.

Piramida je dio manjeg kompleksa s uređenim parkom, novozasađenim palmama, deset drvenih kugli kao asocijacije na Sunčev sistem, te hindu simbolima: statuom Nataraje unutar piramide, te figurom bika ispred ulaza u piramidu.

Ovo je rijedak slučaj da je hindu hram smješten u piramidi. Inspiraciju za to dr. Karan

Singh je našao u formi piramide, koja je poznata po svojim ljekovitim svojstvima i prezerviranju objekata i bića koji se u njoj nađu. Ujedno, piramida u ovom slučaju predstavlja i kosmičku stabilnost boga Nataraje.

Na ulazu u piramidu su rukom ispisane instrukcije o časovima meditacije unutar piramide: razumijevanje kosmičke energije, otvaranje kosmičkoj energiji i stapanje s kosmičkom energijom. Stoga, ovaj hram postaje mjesto meditacije, u tišini i miru.

Prije sklapanja očiju i početka meditacije, posljednja slika koju vidim je Lord Nataraja. U svom desnom uhu ima mušku naušnicu, u lijevom je ženska naušnica. Očigledan simbol masivne snage kombinirane muške i ženske energije. Dvostruka zmija opasuje krug i simbolizira kosmičku energiju. Boginja Ganga je znak čistote i vječnosti. Polumjesec na čelu predstavlja prolaznost vremena. Istaknuto treće oko simbol je mudrosti. Četiri ruke Nataraje šalju svoje poruke: plamen u jednoj ruci govori o uništavanju civilizacijskih ciklusa i njihovoj neminovnoj prolaznosti. Iz druge podignute ruke ide poruka da se čovječanstvo ne treba bojati. Jedna ruka je usmjerena prema nozi koja stupa ka putu oslobođenja. Nataraja pleše na drugom biću, koje je simbol našeg ega koje teži spasenju.

Simbolika Nataraje je izuzetno jaka; u sebi objedinjuje poruku, kroz kosmički ples, o kosmosu, koji se neprekidno kreće, od velikih galaksija sve do dinamike subčestica.

Uz zidove piramide su jastučići. Njen čuvar, sa suprugom, daje mi nekoliko cvjetova kojim ukrašavam pojedine dijelove statue. Sjedam natrag na jastuk. Vrijeme je za meditaciju. Nataraja me odvodi u kosmičke visine.

***

Jug Indije je mješavina hindu religije, ali tu su i brahmanistički hramovi, katoličke crkve i džamije. Po broju, daleko dominiraju hindu hramovi. Barem jedan, a često nekoliko tornjeva, dominiraju selima i gradovima. Fasade su ukrašene brojnim likovima iz hindu mitologije. Bezbroj boja i priča u skulpturama privlače pažnju.

Unutrašnjost hramova je oslikana jarkim bojama. Arhitektura je bogata masivnim kamenim stubovima i ponovo, brojni likovi uklesani su i u ove stubove.

Tornjevi su im stepenasti, piramidalnog oblika.

Svakodnevne procesije se odvijaju unutar hramova. Stari i mladi, jogiji i mali ženski horovi, poluodjeveni sveštenici, s tri bijele linije na čelu. Ove linije simboliziraju tri čovjekove moći: moć kreacije, moć destrukcije i moć pomirenja.

U svaki od hramova i piramida ulazi se bos. Doduše, većina Indijaca su inače bosi, ili imaju sandale. Temperatura na jugu Indije je između 30 i 40 stepeni.

***

Brahmarshi Patriđi mi je preporučio obilazak školskih piramida riječima:

“Kada budeš u Aurevilleu, moraš obavezno posjetiti srednju školu ‘Acharia Siksha Mandir’”.

Kontakt za moj posjet, Ram, bio je na sastanku kada sam došao. Ušao sam u školski krug. Moderne zgrade, uredne. Školski autobusi, čisti parkovi, figure i statue u parkovima. Ono što odmah upada u oči je šest manjih piramida, uz nešto veći piramidalni hram. Još jedan Šivin hram u obliku piramide.

Za Keopsovu piramidu se smatra da su joj proporcije idealne da prime najviše kosmičke energije. Tom energijom pojačavamo proces opuštanja i ubrzavamo meditaciju.

Do Šivinog hrama je šest piramidalnih krovova koji natkrivaju učionice za muziku. Ispred jedne prostorije dva mladića. Predstavljaju se kao studenti koledža koji je prekoputa ove škole. Tu vježbaju sa svojom grupom za nastup na skorašnjoj priredbi. Ulazim unutra, pozdravljam se s članovima ansambla. Pitam ih koju vrst muzike sviraju. Zamolim za jednu pjesmu. Bubnjevi, električna gitara, orgulje i jak glas momka odjekuju i privlače nekoliko žena. Završavaju pjesmu, pozdravljam se s njima.

U nastavku kampusa niz s još šest piramida. Ukupno ih je trinaest u ovoj školi. Ovaj put riječ je o prostorima za ples. U jednoj od prostorija četvero srednjoškolaca uvježbavaju moderni ples. Zamolim i njih da mi pokažu šta znaju. Rado to čine. Slikam ih i odlazim polako iz kruga.

Sad mi je jasno zašto je Patriđi insistirao da dođem ovdje. Piramide nalaze svoje mjesto u školskom sistemu, u Šivinim hramovima, u svim domenima života.

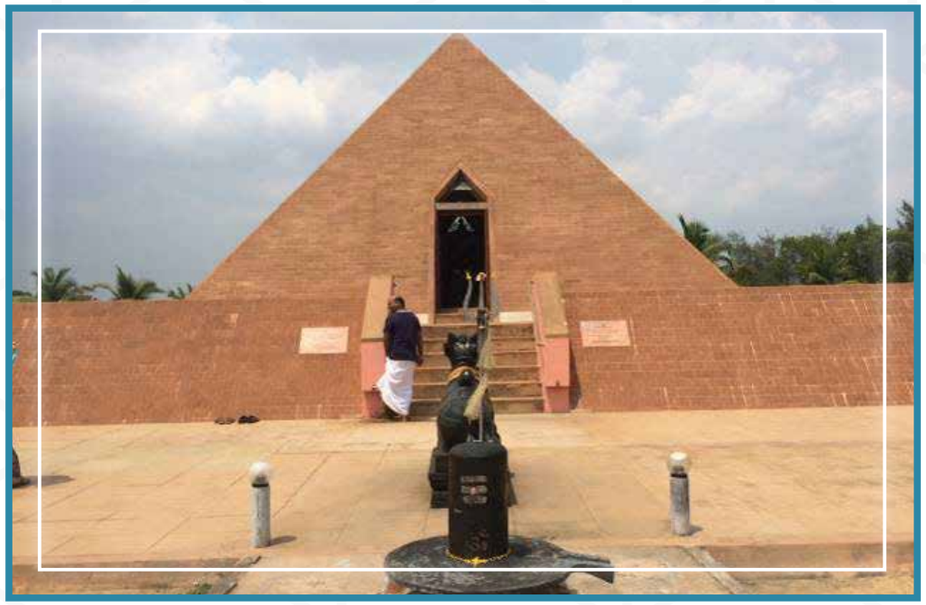

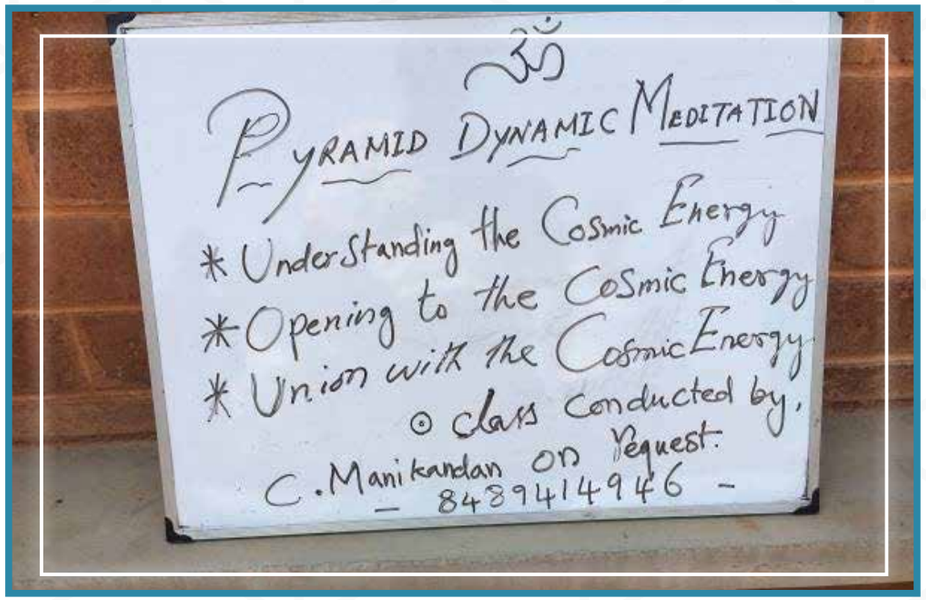
ॐ
PYRAMID DYNAMIC MEDITATION
* Understanding the Cosmic Energy
* Opening to the Cosmic Energy
* Union with the Cosmic Energy
⊙ class conducted by,
C. Manikandan on Request.
– 8489414946 –

ACHARIYA SIKSHA MANDIR
ACHARIYA-PURAM

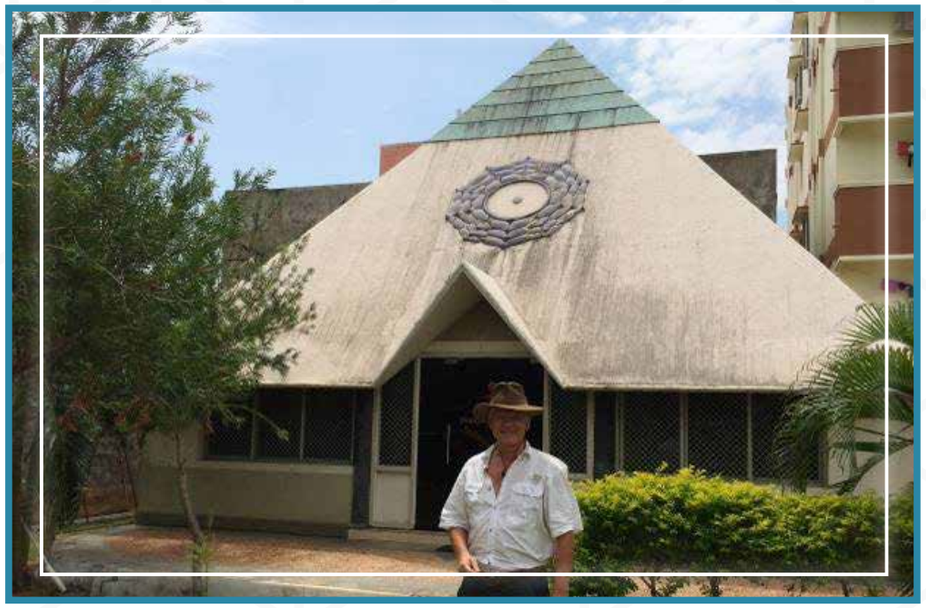

III PRAHISTORIJSKI TUNELI U AUSTRIJI

1 DR. HEINRICH KUSCH

Dr. Heinrich Kusch je austrijski arheolog koji predaje prahistoriju na Univerzitetu u Gratzu. Svjetsku slavu je doživio svojim istraživanjem prahistorijskih podzemnih tunela u Austriji.

Naš novi susret dogovorili smo za 30. maj 2016, u istočnom gradiću Vorau, pred mjesnom crkvom Vorao Stift. Suprugu Sabinu i mene dočekuju Heinrich i Ingrid Kusch, organizatorica mojih predavanja u Austriji Susanne i član Kuschovog udruženja za zaštitu podzemnih tunela Hans.

Prvo ulazimo u impresivni crkveni kompleks. Neuobičajeno velika crkva za ovako malo mjesto, s ogromnim samostanskim dodatkom. Heinrich mi pokazuje na grm ispred ulaza u crkvu.

"Tu je jedan od ulaza u podzemne tunele. Više ne dozvoljavaju ulazak", govori.

Mala kapela s desne strane ulaza. Pokazuje na višetonski kameni kalež u sredini prostorije.

"Ovdje je bio još jedan ulaz u podzemne tunele, vodio je 60 metara ispod zemlje. Odavno su onemogućili prolaz prema tunelima."

Na zadnjoj strani crkvenog imanja, mali toranj. Do prije šest godina ovdje je bilo spremište alata za radnike. Danas je fino uređena muzejska izložba čiji su autori Ingrid i Heinrich. Nekoliko postera prikazuju Ingrid dok se uvlačila u podzemne tunele. Staklom su natkriveni pronađeni artifakti iz paleolita, neolita, keltskih i rimskih vremena. Pokazuje mi na uklesanog zmaja.

Pred ulazom u Muzej nalazi se poster koji spiralno prikazuje razvoj kultura na Zemlji. Na vanjskom obodu je moderno doba, slijede Srednji vijek, Rim, željezno i brončano doba, neolit, mezeolit, paleolit. Spirala se uvija i iza paleolita je ulaz u tunel s upitnikom. Kada su tuneli pravljeni? Zna se da je to bilo duboko u paleolitu, nekoliko desetina hiljada godina unatrag.

Moja posjeta Austriji učvrstit će me u uvjerenju da su naši udžbenici historije samo zatvaranje očiju pred realnošću. Mnogo toga su nas učili pogrešno.

Dr. Heinrich Kusch je ulazio u 800 podzemnih, prahistorijskih tunela samo u Styriji, oblasti između Gratza i Beča. Istraživao je i one u Bavarskoj (južnoj Njemačkoj), gdje ih ima 600. Procjenjuje da ih je nekoliko hiljada locirano u Francuskoj, Njemačkoj, Španiji, Češkoj, Slovačkoj i Mađarskoj.

"Ovdje, u Styriji, ima 14.000 prahistorijskih objekata, od menhira i dolmena do podzemnih tunela i prostorija. Samo u oblasti gradića Vorau arheološka iskopavanja su pokazala prisustvo šesnaest naselja iz mezolitika, starosti između 10.300 i 11.000 godina", zaključuje.

Krećemo se iz njegovog Muzeja, prema autu. Usput mi pokazuje teren.

"Tuneli se pružaju dosta duboko i kreću se u tri smjera. Jedan prema onoj crkvi u daljini, drugi prema zapadu, treći ispod samostana prema jugu. Crkva angažira radnike jednom godišnje da ih čiste, ali ne dozvoljavaju nikome ulaz", tvrdi Heinrich.

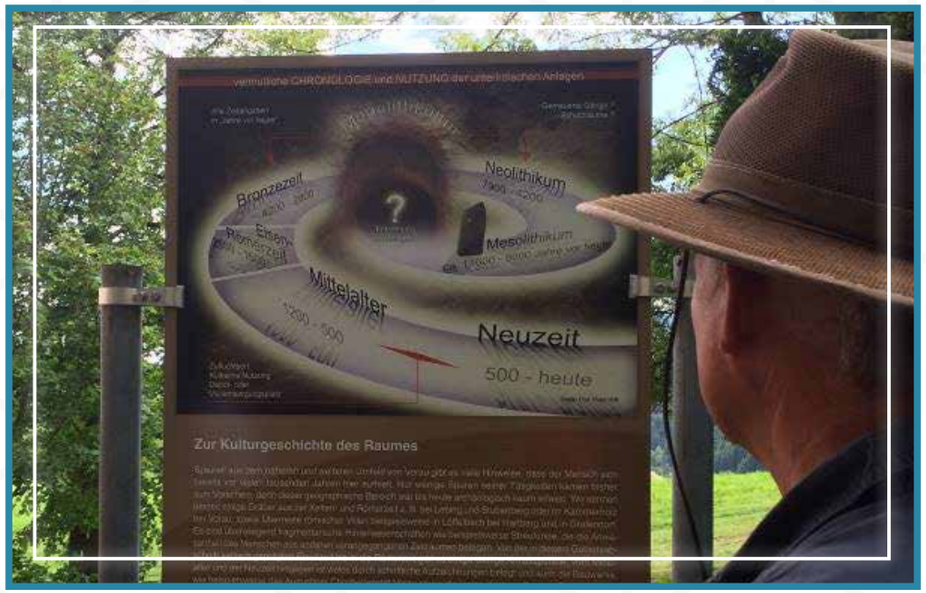

2 KANDELHOFER ERDSTALE TUNEL

Prvi tunel koji posjećujemo je Kandelhofer. Na uzvišenju, pored puta, Hans uklanja metalni šaht i spuštamo se improviziranim ljestvama u podzemlje. Kiša je upravo počela, i prati nas prilikom ulaska. Ispod zemlje je raskrsnica i tuneli ukopani u čvrsti materijal. Niske prostorije, na najširem dijelu tunela suhozid s plafonom od ravnih kamenih ploča. Hans se provlači kroz uski prolaz i izlazi na drugu stranu tunela. Ubrzo mu se pridružujemo Heinrich i ja.

"Skinuli smo jednu od ploča sa palfona i poslali na analizu na Univerzitet u Glazgovu, u Škotskoj. Ukoliko je kamen obrađivan, može se odrediti njegova starost. Proces je veoma spor. U našem slučaju trajao je od novembra 2014. do februara 2016. Korištenjem TCN metode (Terrestic Cosmogenic Nucleides") zaključili su da je kamen obrađivan prije 24.000 godina! Ključno je bilo prisustvo kvarca u kamenu, a na osnovu kojeg su odredili starost", ushićeno govori Heinreich.

Dakle, prije 24.000 godina netko je obrađivao kamen i postavljao ploče na plafon tunela te gradio suhozidove. To znači da su tuneli minimalno stari 24.000 godina. Naime, na pojedinim sekcijama bez suhozida vidi se da je tunel bio nešto širi, te da originalno nije imao zidove.

Jedan kraj tunela se završava u stijeni, dakle prirodno. Drugi kraj ima suhozid. Neko ga je zatvorio.

"Naša snimanja pokazuju da se tunel pruža duboko u unutrašnjost uzvišenja", pojašnjava Heinrich.

U tunelima je ugodna temperatura od deset stepeni Celzijusovih, visina tunela je oko metar i po, širina 70 cm.

Smještam se na kraj tunela, ukrštam noge, i kažem svom kolegi da ću potražiti odgovore duboko u sebi.

MEDITACIJA

"Čitav region je bio pod vodom. Vrlo uski prolaz je vodio prema površini. Bio je zaštićen od prodora vode i ulaska nepozvanih gostiju. Tuneli se spuštaju u dubinu i šire se. Povremeno se pretvaraju u podzemne galerije. Bića su drugačija. Oni koji su došli kasnije imali su veliki strah. Zazidali su tunele."

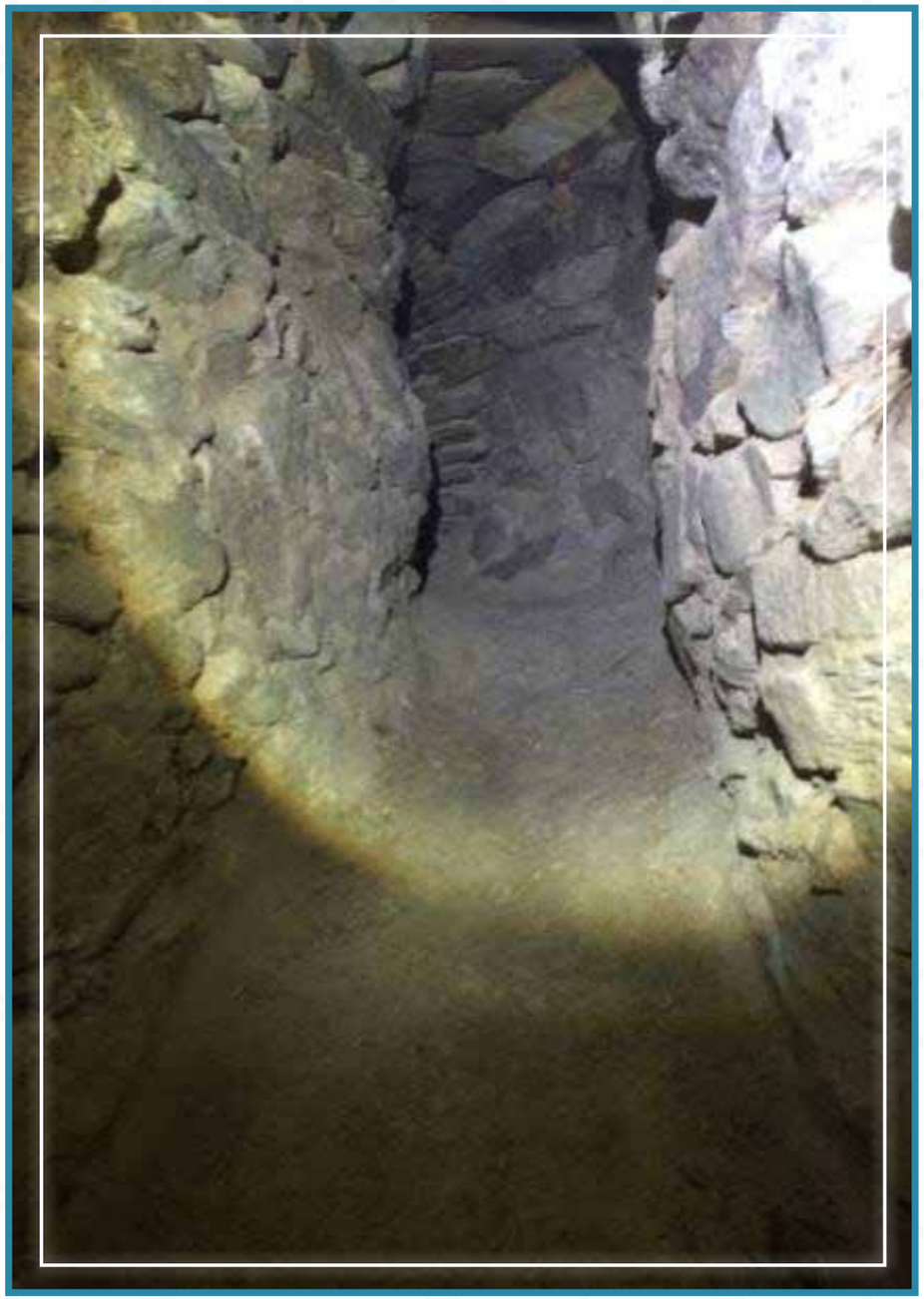

3 STREBL GANG TUNEL U MJESTU PUDREGG BY VORAU

Kiša nas i dalje prati. Vozimo se dvadesetak kilometara do sljedeće lokacije. Riječ je o tunelu Strebl Gang, kojeg dobro poznajem iz Heinrichove knjige.

Parkiramo pored puta. Heinrich traži lokciju ulaza u tunel s druge strane puta, u šumarku. Našao ga je. Dvije kamene ploče prekrivaju čeličnu ploču. Otključava katanac, sve uklanja, podiže ploču i ispod nas je ulaz u rupu. Malo dublje se vidi suhozid.

"Ova cesta je nekada bila četiri metra niže, tako da je ulaz u tunel bio na uzvisini. Do prije šest godina ulaz je bio otvoren, nezaštićen. Djeca su se uvlačila, palila vatru. Nakon toga ga je preuzelo naše udruženje. Ulaz je zatvoren, jer je ovaj tunel isuviše važan za austrijsku historiju. Godišnje imamo maksimum do 20 posjetilaca. Danas smo ga otvorili tebi u čast", govori Heinrich.

Ovaj put nas ulazi petoro. Drago mi je što se i Sabina spušta u podzemni svijet.

Impresivne vijesti od samog starta.

"Na ulazu je napravljen suhozid s kamenim plafonom. Analizirali smo starost obrade kamena (TCN Dating) i dobili rezultat od 20.300 godina! Naravno, ulaz je podgrađen znatno kasnije od gradnje samog tunela. U ovom trenutku ne možemo odrediti starost tunela", riječi su austrijskog profesora arheologije.

Tunel se širi i dobija uniformnu fizionomiju. Širina tunela je identična, iznosi 70 cm. Visina od 170 cm primorava me da stalno hodam pognuto.

Tunel blago zavija. Zidovi su od izuzetno čvrstog materijala. Vide se tragovi obrade.

"U ovim linijama je pronađen plin. Analizirali smo ga i riječ je o plinu koji je rezultat termalnog obrađivanja stjenskog materijala pri temperaturi od 1.200 stepeni. Graditelji su upotrebljavali nepoznatu tehnologiju, alate koji su proizvodili vrlo visoke temperature. Udubljenja od 15 do 18 mm su pravila sječiva koja su se kretala od vrha plafona prema strani zida pa sve do dna zida. Iz jednog poteza. Čvrstoća ovog materijala je 7,2 na Mohovoj skali", mirno i odmjereno govori Heinrich.

"Pa to je čvršće od granita", mislim u sebi.

Tuneli su impresivni. Kroz njih je prošla mašina koja ih je napravila u jednom mahu, besprijekorno. Datum još nije poznat, jedino je pitanje koliko su ovi tuneli stariji od 20.000 godina? Da li više od trideset hiljada godina, kao oni u Visokom?

Dolazimo do kraja tunela. Ukupno 93 metra od ulaza, građevinska perfekcija. Prati nas ugodna temperatura od osam stepeni.

Namještam se u sjedeći položaj. Članovi tima znaju šta slijedi.

MEDITACIJA

Slike naviru.

"Tunele su bušili da bi dobili određenu rezonanciju brda. Ovo su "rezonantni tuneli". Dužina prolaza je određivala frekvenciju čitavog uzvišenja. U ovom brdu ih je nekoliko. Graditelji su slali svjetlosne, rotirajuće, laserske mašine da buše tunele".

***

Izašli smo iz ovog uzbudljivog tunela. Penjem se putem da osmotrim uzvišenje malo bolje. Blagi nagib prema vrhu, sa svih strana. Brdo prosijeca put, te nekoliko izgrađenih kuća. Prenosim svojim kolegama utiske, ali i slike iz meditacije.

Hans govori:

"Ovdje smo radili geoelektrična mjerenja podzemlja. Mogli smo snimati do 36 metara duboko. Pronašli smo još četiri tunela u ovom uzvišenju. Različite su dužine, ali iste širine i visine."

Drago mi je da je potvrdio slike koje sam primio.

Posmatram ovaj kraj. Prelijep je. Visoka šuma, prostrane zelene doline. I tokom zadnjeg ledenog doba ovdje nije bilo leda. Led se pružao znatno sjevernije.

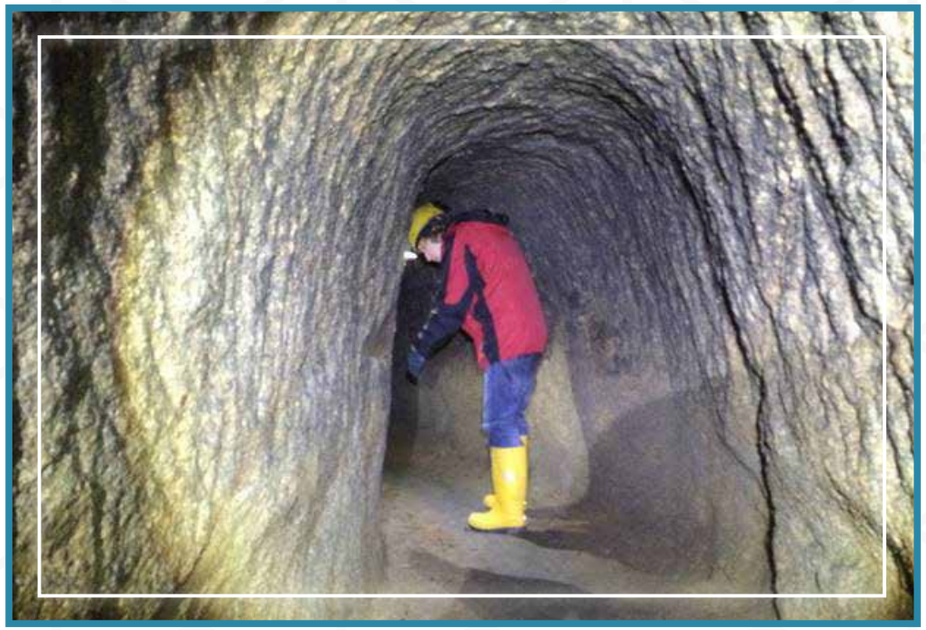

4 SCHROTTER GANG TUNEL U RIGERSPAHU

Vožnja terencima, kiša nas i dalje prati. Stižemo pred poljoprivredno gazdinstvo. Hans otvara podrumska vrata. Slično dalmatinskim konobama, stara drvena burad za pravljenje vina, nekoliko gomila kamenja u podrumu. Kao da se godinama ne koristi.

Otvaramo mala željezna vrata. Dočekuje nas bara na ulazu u tunel, vjerovatno od jake kiše koja pada čitav dan. Nakon toga se nastavlja tunel, prvo u glini, kasnije ponovo čvrsti kameni materijal. Tragovi alata na zidu. Širina kao i u drugim tunelima, 70 cm. Visina je na početku tunela jedan metar, a kasnije se povećava na 170 cm. Otvorena sekcija tunela je dugačka 14 metara. Završava se suhozidom koji je, po Heinrichu, podignut u XVII stoljeću.

Tunel se pruža ispod kuća na imanju. Heinrich i ekipa su bili uklonili prvi suhozid i očistili dva i po metra. Pošto je bio tačno ispod temelja stare kuće, radove su morali zaustaviti zbog primjedbi vlasnika kuće.

Dizajn tunela je nešto drugačiji nego kod tunela koje smo posjetili ranije. Plafon ide u špic, podsjeća na gotički stil.

“Iznad završetka otvorene sekcije je monolit, na površini zemlje”, govori Heinrich.

Završavamo posjetu tunelu i izlazimo na površinu. Zbilja, u dvorištu je monolit visine 140 cm, širine 30 cm. U gornjem dijelu je kvadratna rupa.

Mjerim orijentaciju monolita: blago odstupa od pravilnog istoka.

MEDITACIJA

“Raspored monolita je slijedio tunele. Svjetlost izlazećeg sunca tokom solsticija je pokazivala smjer kretanja tunela. Monoliti su postavljeni znatno kasnije.”

***

Prenosim slike kolegama. Heinrich potvrđuje da svojim položajem monolit pokazuje smjer pružanja tunela.

“U polju se nalaze ostaci drugih monolita. Postoji tunel koji se pruža s druge strane kuće, jedan ide prema jugu”.

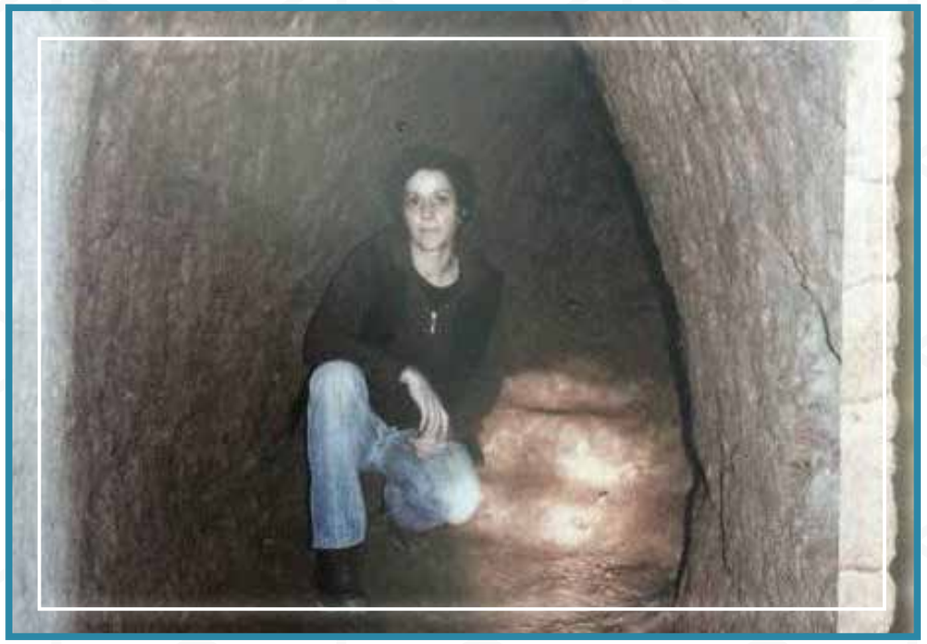

5 MEIDL BAUER GANG TUNEL U RIGERSPAHU

Dolazimo do četvrte tunelske destinacije. Susanne mi govori:

“Posjetila sam ove tunele prije dvije godine. Tada je bilo jako, jako opasno.”

Na uzvišenju je vlasnik parcele izidao ulaz ciglom i natkrio ga. Ispod nastrešnice nekoliko gajbi s vodom, mineralnom vodom i sokovima. Za posjetioce, besplatno. Lijepa gesta.

Rupa u zemlji. Duboka deset metara. Planinarskim konopcem se spuštamo pod zemlju. Ušli smo u tunel. Poznata gradnja, tehnologija, dizajn.

Heinrich i ja idemo naprijed. Daje mi završne riječi za danas, govori o mineralima, prolazima, prostorijama, mogućim poveznicama s još dubljim tunelima.

Gledam zidove. Ponovo iste mašine koje su bušile kamen. U zidu naslage kvarcnog kristala. Korozija se lagano slijeva niz zidove, upozoravajući na prisustvo željezne rude. Ingrid pokazuje prstom na crni mineral, mangan. Dolazi i Susanne.

Krećemo se prema drugom dijelu tunela. Pri tome, prolazimo kroz uski prolaz, od 40 cm, četveronoške.

Napokon dolazimo do kraja otvorene sekcije od 70 m. I tamo, iznenađenje za mene. Ubačeni šljunkoviti materijal, identičan materijalu u tunelima Ravne u Visokom.

“Mislim da su tunele ispunjavali iznutra prema vani”, govori mi Heinrich.

U glavi rezimiram posjetu.

Mnoštvo podzemnih tunela u Zapadnoj Europi. Većina je zauvijek ostala neotkrivena, ostale je sistematski zatvarala katolička crkva. Tuneli najvjerovatnije vode duboko pod zemlju. Zatvarani su u nekoj znatno kasnijoj fazi. Građeni su u čvrstim materijalima, bogatim mineralima, na energetski potentnim mjestima. Prisutni su podzemni vodeni tokovi.

Kretanje vode uzrokuje stvaranje negativne ionizacije i elektriciteta, postojanje šupljina pojačava te energije, kvarcni kristal ih dodatno pojačava, željezna ruda stvara elektromagnento polje... I dolazimo do sličnih zaključaka, kao i za bosanske piramide.

Sve je vezano za energetska polja, vibracije i vrlo specifične frekvencije.

IV SJEDINJENE AMERIČKE DRŽAVE: ENERGETSKI VORTEKSI ARIZONE I KAMENI ZID U TEKSASU

1 ČETIRI ENERGETSKA VORTEKSA SEDONE

Spiralno kretanje vode, zraka ili energije formira vorteks. Prirodni vorteksi su tornada ili voda koja se spušta niz cijev. Energetski vorteksi se mogu kretati ispod zemlje i dizati na površinu.

Obično je riječ o suptilnim energetskim pojavama, a ne o lako mjerljivoj elektro ili magnetnoj energiji. Doduše, i kod energetskih vorteksa mogu se mjeriti male promjene u magnetnim poljima na mjestima njihovog nastanka.

Najpoznatiji prirodni energetski vorteksi na Planeti nalaze se na sjeveru američke države Arizone, u gradiću Sedoni.

Ovo je moj peti dolazak u Sedonu i bilo je krajnje vrijeme da odradim četiri vorteksa Sedone. Ovaj put, došao sam sa sinom Darijem. Očekuju nas uzbudljiva tri dana.

Ne bez razloga, Sedona se smatra energetskim središtem Amerike. Također, i spiritualnim glavnim gradom SAD-a. Već decenijama, Sedona je najpoznatiji centar pokreta "Novog doba" ("New Age"). Meni je najljepši grad u Americi, s prelijepom arhitekturom, koja se perfektno uklapa u okoliš. Sve je u crveno-smeđoj i smeđe-sivoj vulkanskoj boji.

Čini mi se da nema starih, oronulih i zapuštenih kuća. Desetak hiljada stanovnika. Kuće su rasute na velikoj površini, većina ih je ispod krošnji drveća, neupadljiva. Zgrade u centru gradića su se sve uklopile u krajolik, po boji i po visini.

Ako se možemo složiti da postoje energije koje dolaze ispod zemlje na površinu, onda bi daljim razlaganjem došli do zaključka i da te energije djeluju različito, podržavajući ili pojačavajući određene sposobnosti.

Priča o spiralnim podzemnim energijama u Sedoni sastoji se od četiri vorteksa. Prvi je muški, drugi ženski, treći je vorteks balansa, a četvrti pojačava prethodna tri.

Nestrpljivo smo krenuli na prvi vorteks, zovu ga "Aerodromski vorteks" ("Airport Vortex").

U Sedoni postoji mali aerodrom, ali nije za komercijalnu upotrebu. Na putu nas dočekuju znakovi da se približavamo uzvisini, s lijepim pogledom na Sedonu, te kružnom toku. Nijednog znaka koji pokazuje da je tu "Aerodromski vorteks".

Između dvije uzvisine dolazimo do mjesta sa sjajnim pogledom na čitavu dolinu, u kojoj se smjestila Sedona. Nekoliko drugih posjetilaca, fotografski aparati škljocaju (doduše, ovo je stari izraz za fotografiranje, danas se svi služe mobilnim telefonima). Čudno, ali niko ne govori o vorteksu.

Penjemo se na crveno kameno uzvišenje sa lijeve strane. Usput nekoliko stabala smreke. Po deblima su izrazite linije na kori koje se spiralno savijaju. Ako se obrati pažnja, vidi se da su zapravo sve grane na smreki čudno uvijene.

Postaje jasno da su podzemne energije uzrokovale nepravilan rast ovog drveća. Umjesto da debla rastu ravno prema gore, ona su se spiralno uvijala. Ista stvar je s granama. Nema pravih grana, već se kora uvijala onako kako je bila izložena podzemnim energetskim strujanjima.

Što su uvijanja izraženija, jača je i energija. Očigledan dokaz da se približavamo vorteksu, središtu podzemnih strujanja.

MEDITACIJA

Pri vrhu uzvišenja, nalazim mjesto u zavjetrini. Sjedam, ukrštenih nogu. Zatvaram oči. Primam poruke:

"Ovim kanjonima su mnogi prolazili, a rijetki ostajali. Manje grupice ljudi bi ostajale. Crveni krajolik im je uvijek bio privlačan. Živjeli su na sredini visine kanjona, išli po vodu u nizinu. Kada su se penjali na vrh kamenih uzvišenja, nisu govorili o vorteksima, već su ta mjesta bila generalno s jakim energijama. Obično su pratili smreku, dodirivali je, posmatrali kako se deblo uvija. Instinktivno su znali za podzemne energije. Razne grupe se nisu međusobno sukobljavale. Govorili su raznim jezicima i živjeli u miru."

***

Otvaram oči. Ispružio sam ruke, jednu okrenuo prema dolje, drugu prema gore. Kao da sam u energetskoj zraci. U oba smjera osjećam težinu na rukama, kao da energija ima "težinu". U rukama mi trnci, dlanovi su mi ugrijani.

Muška energija, koju bi trebao ovaj vorteks da razvija u nama, simbolizira snažan osjećaj samopouzdanja, sigurnosti u sebe. Ona nosi odlučnost, uzimanje životne

sudbine u svoje ruke. Ako je imamo i nije balansirana sa ženskom energijom, onda postajemo dominantni i manipuliramo drugima. Ako je imamo premalo, onda smo nesigurni u sebe, podložni da nas drugi kontroliraju.

Pitam Darija:

"Na skali od 1 do 10, koliko ti je samopouzdanje?"

"Dvadeset", odgovara.

Posmatram druge posjetioce. Niko ne pominje energiju, vortekse, svi se penju na vrh, kao da je to samo sebi svrha. Pokazujem na uvrnutu koru smreke jednom američkom paru.

"Pogledajte ovo", govorim.

"O, lijepo izgleda drvo", odgovara mi momak.

"Pogledajte kako se grane spiralno uvijaju, izložene su podzemnim energijama", nastavljam.

Ljubazno su se nasmiješili i nastavili dalje.

Naše sljedeće odredište je spektakularno kameno brdo kojeg su nazvali "Stijena – Katedrala". Svojim dimenzijama i uspravljenim stijenama zbilja podsjeća na građevinu.

Na putu znakovi koji ponovo ne spominju da idemo ka vorteksu. Mjesta da parkiramo auto nije bilo, pa smo terencem otišli nekoliko stotina metara dalje i parkirali na proširenju.

Penjanje je trajalo 90 minuta. Lagana šetnja uzbrdo, suhi kamen, mjestimično dosta strmo. Ali, sve je suho, tako da se ne kliže. Oko nas su ponovo uspuhana lica, svi žure da dođu do nekog vrha, odredišta. Nemaju vremena da uživaju u prizoru, putu, bojama i predivnom nebu.

Prijatno me je iznenadila činjenica da tokom tri dana nijedan prelet chemtrailsa nije zabilježen. Nebo je izvanredne plave boje, pokoji prirodni oblak me podsjeća na ono čisto i jasno nebo prije nekoliko decenija.

Prilikom penjanja, u jednom momentu mi se javila misao: "Obrati pažnju na energiju". Gotovo istovremeno, osjetio sam strujanje u rukama. Kao potvrdu, pogledom tražim smreku. I, naravno, prva smreka, ima uvrnuto deblo i spiralne grane.

Na jednom mjestu, u tlu, između dvije stijene, drvo smreke je napravilo spiralnu pletenicu.

Ženska energija simbolizira suosjećanje, strpljenje, brigu za drugoga.

MEDITACIJA

Hodao sam dok nisam došao do najstrmijih kamenih vrhova. Kod jedne smreke sam sjeo i utonuo u meditaciju.

"Čujem glasove mladog para, dječaka i djevojčice. Redovno su se, od mladih dana, penjali ovim putem. Za njih ovo nije bilo mjesto za beznačajne, površne razgovore. Imali su poštovanje prema njemu. Energije ovog brda su duboke i značajne. One utječu na emocionalni organizam."

***

Srećemo ostale penjače. Četiri mlađe žene pričaju o svojim muževima i bračnim ugovorima. Jedna druga gospođa govori suprugu kako se teže spuštati nego penjati. Treći momak pominje šta je jeo u restoranu brze hrane dan prije.

Stvarno, koliko beznačajnih komentara. Crvene, zaobljene stijene, nas primaju. Umjesto da iskoristimo energiju mineralnog svijeta, mi živimo na površini našeg, i ne vidimo ništa.

Moji dlanovi mi govore da je energija ovog mjesta lagana, ali mi ispunjava i posljednji atom. Ništa ne ostavlja nepokriveno.

Ova energija bi trebala svakog smekšati, izazvati osjećaj saradnje i poštivanja drugih. Ako pošaljemo na "Katedralu" ljude koji se godinama ne podnose, ovdje bi se trebali lijepo pozdraviti i pružiti ruku jedni drugima.

Na povratku, pozdravljam svakog posjetioca. S nekima malo popričam, ohrabrim one starije u njihovim penjačkim nastojanjima, s nekima se našalim. Na početku staze je jedna bara. Paru koji dolazi, odgovaram na pitanje kojim putem da idu:

"Morate pregaziti ovu moćnu rijeku", pokazujući na baru.

Oni se nasmijaše i odlaze dalje.

Dario i ja nastavljamo. Treća stanica nam je "Boynton Canyon Vortex". Energija ovih stijena bi trebala da nam balansira upravo pojačane muške i ženske energije, yin i yang u nama.

Nekoliko kilometara hodanja od parking do crvenog kamenog brda. Gotovo istovremeno s pojavljivanjem prvih uvrnutih smreka, osjetio sam strujanje energije u rukama. Rekao sam Dariju:

"Ovdje ćemo stati".

U hladu smrekinog drveta sam sjeo. On je znao da ga čeka desetominutna pauza.

MEDITACIJA

Fokusirao sam se na period prije Yavapi i Apači Indijanaca u ovom kraju. Riječ je o manjim grupama ljudi. Obilazili su sve kanjone i crvena brda. Svako uzvišenje je imalo malo drugačije energije. Ovo brdo nisu zvali mjestom balansa. To je određenje došlo dosta kasnije. Međutim, Zemlja podržava taj naš opis ovih energija. Žao joj je što samo mali broj ljudi koji dođu ovdje, poštuju to energetsko određenje.

***

Sedona je prepuna prodavnica umjetnina, galerija, indijanskih suvenira, iscjelitelja, čitača dlana, snimanja aure, spritualne literature, masaža, prodavnica kipova... Ovo je pravi artistički i turistički gradić, prepun (skupih) hotela i odličnih restorana.

Pred jednom od najvećih prodavnica "New Age" literature, srećem starca zavaljenog u fotelju iza kuće. Znao sam da ćemo se upoznati. Prilazim mu. On me pogleda duboko i fokusirano. Uzvraćam mu istim pogledom, zjenice nam zaiskriše i oči nasmijaše.

Ustaje. Pita me:

"Otkada si ti duhovno probuđen?"

Kreće razgovor. U kratkim crtama upoznajemo se sa svojim životnim putanjama. Bio je u Los Angelesu, imao prodavnice duhovne literature. Pije tri litra vode na dan. Prije 40 godina su ga ljekari otpisali, davali mu samo mjesec dana života. Sam se izliječio biljkama. Otada živi u Sedoni, zadovoljan. Zove se Viktor.

Pozivam Darija, upoznajem ih. Viktor mi kaže da ga Dario podsjeća na njegovog sina.

"Dario voli zdrav život, nutricionizam i kako organizam reagira na hranu", govorim mu.

Viktor odgovara:

“Apači Indijanci su razgovarali s biljkama. Tako su doznavali njihova svojstva i kako ih koristiti protiv različitih bolesti”.

Vrijeme je da krenemo prema četvrtom vorteksu. Nesumnjivo, najljepšem i najimpresivnijem: “Bell Rock” – “Zvonik”.

To je zaštitni znak Sedone. Trijumf geologije nad dosadnim prirodnim prostranstvima. Ovdje skidam kapu eroziji, vjetru, povremenim olujama, željeznoj rđi koja je obojila ovo brdo.

Na stazi prema Zvoniku najčešće srećemo Kineze. Interesantno, nijedan se ne pozdravlja. Namjerno okreću glavu kad se susreću s bijelcima. Šteta. Bio sam spreman svakoga pozdraviti, ali, eto, nisu mi dali šansu. Očigledno da su preskočili posjetu “Katedrali” i ženskoj energiji.

Zvonik je najviše fotografiran prirodni fenomen u Sjedinjenim Američkim Državama. S razlogom. Kada smo zaobišli brdo, s druge strane nalikuje floti brodova koji se kreću naprijed. S prednje strane, izgleda kao niz obješenih crvenih zvona, koja samo što nisu zasvirala.

Savijena smreka mi je znak da stanem i uvučem se u njenu hladovinu.

MEDITACIJA

Pojavljuje mi se slika trokutastog prostora, omeđenog s dvije stijene koje se dodiruju, naslanjaju jedna na drugu. Ispod njih je mali prolaz, za drenažu vode. Ovaj prostor je otvoren i naprijed i nazad, ali ispod stijena je idealna zaštita. U ovaj prostor su dolazili na meditaciju/komunikaciju s prirodnim entitetima. Smatrali su to mjesto kao nešto zaštitničko, gotovo kao majku. Zahvaljujući njemu, tu su razvijali svoja spiritualna čula. Naše današnje tvrdnje da ovo mjesto pojačava balans, mušku i žensku energiju, Zemlja može prihvatiti, ali samo pod jednim uslovom: da prvo komuniciramo s prirodom.

Četiri vorteksa Sedone su ostavila dubok dojam na mene.

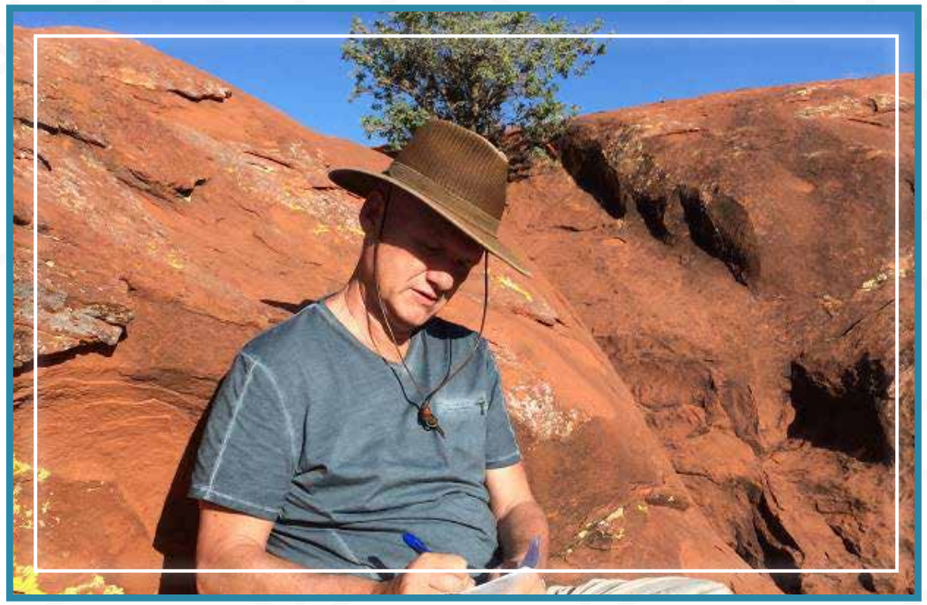

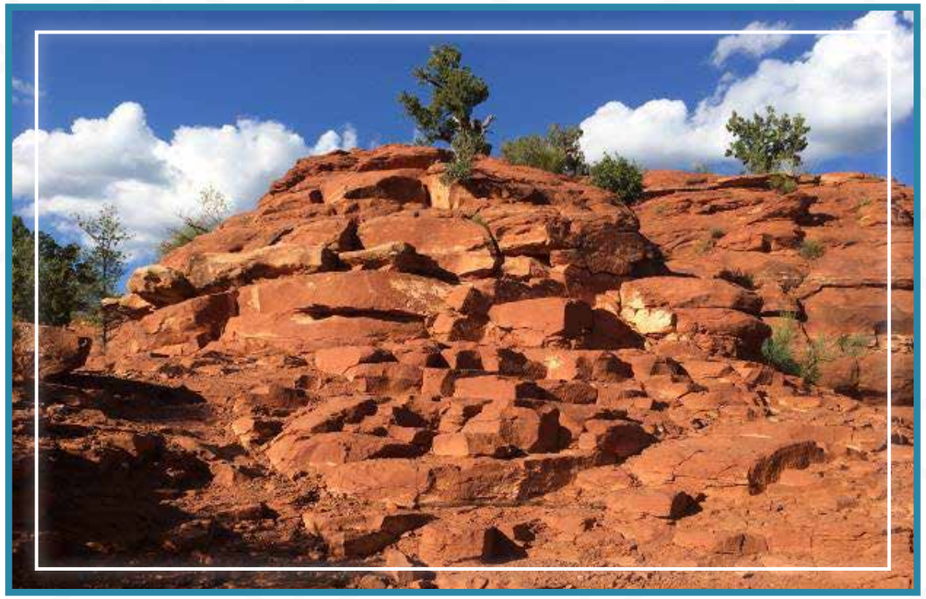

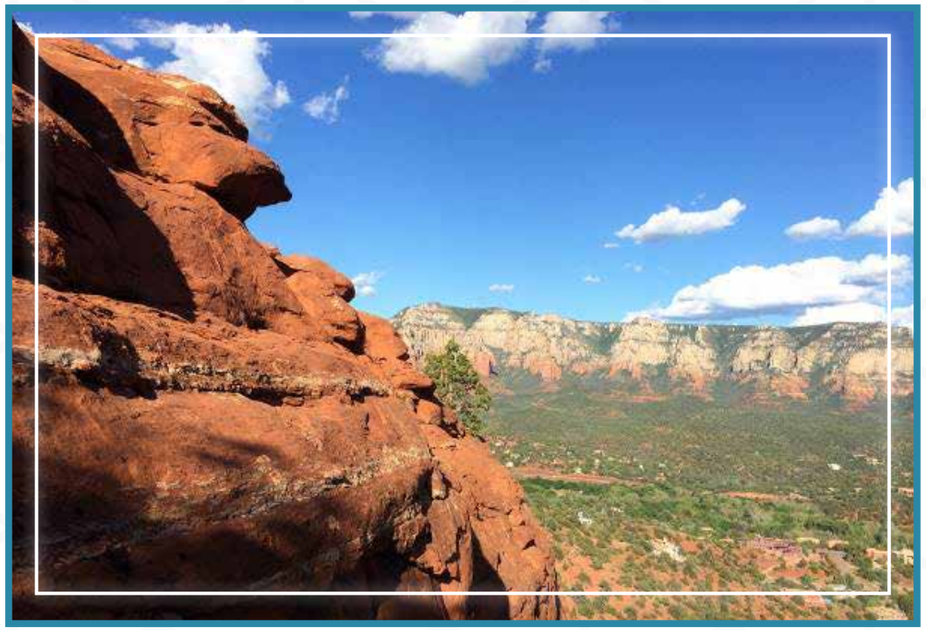

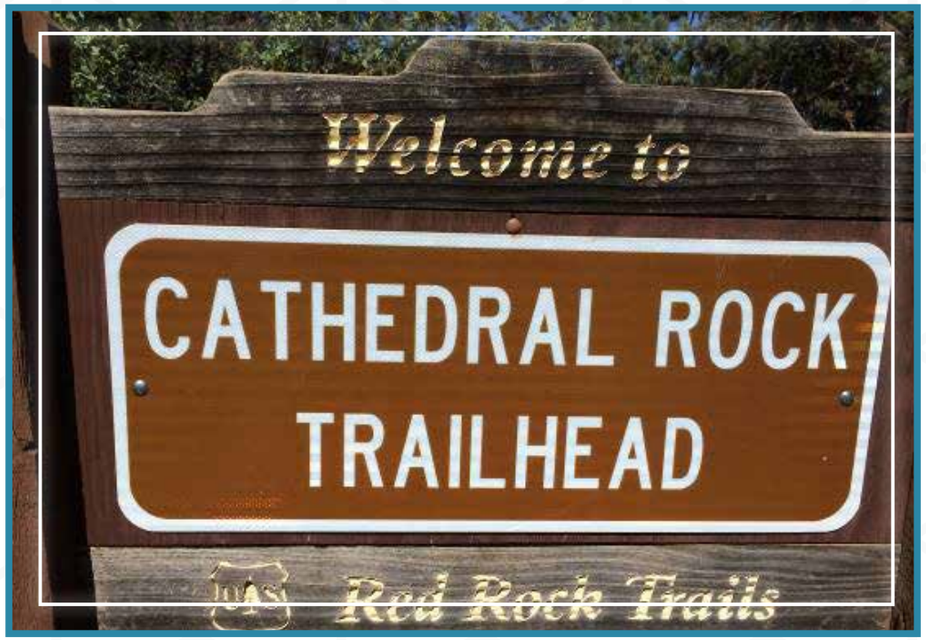
Welcome to
CATHEDRAL ROCK
TRAILHEAD
Red Rock Trails

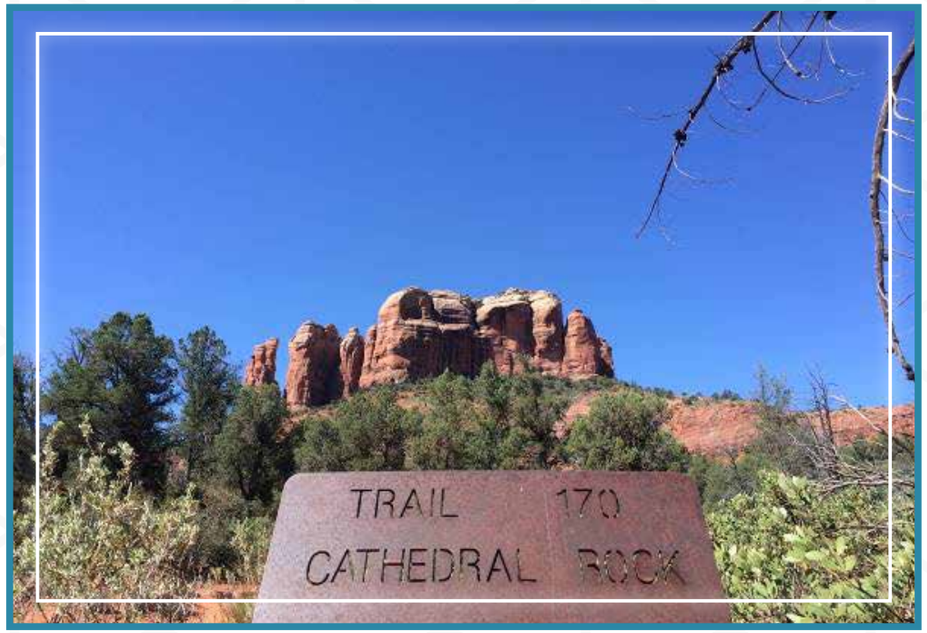
TRAIL 170
CATHEDRAL ROCK

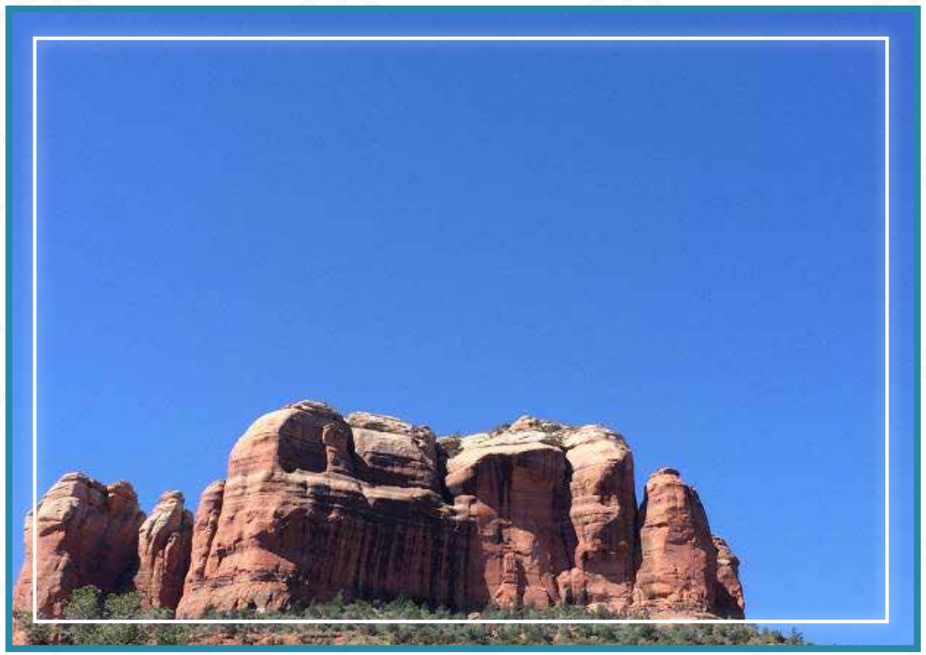

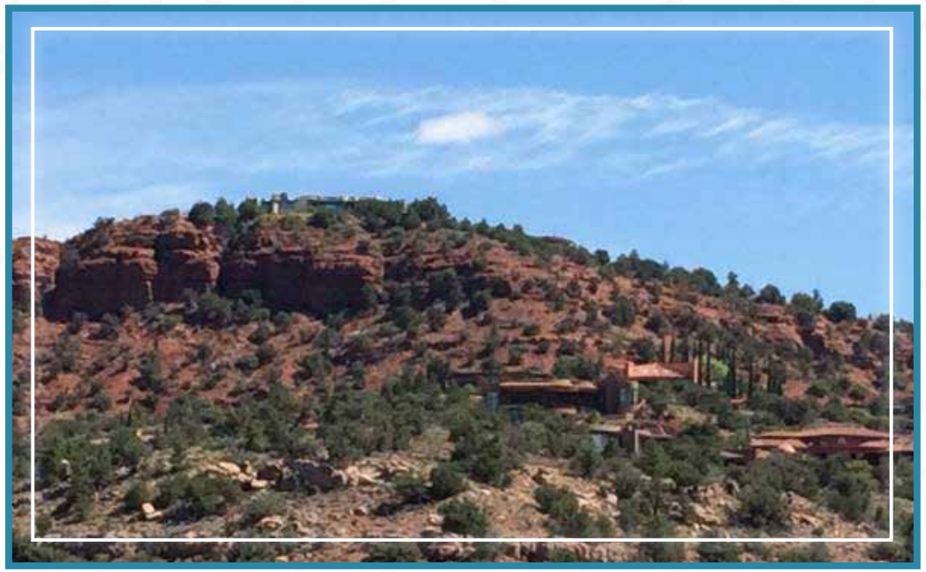

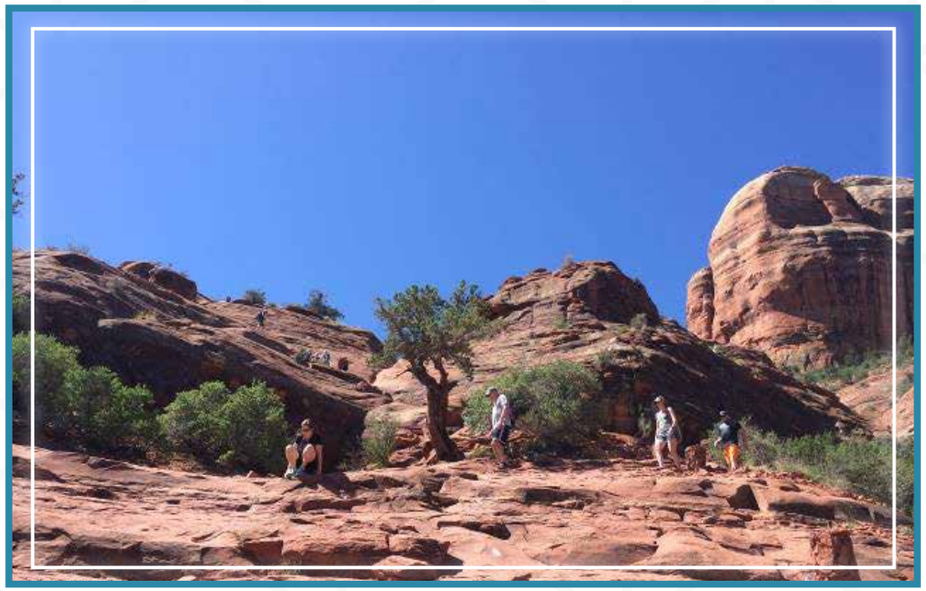

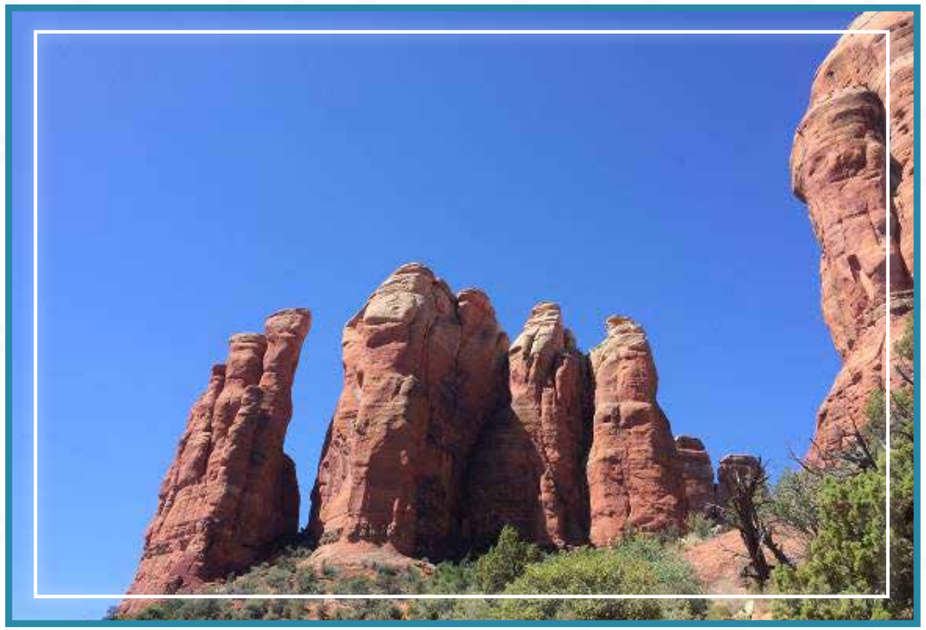

CENTER for the NEW AGE
VORTEX INFO
CRYSTALS · JEWELRY
BOOKS · MUSIC
PSYCHIC READERS
AURA PHOTOS
UFO NIGHT TOURS

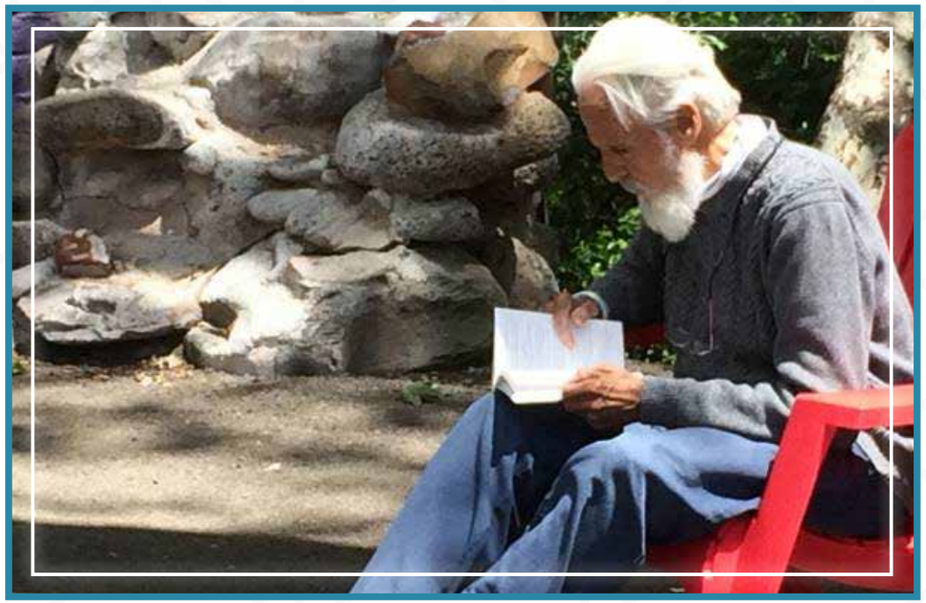

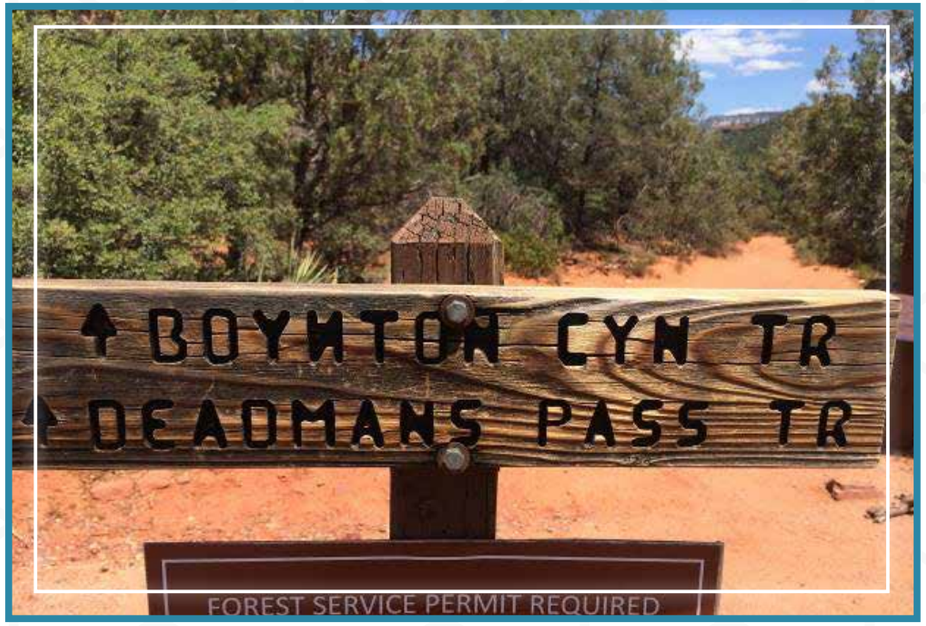
BOYNTON CYN TR
DEADMANS PASS TR
FOREST SERVICE PERMIT REQUIRED

VISTA
PARKING LOT
BOYNTON CANYON
BOYNTON VISTA TRAIL
You Are Here
BOYNTON VISTA TRAIL

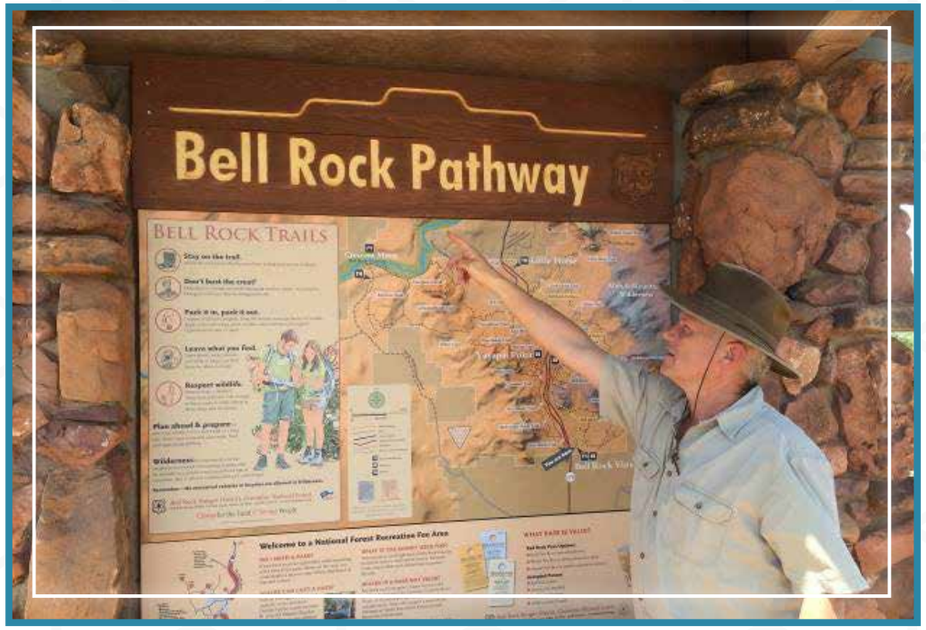
Bell Rock Pathway
BELL ROCK TRAILS

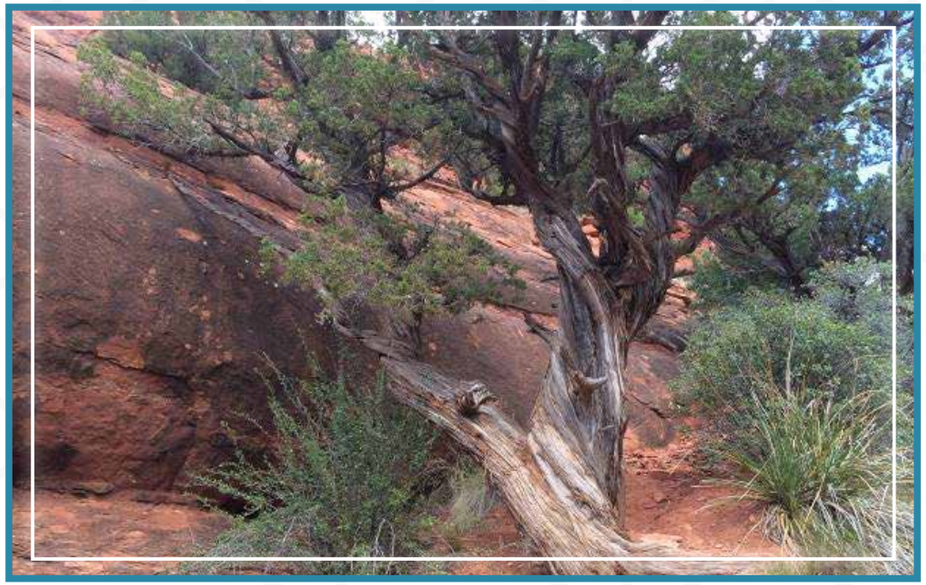

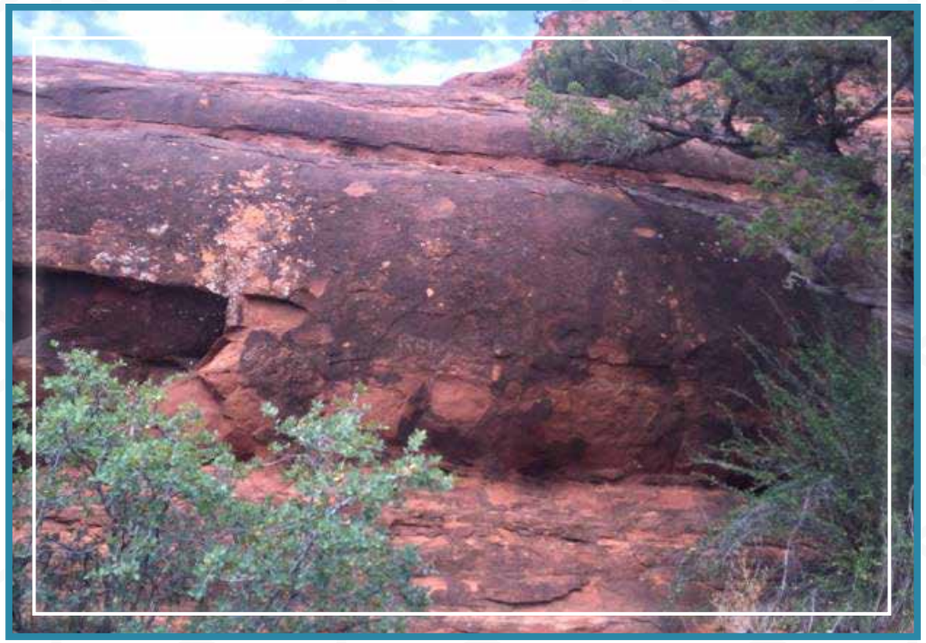

2 ROCKWALL - MISTERIOZNI PRAHISTORIJSKI ZID U TEKSASU

Najveće arheološko otkriće u Teksasu nalazi se u njegovom najmanjem okrugu. Rockwall County smješten je istočno od Dallasa, na pola sata vožnje.

Već deset godina traje moj flert s misterioznim zidom na sjeveroistoku Teksasa. Napokon, oglas u "The Dallas Morning News" o predavanju u Rockwallu bio je znak da je vrijeme da sjednem u pick-up i krenem na novi istraživački put. Prethodno sam se e-mailom javio Davidu Campbellu u Dallas. U kontaktu smo od 2007. kada mi je pisao:

"Moj kolega istraživač, John Lindsey iz Rockwalla (Texas) je proveo 12 godina istražujući zatrpane kamene zidove. Bio je vrlo impresioniran vašim radom u Bosni, zbog niza sličnosti između vaših lokacija. Starost zida ovdje je toliko velika da bi je arheolozi smatrali nezamislivom. Mi imamo stalne bitke za geolozima koji tvrde da je zid prirodnog porijekla. S obzirom da naš projekt nema takav odjek u svijetu kao bosanske piramide, naši protivnici zato i nisu svi ujedinjeni protiv nas, niti su tako agresivni. Johnu će biti drago da vam pokaže uzorke zida, artifakte i ostale dokaze..."

Nakon devet godina, ponovo sam se javio Davidu, s namjerom da napokon dođem i da pogledam kameni zid. On odgovara:

"Svijet se okrenuo mnogo puta oko svoje osi od 2007. U međuvremenu sam pomogao Johnu Lindseyu, koji je radio na knjizi o kamenom zidu, koja ubrzo izlazi. Njegovo predavanje će biti u petak u zgradi suda u Rockwallu, na trećem spratu, u organizaciji "Rockwall County Historical Foundation".

U Rockwall smo, Sabina i ja, stigli u četvrtak u večernjim satima. Uobičajeno blještavilo teksaških gradova. Rockwall je podignut uz samo jezero i danas ima 40.000 stanovnika. Prvi doseljenici na ovu, sjevernu stranu Teksasa, pristigli su 1841. Tri obitelji su bile pioniri: T.L Wade, B.F Boydstun i Mr. Stevenson. Do tada je običaj bio da se gradovi nazivaju po prvim porodicama koje bi došle. U ovom slučaju je postojalo rivalstvo ove tri porodice i nisu se mogli dogovoriti po kome će novi grad dobiti ime.

U potrazi za vodom, prve obitelji su kopale bunare. Bez obzira koliko duboko išli, uvijek su ih, dok su se spuštali u dubinu zemlje, pratili vertikalni zidovi. Impresionirani ovim zidovima odlučili su, 1854. godine, da grad nazovu "Rockwall" ("Rock Wall" - "kameni zid").

Od tada, više od sto pedeset godina, traje rasprava da li je riječ o prirodnom ili vještački podignutom zidu u dalekoj prošlosti.

Geolozi su gotovo jedinstveni u ocjeni da je to "klasičan primjer geološke formacije", te "pucanja ploča", između kojih je "voda nanosila pijesak i glinu, ispunjavajući pukotine i postajući prirodni vezivni materijal". Teksaški geološki autoritet dr. Robert Hill je 1901. ustvrdio geološki karakter ove formacije i mnogi su njegovi učenici samo potvrdili ovu tezu. W. Stevenson i W. Fawkes sa Smithsonian instituta su 1927. dali mišljenje o "prirodnoj podzemnoj strukturi u pješčanim nanosima". Geolog Brooks Elwood je 1988. zaključio: Zid je prirodna formacija. To sam zaključio na osnovu promatranja tri sekcije. Čovjek to nije sagradio."

I šta na sve to kaže "sveznajuća" Wikipedia? Samo cementira mišljenja geologa:

"Rockwall je nazvan po prirodnom zidu. U doba kada je osnivan 1854. mislilo se da su zidovi vještački, ali su arheolozi i geolozi zaključili da su nastali prirodnim putem."

I, ovdje bi trebao biti kraj priče.

Ali, moje iskustvo s Wikipedijom, Smitsonianom i geolozima koji tumače "misteriozne" lokacije mi govori da oni jednostavno zataškavaju dokaze o postojanju naprednijih civilizacija u prošlosti i pokušavaju držati većinu u mraku i neznanju.

Ljudi iz sredine XIX stoljeća nisu imali nikakve sumnje u porijeklo zida: on je za njih bio vještačka formacija, na velikoj dubini i velike dužine. Arheolog Count Byron je 1925, a nakon ispitivanja nekoliko otvorenih sekcija zida, zaključio da ga je "sagradila prahistorijska rasa".

Vlasnik jedne parcele na kojoj se pružao zid, F. Canup, 1936. je iskopavao i pratio zid. Na dubini od nekoliko metara je pronašao polukružnu sekciju na zidu s otvorom ("prozor", kako su ga nazvali). Sekciju su otvorili za javnost naplaćajući jedan quarter.

Dr. John Lonsdale je 1959. korigovao geologa dr. Roberta Hilla da u Rockwall okrugu postoji geološki rascjep, pa ni ovaj u kojem se navodno pruža podzemni zid. Arhitekt John Lindsey 1996. zaključuje: "Nakon što sam pregledao sve dokaze, nedvojbeno je da je akumulirano dovoljno argumenata u prilog vještačkom porijeklu zida."

Arheolog iz Dallasa dr. Randal Moir je bio vrlo direktan: "Geolozi tvrde da je zid prirodni fenomen, ali ne znaju objasniti kojim "prirodnim" procesima je nastao."

Geolog James Shelton iz New Orleansa nastavlja: "Rockwall je test za preživjelo Njutnovo mehanicističko objašnjenje svijeta. Fizika je odbacila ovu paradigmu, primjenjujući kvantnu mehaniku i relativnost. Nova fizika bi nam trebala pomoći da ponovo analiziramo fenomene koje smo predugo gurali pod tepih, prije nego što geolozi u potpunosti izgube svaki kredibilitet."

Ispade da je ova tema, u najmanju ruku, kontroverzna. Međutim, sile mraka još uvijek vladaju Planetom.

U XXI stoljeću, nema nijedne otkopane sekcije zida u Rockwallu. Nijedne. One koje su postojale su, pod pritiskom vlasti, zatrpane zbog "strukturne nestabilnosti" i "sigurnosne prijetnje".

Godine 1998. grupa istraživača je vršila iskopavanja, zaključujući da je visina zida u prosjeku deset metara. Kameni blokovi u zidu nisu karakteristični za ovo područje i nema ih ni na jednom drugom mjestu. Međutim, lokaciju je kupio američki trgovački gigant "Walmart", zatrpao sekciju zida, izlio betonske temelje na vrhu i na njoj napravio veliki šoping centar.

Interesantno je da gradski centar ima sekcije zida ispod sebe. To će onemogućiti bilo kakvo iskopavanje u bliskoj budućnosti.

Ova lokacija, mada nepoznata u svijetu, zapravo ima buran historijat. Svi pokušaji promocije su propadali, a gradske vlasti neblagonaklono gledaju na entuzijaste koji više vjeruju svojim očima nego geolozima.

Najbolje mjesto za informacije o zidu iz prve ruke je Meyers park, na kome se nalazi najstarija kuća u Rockwallu. Na ovu lokaciju je premještena iz grada, renovirana i sada je ujedno i muzej: "Rockwall County Historical Foundation Museum". U dvosobnoj kući dominantne su dvije teme: život prije 150 godina u ovom dijelu Teksasa i podzemni zid. Dokumenti prikazuju arheološka iskopavanja, artifakte pronađene uz zid na velikim dubinama, historijske fotografije, kosti reptila iz doba dinosaurusa, također pronađene uz zid i nekoliko blokova.

U dvorištu je nekoliko redova blokova sa više lokacija koje je spasila nedavno preminula Kevin Richeson.

Ovi blokovi su mi poznati. Isti materijal sam viđao na Bosanskoj piramidi Mjeseca. Obrađeni sa svih šest strana, uglovi od 90 stepeni. Debljina im je 20-30 cm. Masa od po nekoliko stotina kilograma.

Crvena boja upozorava na prisustvo željeznog oksida. U jednom od izvještaja sam pročitao da se na zidu mjeri stalno prisustvo magnetnog polja. Sada znam i zašto. Na bridovima blokova je kvarcni kristal. Na profilu blokova vidim sitne kamenčiće i šljunak. Čini se da su blokovi lijevani.

Sada mi postaje jasno da su blokovi stvarali energetski efekat. Ali, treba mi još informacija.

Sabina i ja odlazimo u zgradu Suda. Na trećem spratu će Jim Carr i John Lindsey imati prezentaciju o zidu. Sa drvene klupe ustaje gospodin sa šeširom i prilazi mi. David Campbell, predstavlja se. Evo ga, iz virtuelne komunikacije u javu.

Predavanje je bilo izuzetno dobro i dalo je dodatne kockice mozaiku:

Dimenzije zide su 5,2x10 km i zatvaraju površinu od 50 kvadratnih kilometara
Zid ima pravougaoni oblik
Orijentacija zida je identična orijentaciji piramida u Teotihuacanu u Meksiku
Zid dostiže visinu od 15 metara
Posljednji, najviši nivo zida je niveliran
Prekrivni kamen, na najgornjem nivou, obrađen je kružno
Između pojedinih blokova su ugrađivane metalne kuglice
Zid starta široko, pa se u nastavku sužava
Ovakvog kamena nema nigdje u okolini
Dodatak zidu je sekcija koja imitira raspored zvijezda Orionovog pojasa
Pretpostavka autora prezentacije je da je zid građen prije 27.000 godina, s obzirom na astronomsku orijentaciju

Pažljivo sam ih saslušao. Ne mislim da su astronomski faktori presudni. Orijentacije prema stranama svijeta nema, dakle, zid nije iz novijeg perioda, nakon kraja zadnjeg ledenog doba. Nalazeći se ispod netaknutog sloja zemlje, a imajući u vidu visinu od 10 do 15 metara, starost mu je izuzetna. Ne bih rekao da se radi o desetinama, već stotinama hiljada godina, ako ne i više. Riječ je o periodima kada je Teksas bio suh, a onda pod vodom. Zakoni gravitacije, kakve mi poznajemo, nisu važili za ovaj zid.

Pokušaji iz 2012, da kroz emisiju na “National Geographicu” zid postane ponovo turistička atrakcija, nisu urodili plodom. Emisija nije napravljena afirmativno, u gradu nije bilo interesa za podršku ovoj “kontroverznoj” ideji i prašina je ponovo prekrila možda i najznačajniji arheološki nalaz u Sjevernoj Americi.

Rockwall je gradić na sjeveroistoku Teksasa, čiji stanovnici, osim pokojeg entuzijaste, nemaju interes za prahistorijski, podzemni zid.

Energetski zid, da dodam. Kao da je sišao sa neke druge planete, da bi ga nanosi vode, pijeska i gline zauvijek prekrili. I kao da to nije bilo dosta, čitav grad su na njemu podigli.

Tako je osigurano da se više ne možemo sjetiti njegove svrhe.

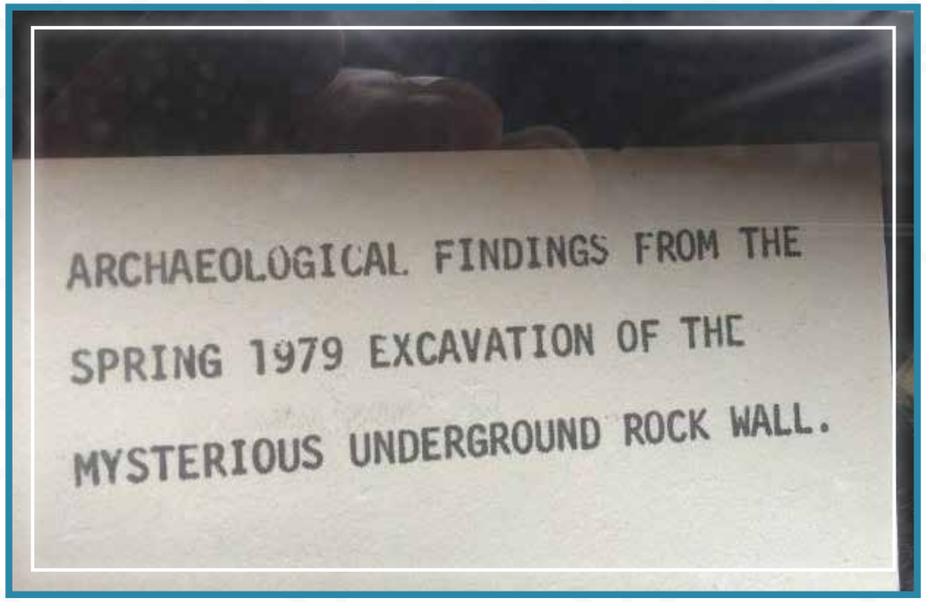
ARCHAEOLOGICAL FINDINGS FROM THE
SPRING 1979 EXCAVATION OF THE
MYSTERIOUS UNDERGROUND ROCK WALL.

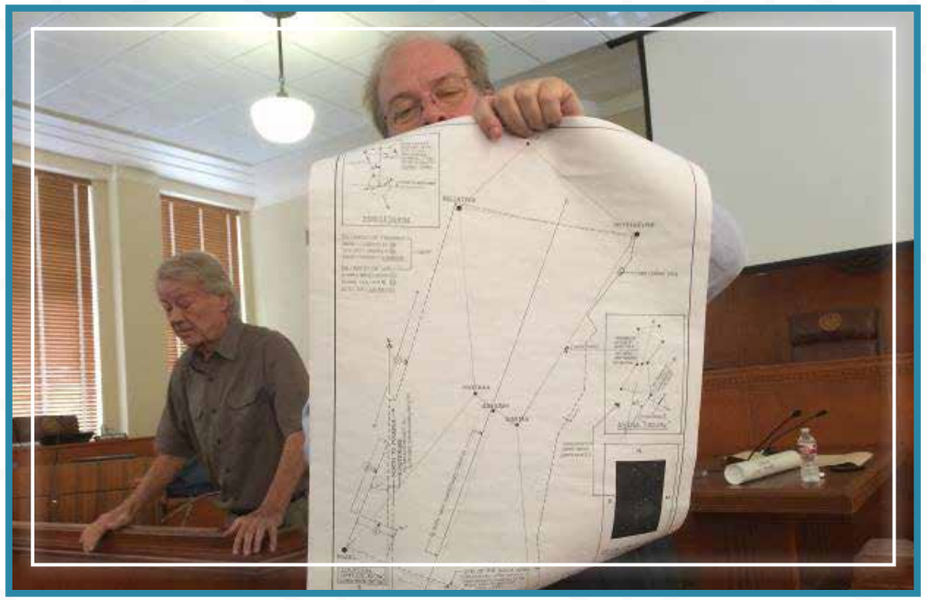

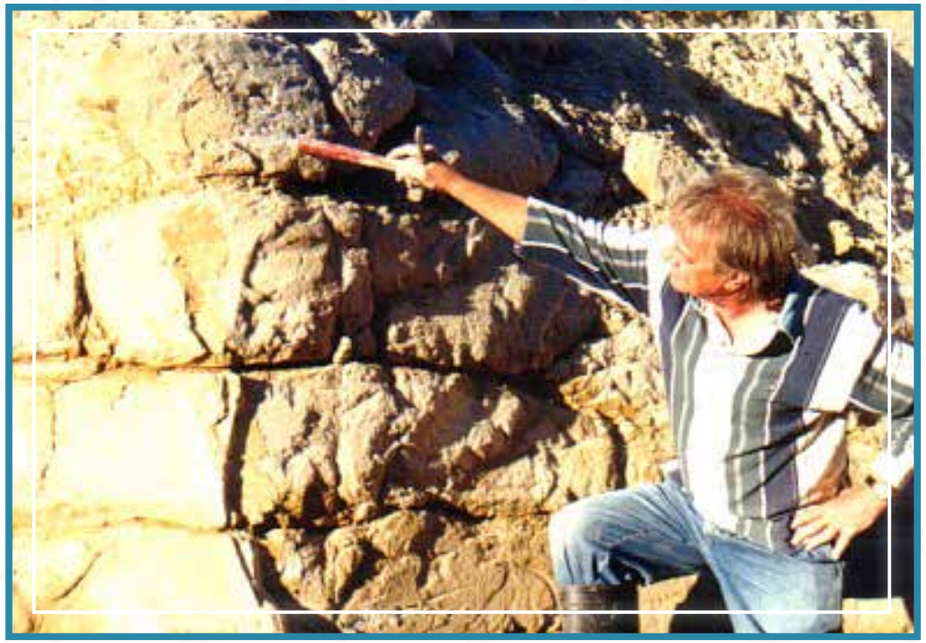

V EGIPAT - VELIKA PIRAMIDA

1 MEDITACIJA U KRALJEVOJ KOMORI KEOPSOVE PIRAMIDE

Krenuli smo u 4:30 ujutro prema platou Gize. Kairo se tek budi, neuobičajeno malo saobraćaja. U autobusu mi se obraća Engleskinja:

"Vi ste dr. Sam, zar ne?"

Odgovaram potvrdno.

"Pa vi ste čuveni. Čula sam za vas u Indiji, Meksiku i Peruu. Neki moji prijatelji su bili na bosanskim piramidama, impresionirani su. Moram doći u posjetu."

Pridružuje se u dijalogu i jedna Indijka koja je slušala moje predavanje u Singapuru 2015. godine. Oduševljena je informacijama koje je imala priliku čuti.

Stižemo na plato Gize. Sunce još nije izašlo. Piramida je u jutarnjoj izmaglici. Svaki put sam pod dubokim utiskom njene kolosalnosti. Zovu je, iz nekog razloga, Keopsovom piramidom. Prikladniji joj je drugi naziv: Velika egipatska piramida.

Na ulazu se pozdravljamo s naoružanm čuvarima. Iz hodnika dolazi (noćni) čuvar piramide. Čitavu noć je budan, prima grupe.

Uskim hodnikom se upućujem prema "Kraljevoj odaji". Zrak je težak, ali nivo kisika nije nizak. Dolazim do komore. Megalitni granitni blokovi, perfektno ugrađeni, formiraju hladnu prostoriju. Megalitni granitni ležaj na kraju prostorije, čija širina prevazilazi širinu prolaza. Ovdje je postavljen prilikom gradnje, prije nego što je prostorija bila završena.

Na podu sjedi Patriđi, sveti mudrac iz Indije. Prilaze mu Indijci, Egipćani, Europljani. Svi žele da ga dodirnu, pozdrave, neki mu ljube noge. On ih odguruje od sebe, ne želi takve izraze poštovanja.

Onda je ugledao mene. Oči mu se ozariše. Diže se na noge. Prilazi mi.

"Swamiji, thank you for coming", govori mi.

Od prošle godine me zove "svamiđi", titula u hinduizmu koja se daje samo najmudrijim, svecima, onima koji su dostigli nivo znanja.

Znam da pretjeruje, ali mi, na lijep način, godi njegovo poštovanje za naš rad u Visokom.

Grli me, čvrsto. Dugi, dugi zagrljaj. Još jednom mi se zahvaljuje na dolasku. Odgovaram da mi je drago da smo opet zajedno.

Grupa od nas 40-ak je formirana. Svi smo na kamenom podu prostorije.

"Namjestite se komforno", govori.

Indijci su, naravno, svi u jogi poziciji, Amerikanci ispruženih nogu, neki su na koljenima.

"Prekrižite ruke i noge, konzervirajte energiju prilikom meditacije", daje upute.

"Zatvorite oči. Prekinite vezu s vanjskim svijetom. Dišite. Posmatrajte, pratite disanje. Nema mantra, nema dubokih udisaja. Samo posmatrajte normalno disanje. Ugasite fizička čula."

Zrakom prostruji rezak zvuk frule. Patriđi je majstor nauke o meditaciji, ali i meditacije s frulom.

Nakon što sam utišao svoja fizička čula, odlučujem se za fokusiranu meditaciju, postavljam pitanje.

"Tko su graditelji piramide?"

Odgovori su mi došli momentalno, ali su bili limitirani:

piramida je izgrađena za vrlo kratko vrijeme, nekoliko dana;

bio sam prisutan u to vrijeme;

nema odgovora ko, kada i koja je bila moja uloga.

Ostali smo u "Kraljevoj komori" 60 minuta. Muzički tonovi nam nekoliko puta pomažu da imamo pravu vibraciju i dublje utonemo u stanje opuštenosti.

"Još 10 minuta, još minut, još 20 sekundi...", čuje se glas Patriđija.

"Dlanove stavite na oči, prenesite im energiju prstiju. Pet, četiri, tri, dva jedan... otvorite oči sada".

Kao da smo se vratili iz drugog svijeta, druge dimenzije. Ustajemo.

Odlazimo u odaju ispod, tzv. "Kraljičinu komoru". Sramno je kako su egiptolozi izgradili priču o kraljevima, faranoima, grobnicama, bez ijednog dokaza. Prazna je, "nedovršena". Naravno, riječ je o rezonantnoj komori. Na dva zida probušene rupe kroz koje su Egipćani slali malog robota da pronađe evenutalno druge prostorije i možda i mumiju. Naravno, bezuspješni pokušaji dr. Zahija Hawassa.

Druga meditacija. Ovaj put uže društvo. Engleskinja predvodi ceremoniju. Tražili su moje prisustvo. Imitiranje drevnih egipatskih rituala. Odvija se nekako pored mene, nemam ništa zajedničko s ovim dijelom. Sve traje 30 minuta.

Napuštam piramidu. Sunce je izašlo. Gužvi turista nema. Pokoji kombi. Napuštamo ograđene piramide i ulazimo u grad. Tamo je auto do auta, trube, ubacuju se, Egipćani odlaze na posao, a ja u poluprazni hotel "Pyramid SPA" u Kairu.

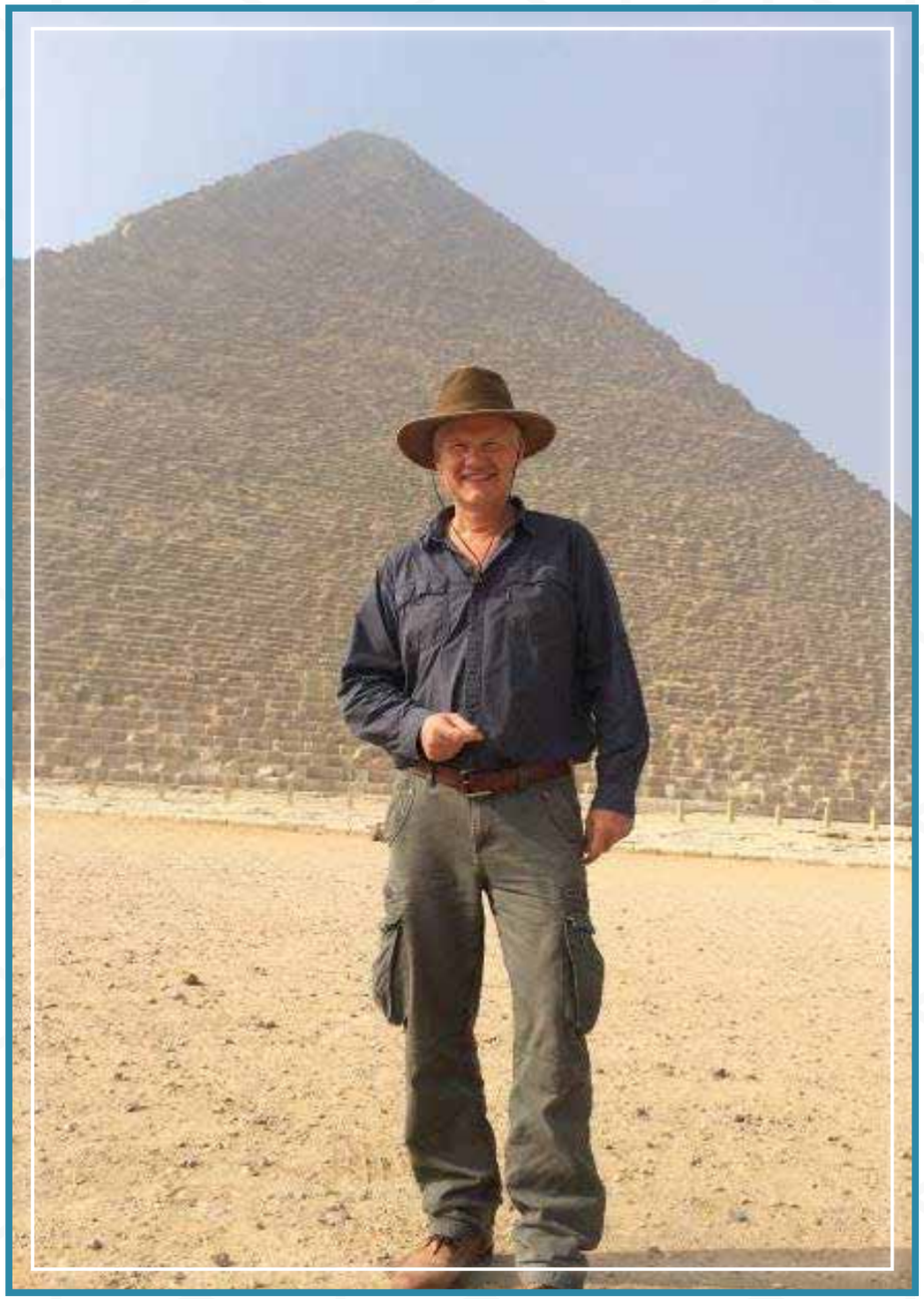

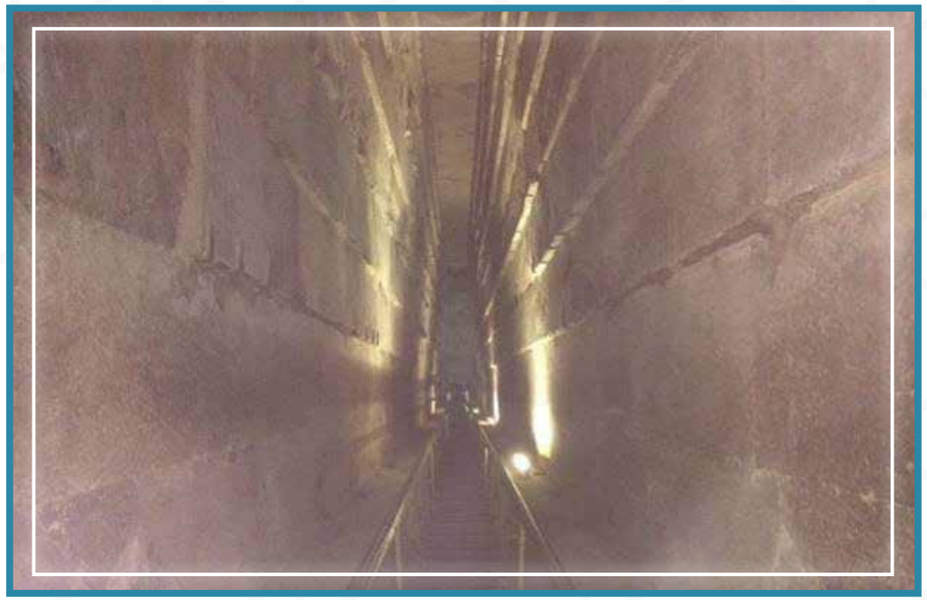

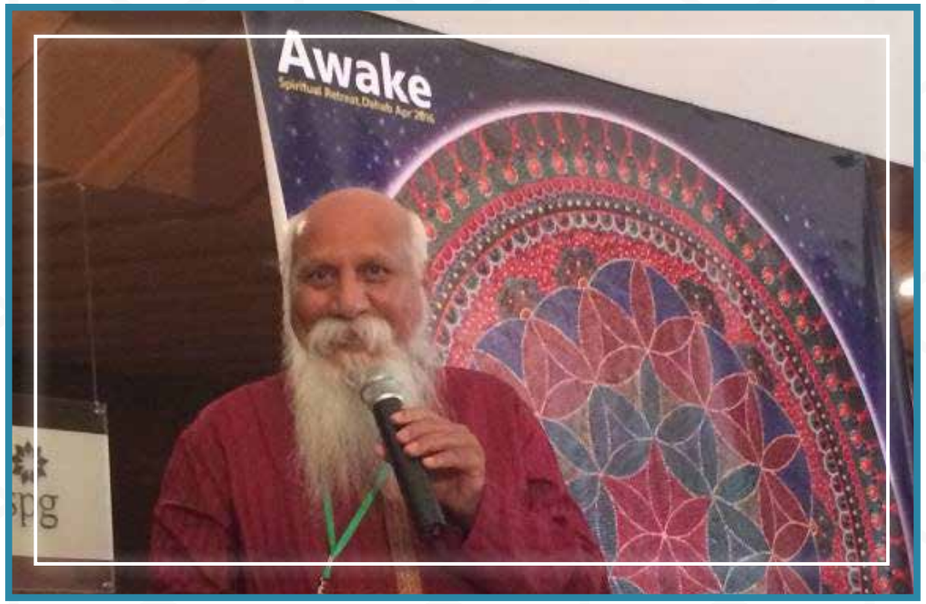
Awake

VI VEZA ATLANTIDE I GRČKE

OLIMPIJA: GROMOVNIK ZEUS I MODERNE OLIMPIJSKE IGRE SKRIVAJU TRADICIJU POŠTIVANJA MAJKE GAIE

Na zapadnoj obali (polu) otoka Peloponeza u Grčkoj, u podnožju planine Kronion, nalazi se jedna od najznačajnijih lokacija antičkog svijeta: Olimpija.

Olimpija je mjesto rođenja i održavanja antičkih Olimpijskih igara. Ujedno je i sveto mjesto vrhovnog boga drevne Grčke – Zeusa. Danas se ovdje pali olimpijski plamen uoči održavanja modernih Olimpijskih igara.

Prema legendi, u Olimpiji se Zeus borio sa svojim ocem Kronosom, kojega je pobijedio i preoteo mu tron. Kao uspomenu na ovu pobjedu, Zeus je odredio da započne tradicija sportskih Igara.

Prema drugoj legendi, kralj Enomaus iz Pise, primio je proročanstvo da će umrijeti od ruke vlastitog zeta. Stoga je odlučio da, kada mu je kćer Hipodameja odrasla, pokuša izbjeći njenu udaju. Potencijalne prosce je izazivao na utrku kočijama. Ukoliko bi pobijedili, dobili bi ruku njegove kćeri, a ako bi izgubili, bili bi pogubljeni. Trideset i tri prosca su izgubila utrku s kraljem. Pri tome, nisu znali da je kralj koristio nevidljive konje. Kada se pojavio Pelops, njegova kćer se zaljubila do te mjere da je tražila od kraljevog kočijaša pomoć da kralj bude poražen. Zavrtnji su izvađeni iz kraljeve kočije, točak se otkačio u prvom krugu, kralj je pao na zemlju i konji su ga vukli dok nije poginuo. Tako su se Hipodameja i Pelops vjenčali, a u njihovu čast je počelo održavanje Igara.

Tradicija Olimpijskih igara sobom je nosila puno više od sportskog natjecanja: to je bila čast, period mira, unutrašnja i vanjska borba sa samim sobom i perfekcionistički odnos prema vlastitom tijelu.

Premda se kao datum početka održavanja Igara uzima godina 776. prije nove ere, one su znatno starije. U antičkoj Grčkoj one su počele u čast mirovnog sporazuma između Sparte i Elisa, ali su im se ubrzo pridružili i ostali grčki gradovi-državice. Svi oni koji su poštovali ideju mira tokom održavanja Igara imali su šansu da se pridruže ovom natjecanju. U početku je trajanje mira bilo mjesec dana, kasnije se produžilo na tri mjeseca zbog velikog broja takmičara i obimnih priprema.

Običaj je bio da se atlete pripremaju deset mjeseci u svojim gradovima i onda dolaze u Olimpiju, gdje su svi imali iste uslove: od smještaja, ishrane, načina treninga. Igre su od jednodnevnih postale petodnevne. Prvi dan se polagala zakletva, svi takmičari i sudije zaklinjali su se da će poštivati pravila. Slijedile su utrke konja s kočijama i petoboj drugoga dana. Treći dan su bile utrke atletičara, a četvrti hrvanje i boks. Peti dan su dijeljene nagrade sa završnom ceremonijom.

Sve značajne ličnosti stare Grčke ostavile su svoj pečat u Olimpiji. Najčuveniji kipar i umjetnik Starog vijeka Fidija autor je goleme Zeusove statue visoke 13,5 metara. Koristio je samo zlato i bjelokost. Statua sjedećeg Zeusa, koja je bila jedno od sedam antičkih čuda, prvo je nestala u IV stoljeću, zatim pronađena i djelomično bila prenesena u Konstantinopolj, ali i tamo je zapaljena i uništena.

Aleksandar Veliki se takmičio na Olimpijskim igrama, i mada nije bio pobjednik, zabilježio je dobar rezultat. Rimski car Neron je bio učesnik i to u utrkama konja s kočijama. Ispao je iz kočija u prvom krugu, ali se samoproglasio za pobjednika i poharao Olimpiju, odnoseći brojne statue.

Platon i Aristotel su bili gosti na ovom pravougaonom stadionu, koji je primao 45.000 posjetitelja. Tales iz Mileta je ovdje preminuo od srčanog udara, izazvanog visokom temperaturom.

Takmičari su uvijek bili goli i bosi. Ženama, robovima i kriminalcima pristup nije bio dozvoljen.

Pobjednici bi dobijali maslinove grančice umjesto novca, ali bi zato, po povratku u svoje gradove i sela, bili doživotno slavljeni. Nisu više morali raditi, hrana im je bila osigurana.

Grci su održavali četverogodišnje Olimpijske igre tokom perioda od 1.200 godina. S jačanjem kršćanstva u okviru Rimskog carstva, dolazi do zabrane Igara kao paganskog običaja. Prvo ih narušavaju osvajanja njemačkih plemena u trećem stoljeću, zatim slijedi zabrana rimskog cara Teodosijusa Prvog u IV stoljeću, i na koncu u V stoljeću čitav grad biva zatvoren. Veliki zemljotres šalje grad ispod zemlje u VI stoljeću i prekriva ga blato obližnjih rijeka.

Olimpija je ponovo otkrivena 1776. godine; slijede arheološki radovi Francuza, te Nijemaca u XIX stoljeću. Moderne Olimpijske igre se prvi put održavaju u Ateni 1896. Dva svjetska rata ih prekidaju, ali se tradicija održala do danas.

Svečanost olimpijskog plamena datira od Olimpijskih igara u Berlinu 1936. Hitler je tražio Zeusov oltar, kojega nije uspio naći. Zato je iskoristio Herin oltar, na kojem je

uz pomoć ogledala zapaljen plamen koji je donesen u Berlin. Ova tradicija olimpijskih baklji se zadržala sve do danas.

Priča o Olimpijskim igrama nesumnjivo ima veliku vrijednost za povijest Peloponeza i čitavog svijeta. Gotovo je nevjerovatno da se jedna tradicija održala gotovo neprekidno 1.200 godina. Ona je sobom nosila periode mira i osjećaja časti i poštovanja.

Danas se dešava obrnuto. Igre su prekidane u posljednjih stotinu godina upravo zbog (svjetskih) ratova.

Nekada su učesnicima davane iste šanse i isti uslovi. Danas sve zavisi od toga ko ima više novca. Oni s više novca imaju i veće šanse za pobjedu.

Kompletna grčka tradicija dvanaest bogova, sa Zeusom na čelu, slavila se u Olimpiji.

Nije tajna da se moderno društvo zasniva na grčko-rimskoj i nešto ranijoj babilonskoj tradiciji.

Međutim, pođemo li na put u prošlost, vidjećemo da se i u samoj Olimpiji, zatrla jedna druga tradicija. Naime, limitirana arheološka iskopavanja prikazuju prisustvo tumulusa i drugih građevina, koje su čak dvije hiljade godina starije od prvih grčkih antičkih gradova. To je također doba kada su održavane Igre, o čemu svjedoči stadion iz tog doba. To je vrijeme kada se poštivala Majka Zemlja – Gaia.

Od odnosa ljubavi prema Zemlji-Gaji došlo se do novog doba, odnosa straha prema novim bogovima, predvođenim Zeusom, koji je ispaljivao gromove.

Od bogova do antibogova, od ljubavi do straha.

Naredni korak unatrag došao je s kršćanstvom, kada se novo paganstvo grčkih bogova zamjenjuje biblijskom dogmom i instaliranjem straha i manipulacije.

Polusatna vožnja od primorskog Katakolona, na obalama Jonskog mora, do Olimpije vrlo je deprimirajuća. Nekada najplodnija zemlja u Grčkoj, danas je prekrivena tonama neodvezenog smeća, a masline i agrumi su zapušteni.

Na ulazu u Olimpiju, nedavni radovi njemačkih arheologa prikazuju Gimnazijum, mjesto priprema sportista za Igre. Danas je ta riječ od simbola za perfekciju duha i tijela, postala simbolom impotentnog obrazovanja, koje stvara nekreativne mlade kadrove.

Prve građevine Olimpije pravljene su od drveta. Slijedila je nepečena cigla. I jedno i drugo je vremenom nestalo, pretvorilo se u zemlju i prah. Ostali su samo kameni temelji.

Od ljepote drevnih hramova nije ostalo mnogo. A i oni su bili izgrađeni na mnogo starijim građevinama, koje se danas ne iskopavaju, ne analiziraju, ne izučavaju.

Živimo u vrijeme antibogova, ali istina, u tragovima, ipak živi u mnogima od nas.

PHILIPPEION (end of the 4th cent. B.C.)

Circular building of ionic order donated by Philip II after the battle of Chaeronea (338 B.C.). It consisted of an outer ionic colonnade. The inside wall of the cella was divided by semi-columns of Corinthian order. It was completed by Alexander the Great, and its interior was decorated with his ancestors' busts, works of art attributed to the sculptor Leochares.

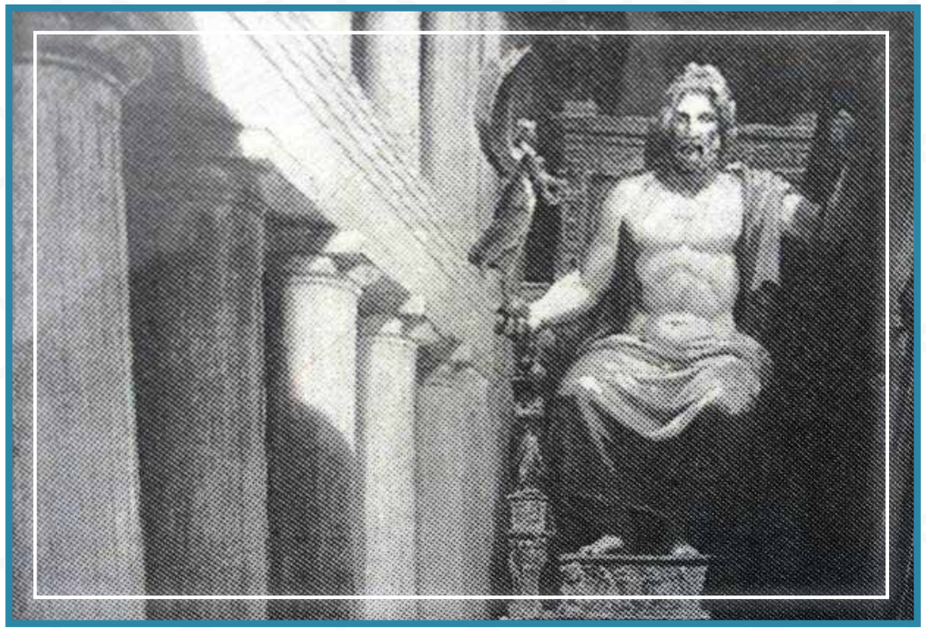

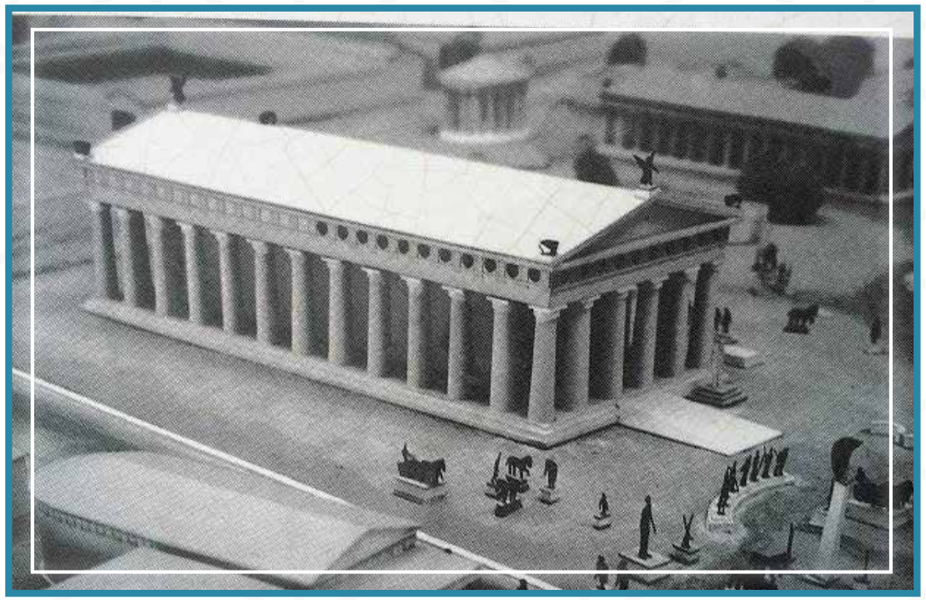

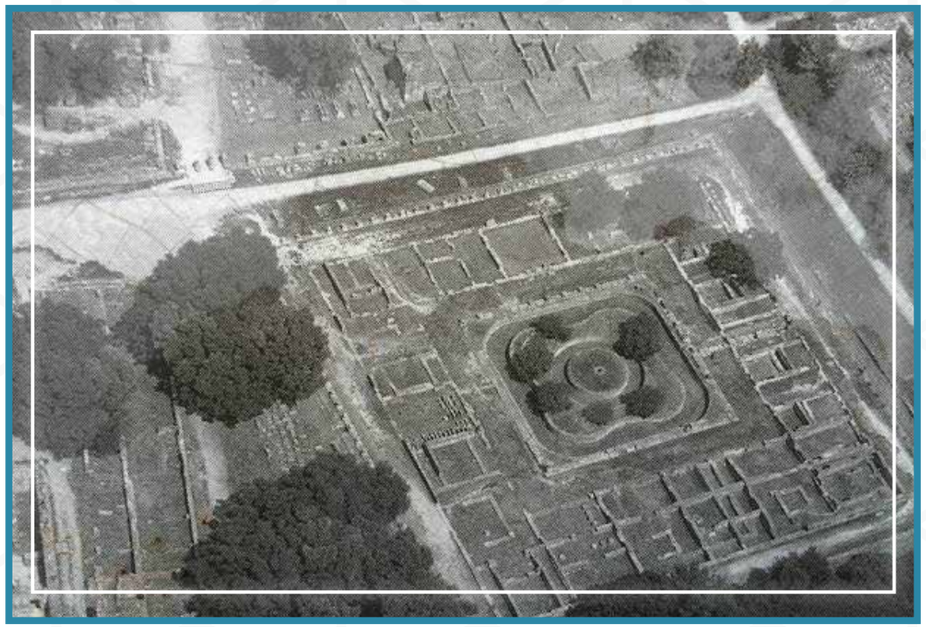

STADIUM (middle of the 5th cent. B.C.)

The present (final) position of the Stadium is that of Classical times. (Track dimensions between the stone starting and finishing lines: 192.27x28.50 m.). The embankments did not have stone seats, except for the preserved platform ("exedra") for the judges at the Olympic games ("Hellanodikae") on the south one. On the north embankment still visible is the altar of Demeter Hamyne. The capacity of the Stadium is estimated to 45.000 spectators. A monumental entrance ("Krypte") was erected at the west side of it in the late Hellenistic period.

DA LI POSTOJI VEZA IZMEĐU PARTENONA I ATLANTIDE ?

Solon (638. p.n.e. – 558. p.n.e.) je bio ugledni državnik iz Atene, zakonodavac i pjesnik, koji je posjetio Egipat, razgovarao s njihovim sveštenicima i čuo priču o svom gradu:

"Vi ste zaboravili svoju pravu historiju. S vremena na vrijeme, vaš grad je uništavan prirodnim katastrofama."

Nešto kasnije (360. godine p.n.e.) filozof Platon je, koristeći Solonove spise, pisao o Atlantidi. Riječ je bila o najvećoj morskoj sili svog vremena, koja je površinom bila "veća od Libije i Male Azije zajedno" (današnje Turske). Preko Atlantide se moglo doći do drugih otoka, ali i do kontinenta sa druge strane (Amerike?).

Platon je dao vrlo iscrpne opise Atlantide, s planinama na sjeveru i uzduž obale, te ravnicama na jugu. Vladari Atlantide potiču od prvog kralja – Posejdona. U grčkoj mitologiji, Posejdon je bog mora.

Božansko porijeklo Atlantiđana se polako gubi kako se oni miješaju s ljudima, smrtnicima.

S druge strane, originalno ime Atene je Sekropija, po legendarnom reptilu Sekropu, prvom kralju Atene. Zvanično, arheolozi smještaju prve tragove naseljavanja na lokaciji današnje Atene u doba prije 8.000 godina, rani neolit.

Solon i Platon govore o Atlantidi koja je do prije 11.600 godina prije nove ere osvojila veći dio zapadne Europe i Afrike. Pokušali su da osvoje i Atenu, ali nisu uspjeli. Poraženi su na bojnom polju prije 11.500 godina. Drevni egipatski sveštenici slave herojstvo davne Atene, o kojoj Solon nije znao ništa. Atenjani su svojevremeno imali vrlo plodnu zemlju koja je mogla da izdržava veliku armiju.

Atena se prostirala na sedam brežuljaka. Na jednom od njih, danas 150 metara visokoj stijeni, na površini od tri hektara, smjestio se Akropolis. U svijetu je stotine lokacija s tim nazivom ("grad na uzvišenju, stijeni"), ali samo je jedan opštepoznat, ovaj atenski.

Velike poplave koje su slijedile prije 11.500 godina erodirale su uzvišenja Atene. Stijene su se obrušile u more, plodna zemlja je nestala. Današnji Akropolis nije bio usamljena stijena, već okružena plodnom zemljom u istom nivou. Zemljotresi su uzrokovali da rijeke i vodeni izvori nestanu.

Iza "Herkulovih stubova" (Gibraltara), u središtu Atlantika, na velikom vulkanskom otoku cvjetala je civilizacija Atlantide. Centralna planina imala je vodene izvore u obliku koncentričnih krugova. Poljoprivreda je bila razvijena. Trgovina je bila raširena

s prekomorskim zemljama. Šumovito tlo, stabla kestena, brojni slonovi, svi su oni našli mjesto u opisu egipatskih sveštenika. Civilizacija je započela s kraljem Posejdonom, nastavila se s njegovim sinom Atlasom. U Posejdonovom hramu, prekrivenom bjelokosti, bio je ogroman kip Posejdona i kočija s konjskim zapregama. Otok je bio podijeljen u deset kraljevstava-gradova, među kojima se nikada nisu vodili ratovi. Tek pri kraju Atlantide, kraljevi su postali žrtve fizičkih želja i grijeha smrtnika.

Duga i često nasilna povijest Atene, svoj vrhunac doživljava pod vladavinom Perikla (495. – 429. p.n.e.). To je period kada se gradi najznačajniji monument Zapadne civilizacije – Partenon, ali i niz drugih hramova (Propilaji, Erehteon, Hram Atene Niki). Naravno, Fidija je nadgledao radove na izgradnji Partenona i osobno pravio statuu božice Atene, zaštitnice grada. Stoljeća prije ove zlatne ere Atene, bila su u znaku graditelja kiklopskog zida, koji je opasao Akropolis dužinom od 760 metara, s deset metara visine, zatim dolazi gradnja prvih hramova, a ono što je slijedilo poslije bilo je erozija utjecaja Atene: gubitak rata protiv Sparte, osvajanja Rima, pretvaranja Partenona u bizantsku crkvu, administrativni centar, harem, puškarnicu i džamiju za vrijeme Otomana, i na koncu, barbarsko rušenje Partenona 1687. tokom mletačke opsade Atene.

Nakon oslobađanja od Otomana/Turaka 1833. slijedile su beskrajne restauracije Partenona koje gotovo neprekidno traju do danas. I dalje su kranovi i skele prisutni (u januaru 2016.), a kraj popravkama se ne nazire. Ispravljaju se greške iz prošlosti, uklanjaju stubovi sa željeznim vezama i šarafima, kao i betonskim replikama.

Nemirna Grčka, koja je već godinama pred bankrotom, vidi svoj spas u turizmu. No, gostiju je sve manje u ovoj desetomilionskoj zemlji. U Ateni je danas polovina stanovništva.

Da li su veze Atene i Atlantide puno značajnije nego što to službena historija priznaje? Ako su Solon, i kasnije Platon, bili u pravu, onda su neposredno pred kataklizmu Planete prije 11.500 godina, ove dvije civilizacije bile na istom, razvijenom nivou. Izgleda da su imale i istu ili sličnu genetiku. Ekonomski prosperitet, doba bogova i polubogova, zamijenili su zemaljski kraljevi, koji su neko vrijeme poštovali nasljeđe svojih osnivača. Vjerovatno je i arhitektura bila slična.

Potonuće Atlantide i katastrofalne poplave u Grčkoj izbrisale su memorije. Da li se hiljadama godina kasnije, kroz kult Posejdona i ljepotu Pertenona, Atenjani prisjećaju drevnih vremena i svojih korijena?

Da li je Partenon bio replika Posejdonovog hrama, ali ovaj put s vlastitom božicom-zaštitnicom?

I zašto se tako često, u mogućim vizijama Atlantide, redovito u ilustracijama pojavljuje baš Partenon, kojeg voda potapa?

Ακρόπολις
Akropolis

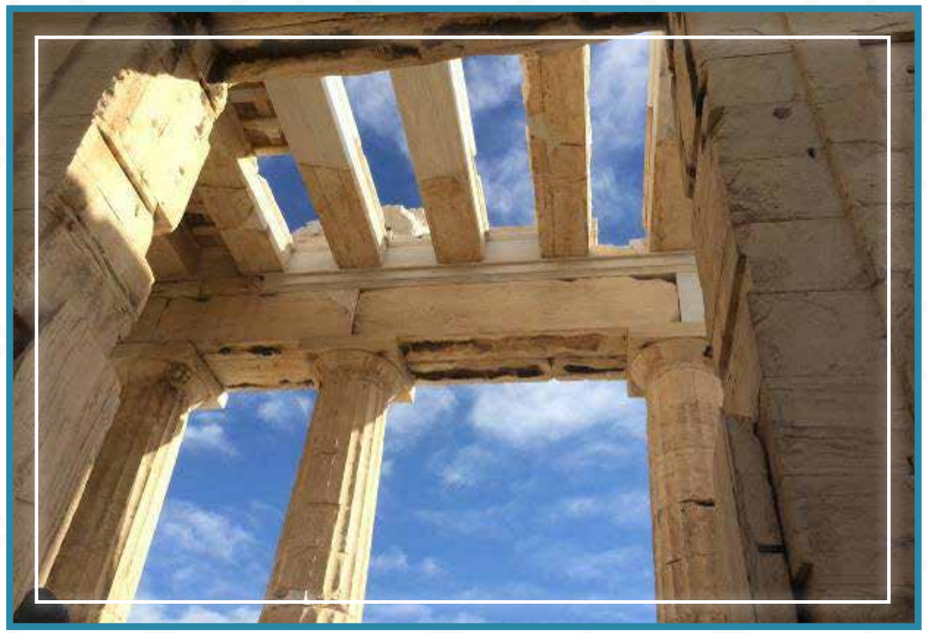

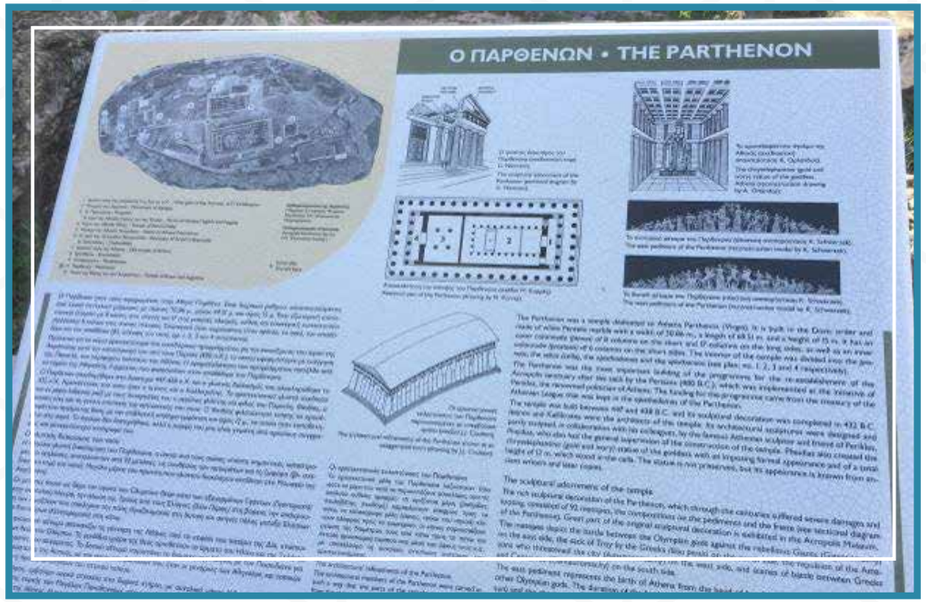
Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ • THE PARTHENON

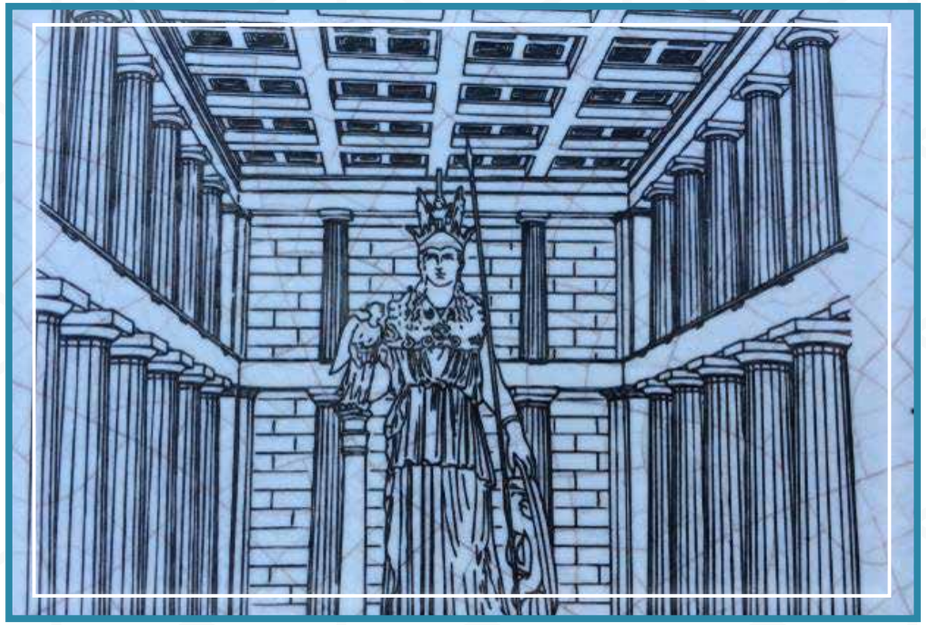

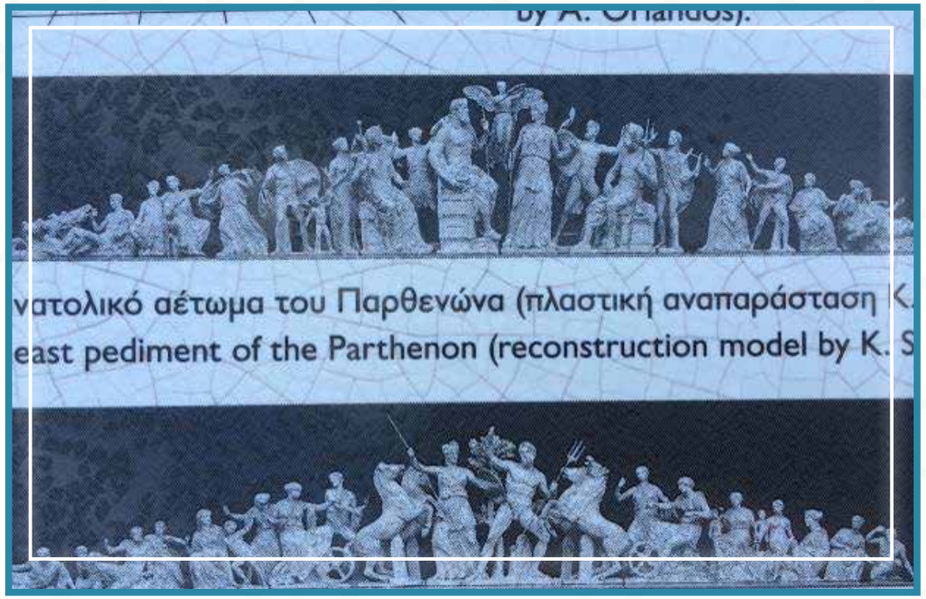
by A. Orlandos).
νατολικό αέτωμα του Παρθενώνα (πλαστική αναπαράσταση
east pediment of the Parthenon (reconstruction model by K.

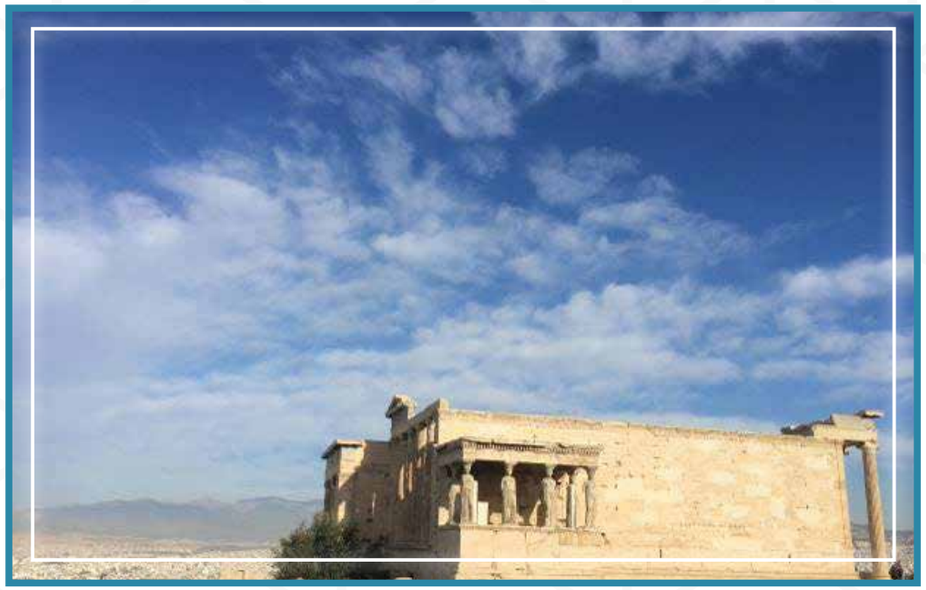

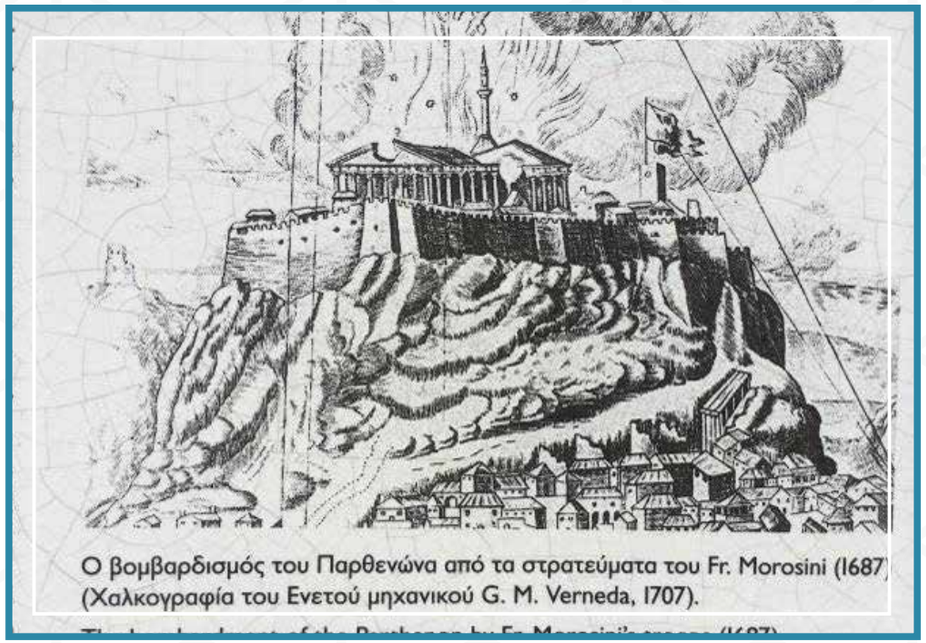

Ο βομβαρδισμός του Παρθενώνα από τα στρατεύματα του Fr. Morosini (1687)
(Χαλκογραφία του Ενετού μηχανικού G. M. Verneda, 1707).

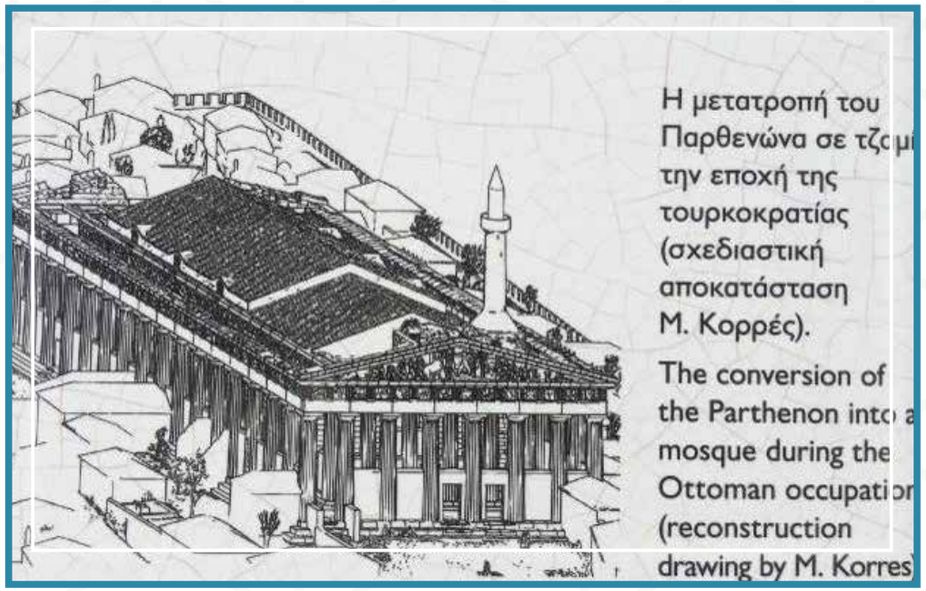

Η μετατροπή του Παρθενώνα σε τζα
την εποχή της
τουρκοκρατίας
(σχεδιαστική
αποκατάσταση
M. Κορρές).

The conversion of the Parthenon into a mosque during the Ottoman occupation (reconstruction drawing by M. Korres)

KOLOS SA RODOSA I KOLOSI ATLANTIDE

Dva puta sam se sreo s Falcom, vizionarom i osnivačem Damanhura u Italiji. Drugi put me je zamolio da provjerim energetske osobine brda u kojem su pravili podzemne hramove, te nekoliko okolnih uzvišenja u Damanhuru. Tu sam mu želju ispunio, doduše dvije godine nakon njegovog fizičkog odlaska sa Planete. Potvrdilo se da je njegova intuicija bila vrlo razvijena, dekadama unazad.

Jedno veče su mi u Damanhuru održali prezentaciju o putovanju Falca kroz vrijeme, na teritoriji Atlantide. Tvrdili su da se posjet odvijao tokom posljednje, završne faze ove super-civilizacije. Nakon što je dobio dozvolu za posjet misterioznoj civilizaciji u Atlantiku, poveo je sa sobom prijatelja umjetnika. Još uvijek se čuva mašinerija koju su koristili za putovanje, ali o tome se u Damanhuru više ne priča.

Kao podsjećanje su ostale replike slika koje je umjetnička ruka nacrtala nakon povratka. Na jednoj od njih stoji ulazak u luku glavnog grada Atlanide. Dominiraju tri kipa, između čijih se raširenih nogu brodovi uvlače u kanale glavnog grada. Kipovi prikazuju različite genetske faze stanovnika ove razvijene civilizacije.

Dvanaest hiljada godina kasnije, posjećujem najjužniji grčki otok, Rodos. Udaljen je samo 16 km od turske obale. Ovaj, treći po veličini od 3.500 otoka razuđene grčke obale, ima posebnu ulogu na spoju Egejskog i Mediteranskog mora. Hroničari antičke Grčke ovdje smještaju jedno od antičkih čuda – gigantsku skulpturu Kolosa sa Rodosa.

U prvom i drugom stoljeću prije nove ere, u helenističkom svijetu, niz autora pisalo je o genijalnim građevinskim konstrukcijama starog svijeta. Tako je formirana lista "Sedam svjetskih čuda" na istoku Mediterana, koje su rado posjećivali turisti Rimskog carstva.

Danas su samo piramide na platou Gize ostale relativno sačuvane. Ostalih šest je nepovratno uništeno: Kolos sa Rodosa, svjetionik iz Aleksandrije, Mauzolej u Halikarnasu, Hram Artemide u Efesu, Semiramidini viseći vrtovi i Zeusov kip iz Olimpije.

Kolos sa Rodosa je bila kiklopska statua posvećena grčkom bogu sunca Heliosu, a u znak pobjede nad osvajačima sa Kipra, predvođenim Demetrijusom. Naime, 305. godine p.n.e., nakon neuspješne opsade grada Rodosa na sjeveru otoka, osvajači su se povukli, a njihovu opremu (između ostalog i 300 kg srebra i dosta metalne vojne opreme) otočani su prodali za 300 talenta. Novac su iskoristili za nabavku materijala kojim će izgraditi kolosalnu statuu posvećenu njihovom bogu-zaštitniku. Izgradnja je povjerena Karesu iz Lindosa sa Rodosa.

Prvo je napravljeno postolje 15 metara visine od bijelog mermera, na ulazu u gradsku luku. Slijedila je konstrukcija od željeznih šipki, koja je obložena bronzom. Unutrašnjost je zatim ispunjena kamenjem. Visina kipa iznosila je 33 metara. Nakon 12 godina gradnje, statua je bila kompletirana, kao genijalno dostignuće stanovnika Rodosa.

Umjetnik Martin Heemskerck je u XVI stoljeću prikazao statuu između čijih raširenih nogu brodovi ulaze u gradsku luku.

Baklja koju je držao Kolos simbolizirala je pobjedu, slobodu i nezavisnost 54 godine. O tome su pisali antički autori Plinije i Filos. A onda je 226. p.n.e. otok pogodio razoran zemljotres, u kojem su i grad i Kolos bili uništeni.

Saveznici Rodosa iz Egipta, dinastija Ptolomeja, koja je pomogla Rodosu da se riješi opsade unazad pola stoljeća, ponudila je obnovu Kolosa. Međutim, delegacija otočana je nakon posjete proročicama iz Delfija, odlučila da Kolos ne bude popravljen, jer su dobili instrukcije da bi to naljutilo Heliosa.

Ostaci statue su ostali na ulazu u luku više od 800 godina. Iako teško oštećen, Kolos je i takav privlačio pažnju mnogih putnika. Plinije je pisao da je samo jedan prst Kolosa bio veći nego mnoge statue. Nakon što je Rodos osvojio muslimanski kalif Muaviva, statua je otopljena i prodana jevrejskom trgovcu, koji je natovario bronzu na 900 kamila. Bronza je otišla u sirijski grad Homs, koji je, eto, danas prizor destrukcije i sukoba velikih sila XXI stoljeća.

Nije sačuvan nijedan crtež Kolosa sa Rodosa iz doba dok je stajao u Rodosu. Stoga se ne zna precizno njegova lokacija: da li je bio na ulazu u luku, pored luke ili u gradu. Nije poznata niti njegova poza: raširenih ili skupljenih nogu. Nagađa se da je imao upaljenu baklju, ali ni to nije potvrđeno.

Rodos je izgrađen 408. godine prije nove ere, kao udruženi napor tri otočka grada. Uslijedila su nasilna vremena: osvaja ga 357. godine p.n.e. Mauzoleo od Halikarnasa (čija je grobnica također bila jedno od sedam čuda antičkog doba). Nakon toga dolaze Perzijanci, koje je naslijedio Aleksandar Veliki 332. p.n.e. Nakon Aleksandrove smrti, stanovnici Rodosa podupiru Ptolomeja za njegova nasljednika, koji uspijeva da zavlada Egiptom. Njegov konkurent Antigus, bijesan, šalje 40.000 vojnika, više nego što je Rodos imao stanovnika, da ga osvoje. Zahvaljujući Ptolomeju, opsada je prekinuta.

Jugoistočno od grada Rodosa je Lindos, najznačajnija arheološka lokacija pored glavnog grada. Mjestom dominira lokalni Akropolis, utvrda na vrhu uzvišenja, tačnije ogromne kamene stijene.

Lako se može pratiti nekoliko faza: prva, arhaična, koja se odlikuje više funkcijom posvećenosti silama prirode i kosmosa, a manje funkciji utvrde. Slijedi antička faza, kada se zidine utvrđuju: i Grci i Rimljani prave velebne hramove, unutar dobro zaštićenih zidova. Nakon njih, Lindos zauzima važno mjesto i kod Bizanta i križara (kasnije Malteških vitezova), da bi uslijedilo nazadovanje tokom vladavine Arapa.

Sa zidina se pruža prekrasan pogled na uvale s obje strane Akropolisa. Zaštićeni zaljevi, pješčane plaže, plodna zemlja i ugodna klima bili su milenijumima mamac ljudima.

Turisti i dalje dolaze na Rodos, ovaj put da uživaju u ljetu i suncu. Sezona traje samo šest mjeseci tako da je otok tokom zimskog perioda miran. Na antičkog Kolosa podsjećaju suveniri i jedna šestometarska replika ispred restorana u blizini grada Rodosa.

UNESCO je zaštitio jednu lokaciju na otoku: srednjevjekovne zidine u Rodosu. Potencijalna veza Kolosa sa znatno starijim statuama Atlantide je zaboravljena.

RHODOS

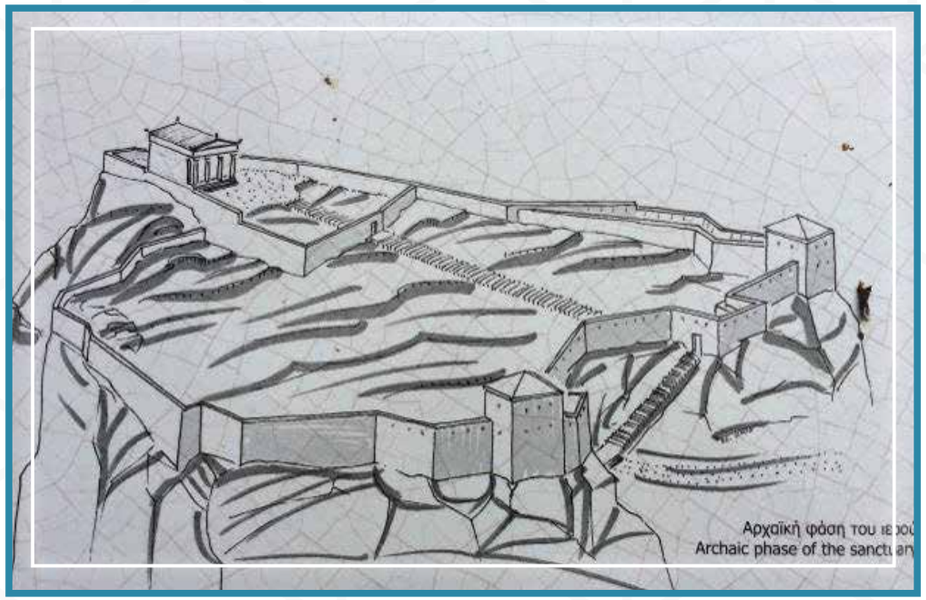
Αρχαϊκή φάση του ιερού
Archaic phase of the sanctuary

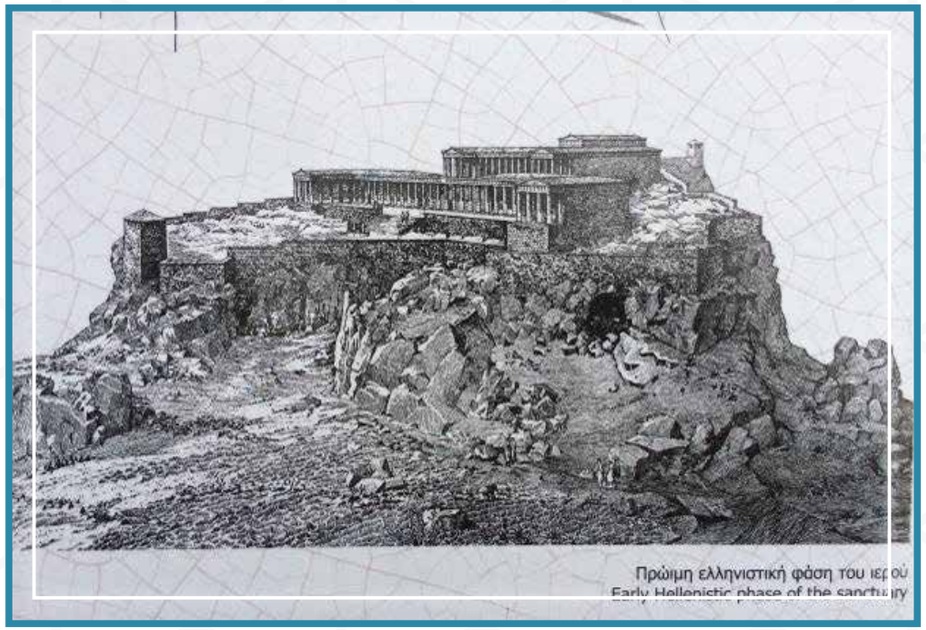
Πρώιμη ελληνιστική φάση του ιερού
Early Hellenistic phase of the sanctuary

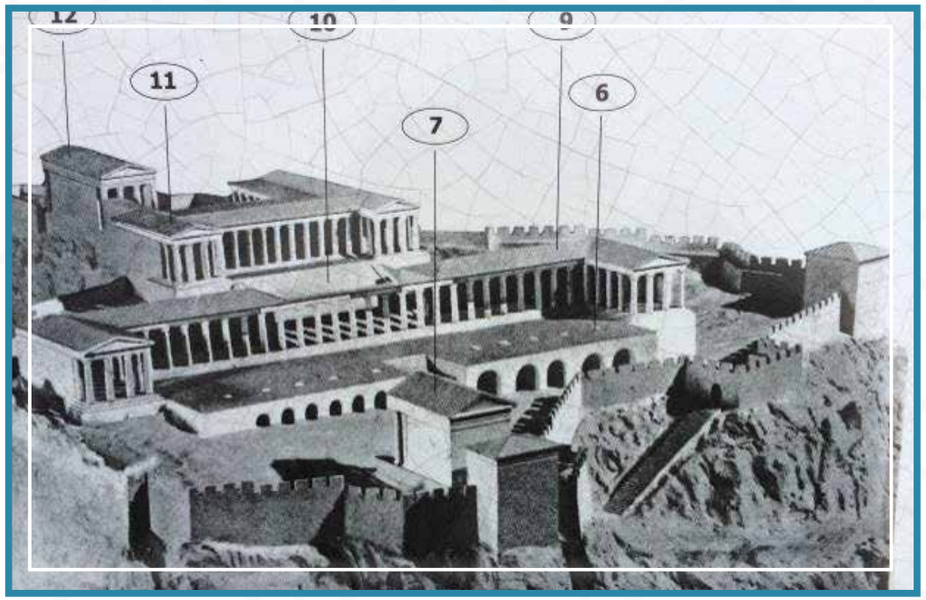
12
10
9
11
7
6

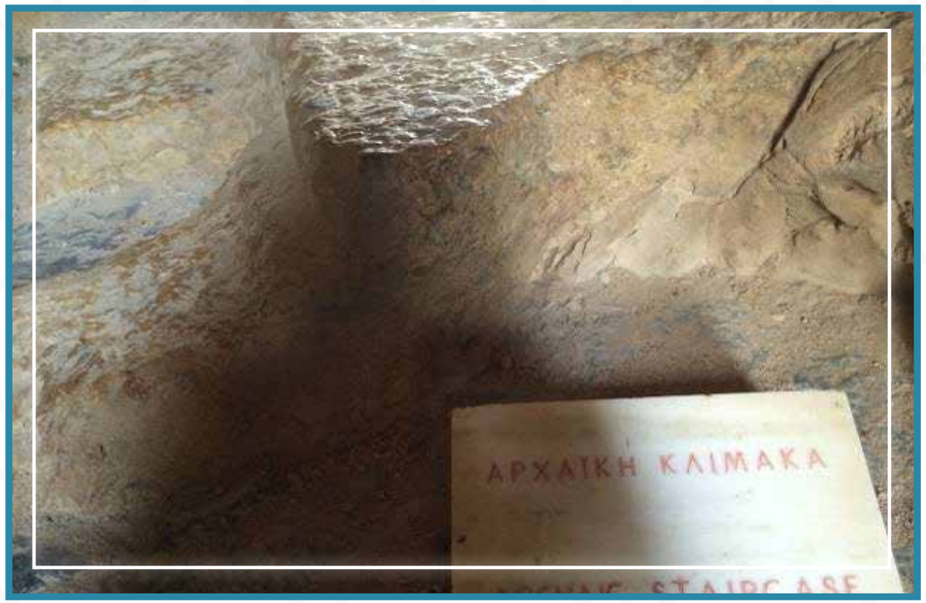
ΑΡΧΑΙΚΗ ΚΑΙΜΑΚΑ

KNOSOS - POČETAK EVROPSKE CIVILIZACIJE?

Ako ste pripadnik elite i pritišću vas dokazi o temi koju želite sakriti, šta raditi? U oblasti arheologije i historije, odgovor je jednostavan. Preko svojih poslušnika iz (kvazi) naučnog svijeta, kojeg često nazivaju i "službenom naukom", lansirate kontratezu. Zatim je promovirate preko svojih medijskih resursa i onda sve relativizirate i tema ostane u vodama "legendi", "pseudonauke" ili "teorija zavjere".

Uzmimo primjer drevne Atlantide iz prethodnog civilizacijskog ciklusa, koji je završio globalnom kataklizmom prije oko 12.000 godina. Platonovi zapisi, bazirani na Solonovoj posjeti egipatskim sveštenicima, jesu dokument koji je bio sveprisutan i nije se mogao sakriti od javnosti. Drugi dokumenti na ovu temu su nestajali u požarima, od Aleksandrijske biblioteke, do knjižnica Bagdada i Istanbula.

Međutim, naučni dokazi o postojanju velikog otoka ili malog kontinenta u Atlantskom okeanu (o kojima sam pisao u svojoj knjizi o Atlantidi, (www.alternativnahistorija.com) počinju da pritišću elite i naučni establišment. Njihov odgovor je sljedeći: premjestiti lokaciju iz Atlantika na neko drugo mjesto. Odjednom, započinje priča da je mitska Atlantida zapravo bila u Egejskom moru, na otoku Santorini, u susjedstvu Krete, koja se (prema Will Durantu) smatra "početkom europskog civilizacijskog lanca."

Santorini je zgodna lokacija, jer je otok vulkanskog porijekla (kao i Atlantida), seže u duboku prošlost, a kultura je nastradala u strašnoj vulkanskoj erupciji.

Osim što mijenjaju lokaciju Atlantide, mijenjaju i vremenski okvir. Tako tvrde da je Platon bio u krivu kada govori o 9.600 godina prije nove ere, već nestalu civilizaciju proglašavaju deset puta mlađom. Zgodno po njih, brišu jednu nulu, pa umjesto 12.000 godina unatrag govore o 1.200 godina unatrag. Pošto je vulkanska erupcija uništila civilizaciju, onda kao da je i nije bilo.

Sljedeći korak je da preko svojih producentskih kuća (ponajviše iz Engleske) snimaju skupe dokumentarce i prikazuju ih putem svojih televizijskih kuća, kao što su National Geographic, History i Discovery Channel. Priča kruži svijetom nekoliko decenija, čime se obeshrabruju nezavisni istraživači da pišu i istražuju ovu temu.

Međutim, činjenice su drugačije. Santorini jeste lijep otok u Egejskom moru, povoljne klime, nadomak drevne Krete, s delfinima koji se mogu povremeno vidjeti u moru, ali nema nikakve veze s Atlantidom.

Kreta, s druge strane, zaslužuje punu pažnju. Za antičku Grčku tvrde da je izvorište europskih civilizacija. A Kreta, koja i danas pripada Grčkoj, kao njen najveći otok, starija je za gotovo tri hiljade godina od onog kako danas arheolozi i historičari definiraju starost klasične Grčke civilizacije! Kao datum razvijenih kultura na ovom otoku se uzima 5.650 godina unatrag.

Hominidi su na Kreti prisutni oko 150.000 godina, moderni čovjek 12.000 godina, a prve neolitske zajednice 7.000 godina, piše u novom muzeju u centru glavnog grada otoka, Herakliona.

Otočani tvrde da se vrhovni grčki bog Zeus rodio ovdje. Otišao je živjeti na Olimp, vratio se u jednom momentu i tu mu se svidjela prelijepa Europa s kojom je imao troje djece. Na poziv supruge Here, nestašni Zeus morao se pridružiti ostalim bogovima na Olimpu, ali je izgradio tri palače koje je ostavio sinovima. Najstariji sin Minos dobija najveću palaču i nakon smrti očuha postaje kraljem Krete. I, nanovo, otočani tvrde da je Zeus sahranjen na Kreti, potkrepljujući tu tvrdnju obrisima nekoliko otočkih vrhova, za koje kažu da tvore glavu, bradu i tijelo Zeusa.

Doduše, sada se može postaviti pitanje da li bogovi umiru? U ovom slučaju, dolaskom antičkog Rima i njegovim osvajanjem Grčke, "umrli" su i svi bogovi sa Olimpa, a došli su neki drugi, predvođeni Jupiterom.

Palača u Knososu, najveća na otoku, genijalan je poduhvat, građen milenijumima prije uspona antičke Grčke. Tu mislim i na onaj prvi kompleks od 800 soba, a pogotovo onaj drugi koji je uslijedio nakon erupcije vulkana Tera, prije 3.700 godina, i koji je imao 1.200 soba. Kompletna palača je bila prekrivena zemljom sve do kraja XIX stoljeća i nije se znalo za njeno postojanje.

Na Kretu iz Atene tada dolazi Heinrich Schliman sa željom da započne iskopavanja. Kreta je još uvijek pod Turskom. Schliman skupo plaća zemljište gdje je mislio iskopavati. Tada se vrijednost zemljišta određivala po broju maslina. Prodavci su mu tvrdili da na terenu ima 2.000 maslina i zaradili su velike novce. Schliman je prebrojao samo 800 maslina, shvatio da je prevaren i ljutit otišao natrag u Atenu. Na mjestu njegove kuće, u glavnom gradu Grčke, danas je Numizmatički muzej. Sudbina je htjela da Schliman postane poznat po pronalasku drugog drevnog nalazišta u današnjoj Turskoj, kojeg je nazvao Troja.

Britanac Arthur Evans postao je novi vlasnik zemljišta nakon Schlimana. Za samo tri godine (1.900 – 1.903) započeo je i realizirao grandiozni arheološki projekt iskopavanja i restauracije, kako se ispostavilo, najveće palače drevnog svijeta. Na ulazu u svjetski poznato nalazište Knosos nalazi se njegova statua. Vodiči još uvijek koriste rezultate njegovog istraživanja za priču zainteresiranim posjetiocima.

Evans je ispod naslaga zemlje otkrio palaču na pet nivoa. Mreža prostorija, prolaza, trgova i stepenica toliko je kompleksna da se može nazvati labirintom. Stoga je Evans proglasio Knosos lokacijom još jednog drevnog mita: Minotaura. Ovaj plod inžinjeringa čovjeka i bika bio je zatočen u labirintu Knososa.

Kralj i kraljica Knososa imali su toalet pokraj svojih soba i to s tekućom vodom. Srednjevjekovna zapadna Europa ni nakon pet hiljada godina neće znati za beneficije tekuće vode u toaletu.

Evans je imao sreće i pronašao je sjajno očuvane primjerke kulture koju je prozvao Minojska kultura, a prema mitskom kralju Minosu. Ogromni ćupovi, vaze i posude, uvijek izvanredno ukrašeni, danas su u muzeju u Heraklionu i nesumnjivo predstavljaju jednu od najbogatijih muzejskih zbirki na svijetu.

Glineni primjerci kočija s četiri točka, govore da su se roba i ljudi prevozili na otoku mrežom puteva prije 5.000 godina. Na egipatskim crtežima Starog faraonskog kraljevstva, minojski trgovci su uvijek prikazivani najbogatije i najsvečanije odjeveni.

Dvostrani disk sa Faistosa prikazuje neku vrst simboličnog pisma, koje još nije dešifrirano. Spiralni raspored donosi simbole, slike i geometrijske znakove. Kalendar? Prognoza budućih događaja (od riječi "Knosos" dolazi "gnosis" – znanje, "prognosis" – prognoza, itd.) ?

Pojedini temeljni zidovi palače impresioniraju dimenzijama i masom. Ono što je građeno iznad njih bilo je manjih gabarita.

Arheološka struka danas Evansa žestoko osporava zbog njegovih metoda rekonstrukcije. Originalno, za noseće i ukrasne stubove korišteno je drvo, ali ga Evans nije koristio prilikom rekonstrukcije, jer ono vremenom propada. Kao zamjenu je koristio beton. Specijalnim bojama je imitirao izgled drveta, ali to se arheolozima ne sviđa. Međutim, bez rada Artura Evansa, koji je sam finansirao istraživanja, ne bi bilo rekonstruiranih sekcija Knososa.

Evans je, u trogodišnjem periodu, svakodnevno zapošljavao više od 100 ljudi: Turaka i Grka, muškaraca i žena. Neprestano su radili na uklanjanju hiljada kubika zemlje i rastinja, ubrzano podižući zidove i stubove. Mada je imao dozvolu da pojedine artifakte (ako su bili u paru) odnese u Englesku, to pravo nije koristio. Želio je da otočko arheološko blago ostane tamo gdje je i pronađeno.

Kreta je, zasada neobjašnjivo, dostigla građevinski, umjetnički, ekonomski i politički vrhunac davno prije svojih sjevernih susjeda. Njihova velika flota je jedrila širom

poznatog svijeta i trgovala sa starim Egiptom, Feničanima, Kanaanom i drugima. Utjecaj Krete se osjećao od grčkih otoka do teritorija današnjeg Izraela (2009. je otkriven grad Tel Kabri u Izraelu sa slikama i artifaktima nastalim pod utjecajima Krete). Homer je pisao da je na Kreti nekada bilo 90 gradova. Obližnji otok Santorini je također živio pod njihovim utjecajem.

Prije 3.350 godina, ogromna vulkanska eksplozija na Santoriniju donijela je erupciju lave i cunami koji se brzo proširio Mediteranom. Čitava flota moćne Krete je uništena, kao i mnogi priobalni gradovi.

Zvijezda Krete počinje da tamni.

Ubrzo, počinje da se širi antička Grčka sa Peloponeza. Minojska kultura polako umire.

Ili, kako bi Grci to spretno ispričali, junak Heraklo (Herkules) dolazi na Kretu da se bori protiv pobješnjelog bika (rogovi bika su bili simbol minojske kulture). Uspijeva da ga porazi i odnosi ga na Peloponez. Jedna era je završena, započinje druga, čiji je vrhunac, dostignut hiljadu godina kasnije, vidljiv i danas na stijeni iznad Atene – Partenon.

Naša nauka u XXI stoljeću ne zna kako se zvala ova sjajna kultura na Kreti, hiljade godina unatrag. Prozvali smo je minojska. Naša nauka nije otkrila genezu vrhunaca ove izolovane zajednice.

Ako dođe vrijeme da se dozna sveobuhvatna istina o Mediteranu i Atlantiku, onda će biti formirana i prava hronologija civilizacija koje su cvjetale ovim velikim morima.

ΚΝΩΣΟΣ

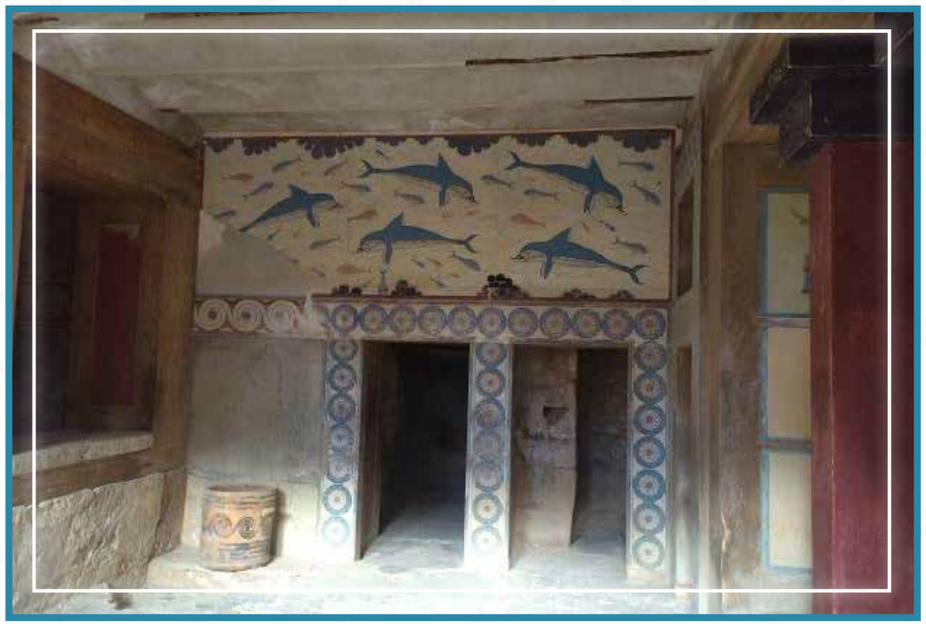

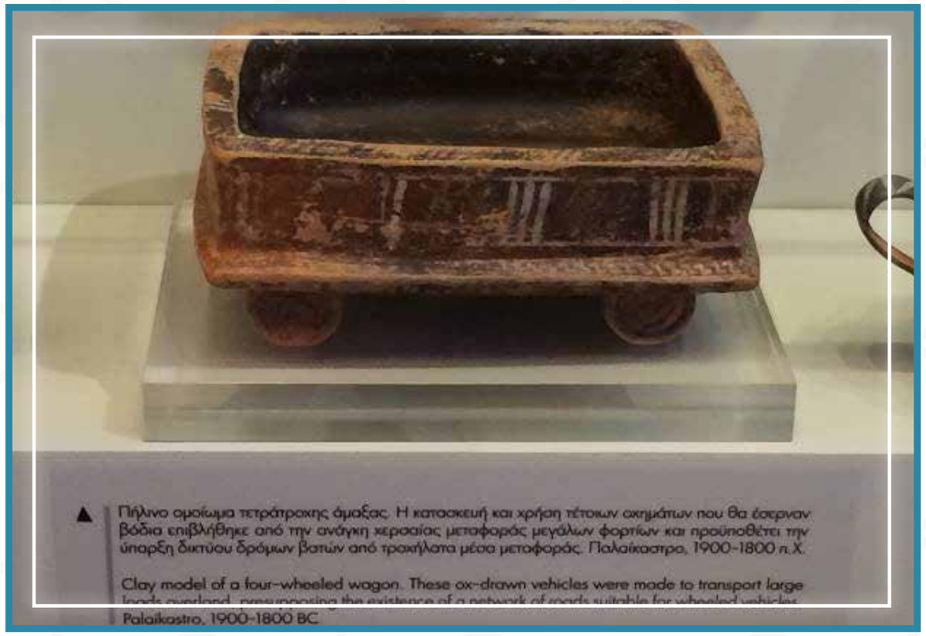
Πήλινο ομοίωμα τετράτροχης άμαξας. Η κατασκευή και χρήση τέτοιων οχημάτων που θα έσερναν βόδια επιβλήθηκε από την ανάγκη χερσαίας μεταφοράς μεγάλων φορτίων και προϋποθέτει την ύπαρξη δικτύου δρόμων βατών από τροχήλατα μέσα μεταφοράς. Παλαίκαστρο, 1900-1800 π.Χ.
Clay model of a four-wheeled wagon. These ox-drawn vehicles were made to transport large
Palaikastro, 1900-1800 BC

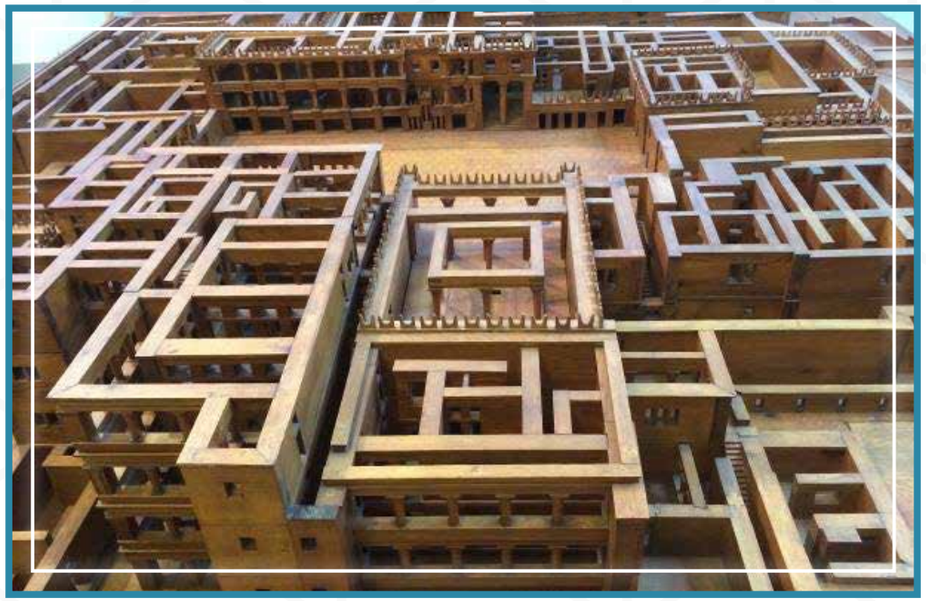

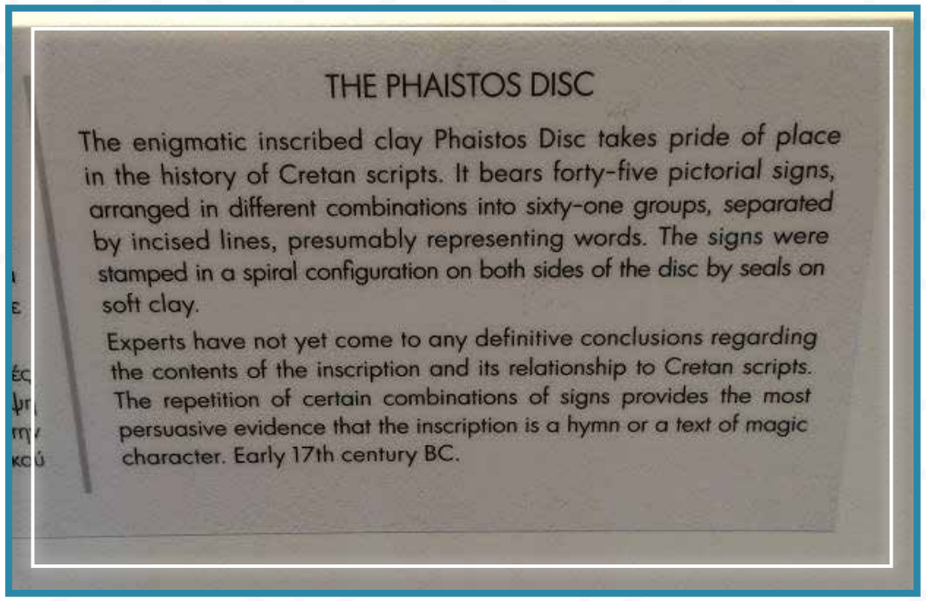
THE PHAISTOS DISC
The enigmatic inscribed clay Phaistos Disc takes pride of place in the history of Cretan scripts. It bears forty-five pictorial signs, arranged in different combinations into sixty-one groups, separated by incised lines, presumably representing words. The signs were stamped in a spiral configuration on both sides of the disc by seals on soft clay.
Experts have not yet come to any definitive conclusions regarding the contents of the inscription and its relationship to Cretan scripts. The repetition of certain combinations of signs provides the most persuasive evidence that the inscription is a hymn or a text of magic character. Early 17th century BC.

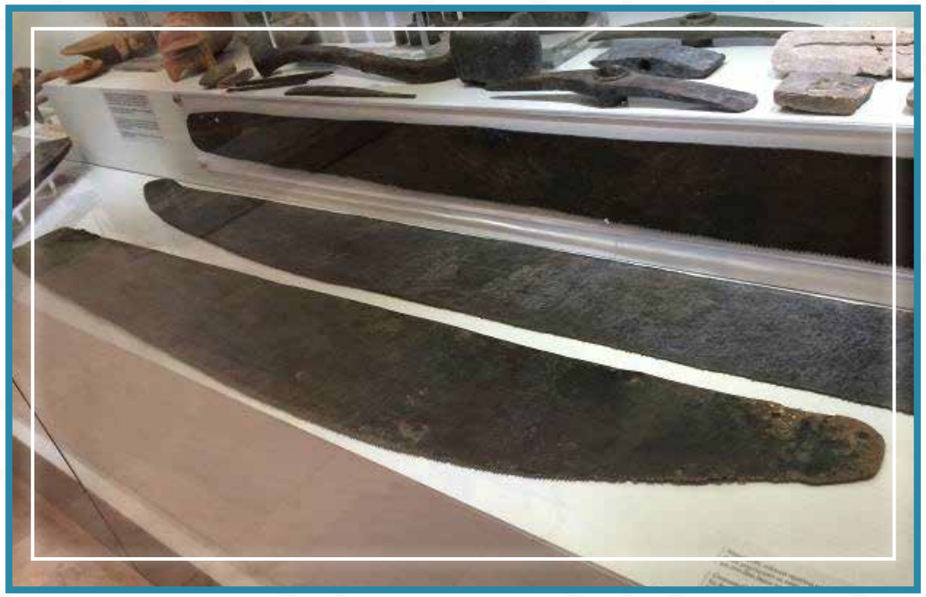

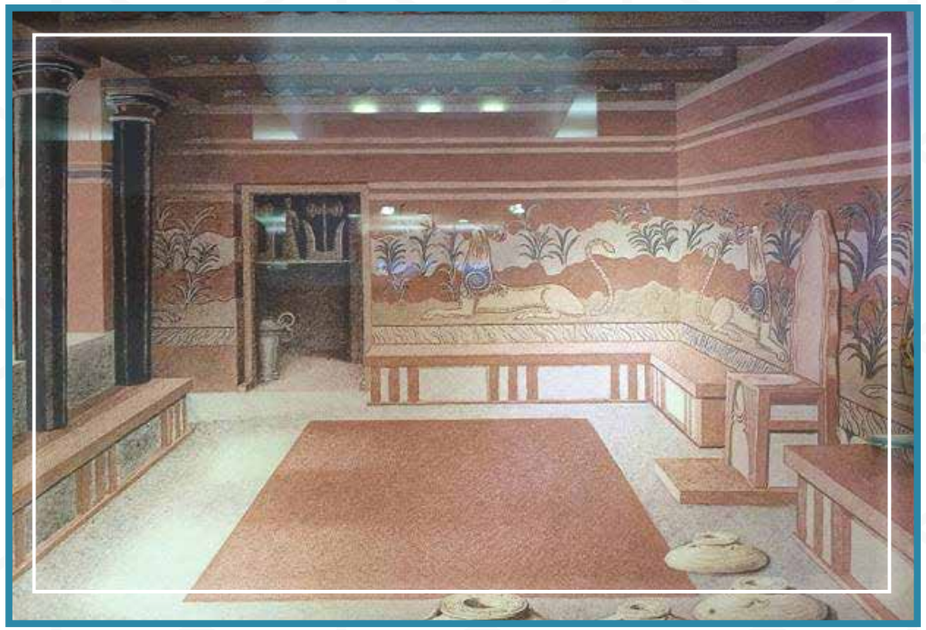

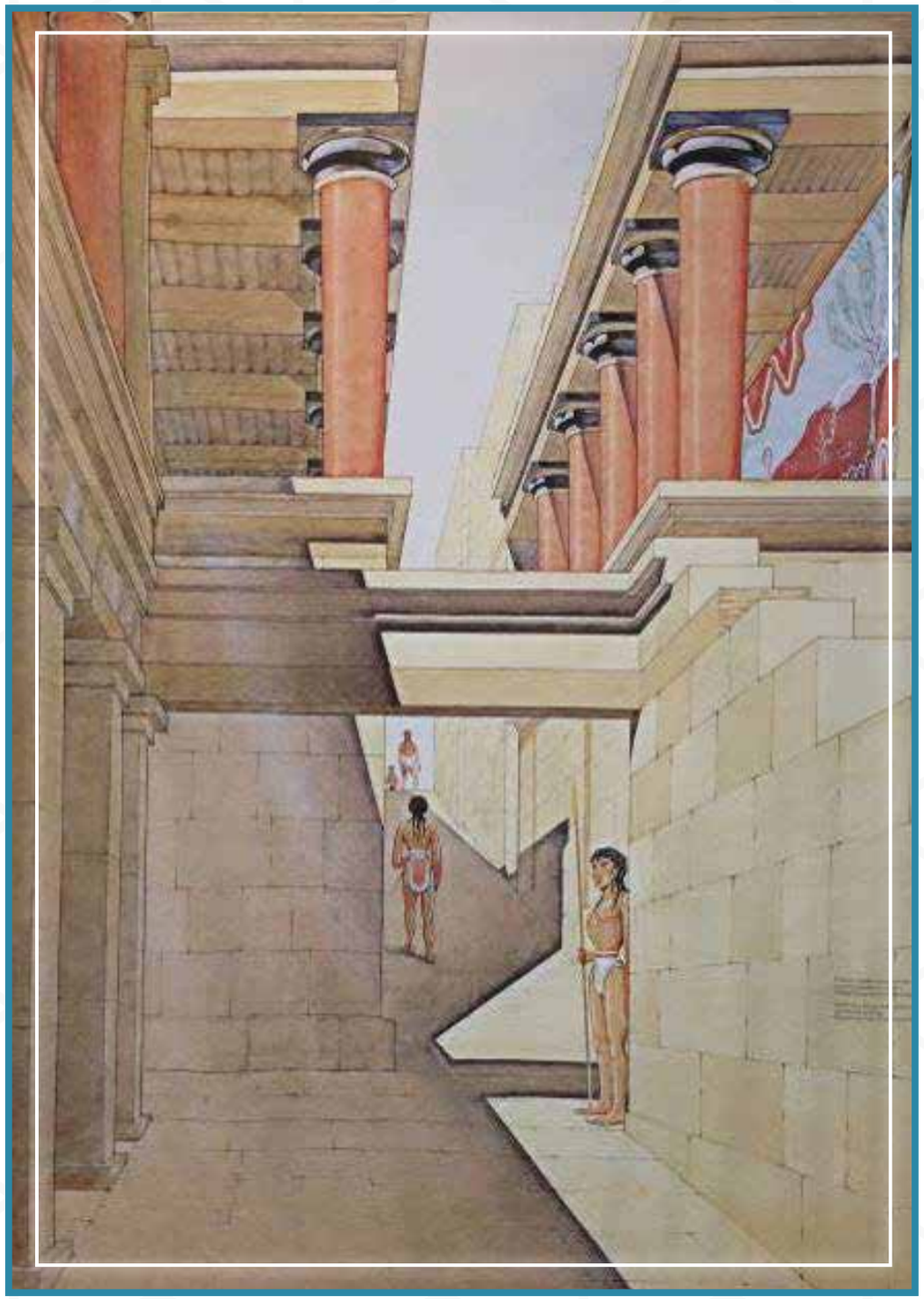

VII VERONA, ITALIJA: ENERGIJA LJUBAVI

TURISTIČKA DESTINACIJA VERONA, ITALIJA: ENERGIJA LJUBAVI

Verona je na raskršću puteva u Italiji: na pravcu istok-zapad je auto put Milano-Venecija, a pravac jug-sjever vodi od Italije i Jadrana prema Austriji i Njemačkoj.

Verona je bila važna za Venete, kasnije za antički Rim. Prelamala su se kraljevstva i carstva preko ovog grada: Konstantinovo kršćanstvo i Ostrogoti, Longobardi i italijansko kraljevstvo, Mletačka Republika i papsko sjedište (1181.-1185.).

Ipak, kompletna povijesna epoha je u sjeni literarnog djela koje se pripisuje Šekspiru: romantične, ali tragične priče o Romeu i Juliji.

Verona je turistički grad koji posjećuju hiljade, a ljeti desetine hiljada turista dnevno. Svima njima cilj posjete Veroni je samo jedan: doći ispod najpoznatijeg balkona na svijetu i Julijine kuće, gdje je Romeo dolazio i udvarao joj se.

Turistička destinacija Verona je vrlo specifična: ispod Julijinog balkona je mjesto gdje se parovi, mladi i stari, zaklinju na vječnu ljubav i vjernost. Svako od njih na tren oživi najmoćniju priču zapadne kulture i postane mali dio njenih snova.

Kada se prođe kroz mali tunel, prije Julijine kuće, i uđe u dvorište s otvorenim nebom, odjednom vas zapljusne posebna energija. Nesumnjivo, energija ljubavi. Sve u momentu postane vedro, mladalački, živo. Shvatite da Šekspirova priča ovdje živi zahvaljujući stotinama hiljada turista, njihovim osmijesima i željama.

Pogled, naravno, leti prema jedinom balkonu na oronuloj fasadi. Za dva eura, moderne Julije odlaze na balkon i gledaju prema svojim džentlmenima u dvorištu. Stotine posjetilaca se fokusiraju i na bronzani kip Julije. Parovi se uspinju na postolje, ruka ide ka grudima Julije i želja odlazi u kosmos.

Oko mene su radnjice s natpisima srednjevjekovnih ljubavnika, na nekoliko mjesta su zidovi na kojima se ostavljaju poruke s imenima zaljubljenih, te grafiti s imenima iz čitavog svijeta.

Za ostavljanje poruka i pisama često su se upotrebljavale žvakaće gume, a onda je Gradsko vijeće donijelo propis kojim to zabranjuje, prijeteći kaznom od 500 eura.

Zaštitar se brine da žvakaćih guma više nema, a poruke se postavljaju na table koje se povremeno mijenjaju. Jedna od radnji prima poruke za Juliju, na koje odgovaraju volonteri iz lokalnog "Julijinog kluba".

Međutim, i lokalna pošta je zatrpana gomilama pisama, koja svake godine dolaze na adresu: "Kuća Julije, Verona".

Julijino dvorište i kuća se nalaze u ulici Via Cappello. To sasvim prigodno podsjeća na Julijino prezime "Capulet". Na prvom raskršću su putokazi prema kući, njenom grobu, muzeju, crkvi gdje su se ljubavnici u tajnosti vjenčali... Sve je ovdje, u centru Verone, posvećeno ovoj ljubavnoj priči.

Kolona Južnokorejanaca, dvoje po dvoje, pridružuje se gužvi u dvorištu. Osmijesi na usnama, fotoaparati rade, selfiji su tu, suveniri se kupuju. I oni postaju dio ljubavne magije.

Nikada ne treba potcijeniti moć priče o dvoje ljubavnika, ovjekovječene u Šekspirovom djelu.

Znanje prosječnog turiste o Romeu i Juliji je skromno. Neki su nešto čuli o tome na televiziji, neki pročitali na internetu, poslušali priču od vodiča, rijetki i pročitali Šekspira. Ali, ostaje ideja, nada, romansa...

Činjenično stanje je sljedeće:

Šekspir nije nikada bio u Veroni

Najčuveniji balkon na svijetu je zapravo dodan na fasadu zgrade prije 100 godina Zgrada jeste pripadala "Cappello" familiji, koja očito nije isto što i "Capulet" familija; ali Gradsko vijeće Verone je otkupilo ovu zgradu od vlasnika 1905, izgradilo balkon i – turistička atrakcija je stvorena, Verona zarađuje bogatstvo na priči o Romeu i Juliji, a dokaza za njihovo postojanje nema.

I kada pomislimo da je italijanski grad našao zgodan način, utemeljen na fikciji, da podupire lokalnu ekonomiju, dalje istraživanje nudi drugačije odgovore.

Svojevremeno sam pisao o svojim sumnjama da je Šekspir autor "Šekspirovih djela". Riječ je o čovjeku koji nije putovao i bio je jedva pismen. Ali, tko god da je autor sjajnih djela engleske književnosti, imao je pristup ljubavnoj sagi iz Italije.

Čini se da hronologija počinje s čuvenim Danteom Aligijerijem, koji je bio gost Bartolomeja Prvog u Veroni. U svojoj "Komediji" Dante progovara o rivalstvu familija Monteki i Kapuleti 1303. godine. To je godina koju koristi i Šekspir. Dvije stotine godina

kasnije, kapetan Vicenza Luigi da Porto napisao je djelo "Historija o dva plemenita ljubavnika i njihovoj tužnoj smrti tokom vladavine Bartolomeja". Za pretpostaviti je da je ovaj rad baziran na usmenoj tradiciji u lokalnoj zajednici o dvoje ljubavnika.

Kasnije ovu priču preuzimaju i drugi, da bi tokom XVI stoljeća o ovoj temi pisali brojni autori (Matteo Bandello, Girolamo Dalla Corte, Arthur Brooke, William Painter). Šekspir je napisao svoju besmrtnu verziju 1569, koja je igrana u engleskom teatru. Čini se da je ona bila zasnovana na radu Williama Paintera i Arthura Brookea iz 1562.

Stotine godina nakon tragične smrti Romea i Julije, više nije toliko bitno da li se njihova priča odvijala onako kako je bilježi literatura. Ovdje je riječ o dvoje mladih koji, uprkos barijerama koje im nameće okolina, pokazuju da je ljubav jača od svega.

VIA
CAPPELLO

ROMEO
GIULIETTA
-benvenuti-
ROMEO
GIULIETTA
-welcome-

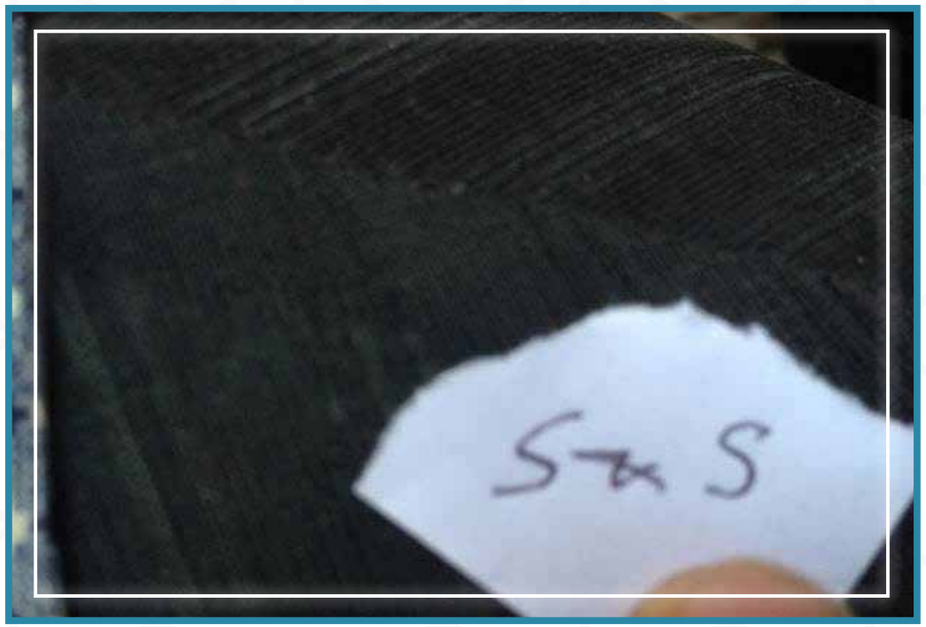
S+S

VII MEGALITNA KULTURA NA SJEVERU KIPRA

1 DVANAEST HILJADA GODINA KIPARSKE HISTORIJE

Kipar se generalno smatra tranzitnim područjem već hiljadama godina. Idealno je lociran između Turske (65 km), Sirije (97 km), te mediteranskih sila Feničana, Grka, Perzijanaca, Egipćana, Hetita i drugih imperija kroz vrijeme.

Stotinu godina su Britanci prenosili artifakte i bogatu zlatnu ostavštinu sa otoka iz doba uticaja antičke Grčke, Rima, Perzije i Egipta u muzeje i privatne kolekcije u Velikoj Britaniji. Čak i ono što je preostalo, a mogao sam vidjeti u bogato opremljenom Nacionalnom muzeju u Nikoziji, vrlo je impresivno.

Smatralo se da prije dolaska okolnih pomorskih sila, prije pet hiljada godina, života na malom Kipru nije bilo.

Najedanput, arheološka iskopavanja na lokaciji poluotoka Akrotiri (1987-1990) dovela su do otkrića ljudskog boravka u većim zajednicama na otoku u periodu od 12.000 godina unatrag. Kiparska arheologija je okrenuta naopačke. Ne samo da je čovjek boravio na otoku, već je tokom dužeg perioda "zaslužan" za iskorjenjivanje nekoliko životinjskih vrsta: minijaturnog slona i minijaturnog nilskog konja.

Na proto-keramičkoj neolitnoj lokaciji Agia Varvara pronađena je, zasada, najstarija prezentacija ljudskog lika. Riječ je o kamenoj figuri, pronađenoj u sloju starom najmanje 11.000 godina.

Šta je sljedeće?

Šteta što nema sistematskog arheološkog napora da se otok podrobnije istraži. Ali, nagađanja historičara i arheologa da povijest kreće sa Sumerom prije 7.000 godina, definitivno su stvar prošlosti.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
Ώρες επίσκεψης
Δευτέρα
Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή
Σάββατο
Κυριακή / Δημόσιες αργίες
Κλειστό
08:00 - 18:00
09:00 - 17:00
10:00 - 13:00
CYPRUS MUSEUM
Visiting hours
Monday
Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday
Saturday
Sunday / Public holidays
Closed
08:00 - 18:00
09:00 - 17:00
10:00 - 13:00

1837
1901
MCMVII

Cape Andreas
Akanthou
Agios Epiktitos
Troulli
Klepini
Limnitis
Filia
Dali
Katalionas
Frenaros
Paralimni
Cape Greko
Agios Georgios
Kissonerga
Kholetria
Sotira
Parekklishia
Kantou
Kalavasos
Choirokoitia
Early phases of Aceramic Neolithic
Aceramic Neolithic (Choirokoitia Culture)

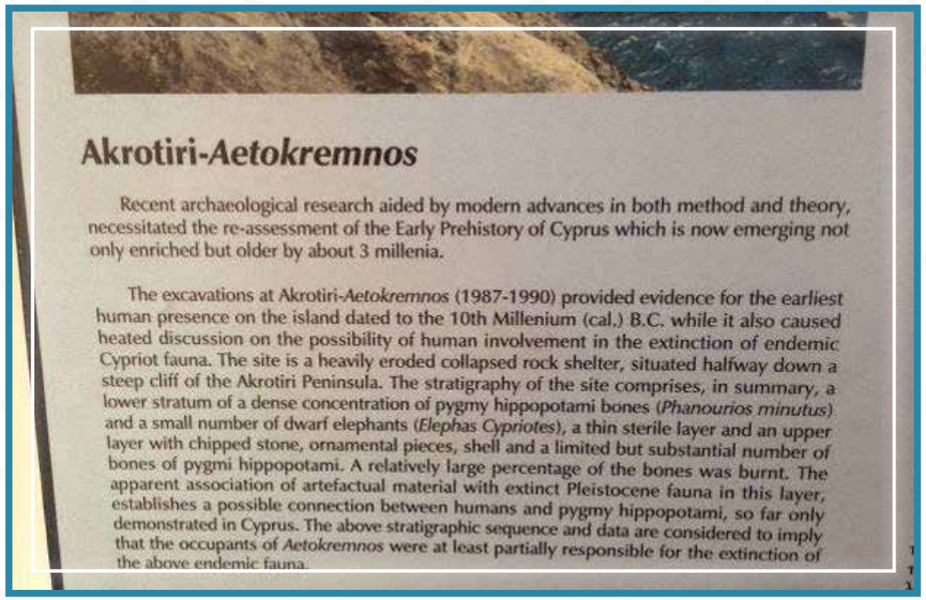
Akrotiri-*Aetokremnos*
Recent archaeological research aided by modern advances in both method and theory, necessitated the re-assessment of the Early Prehistory of Cyprus which is now emerging not only enriched but older by about 3 millenia.
The excavations at Akrotiri-*Aetokremnos* (1987-1990) provided evidence for the earliest human presence on the island dated to the 10th Millenium (cal.) B.C. while it also caused heated discussion on the possibility of human involvement in the extinction of endemic Cypriot fauna. The site is a heavily eroded collapsed rock shelter, situated halfway down a steep cliff of the Akrotiri Peninsula. The stratigraphy of the site comprises, in summary, a lower stratum of a dense concentration of pygmy hippopotami bones (*Phanourios minutus*) and a small number of dwarf elephants (*Elephas Cypriotes*), a thin sterile layer and an upper layer with chipped stone, ornamental pieces, shell and a limited but substantial number of bones of pygmi hippopotami. A relatively large percentage of the bones was burnt. The apparent association of artefactual material with extinct Pleistocene fauna in this layer, establishes a possible connection between humans and pygmy hippopotami, so far only demonstrated in Cyprus. The above stratigraphic sequence and data are considered to imply that the occupants of *Aetokremnos* were at least partially responsible for the extinction of the above endemic fauna.

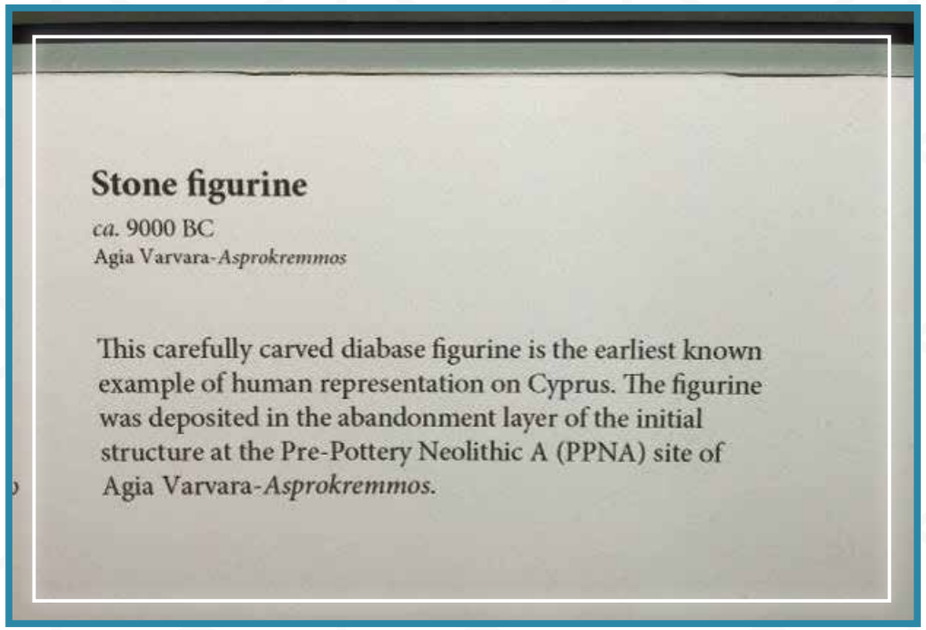
Stone figurine
ca. 9000 BC
Agia Varvara-*Asprokremmos*
This carefully carved diabase figurine is the earliest known example of human representation on Cyprus. The figurine was deposited in the abandonment layer of the initial structure at the Pre-Pottery Neolithic A (PPNA) site of Agia Varvara-*Asprokremmos*.

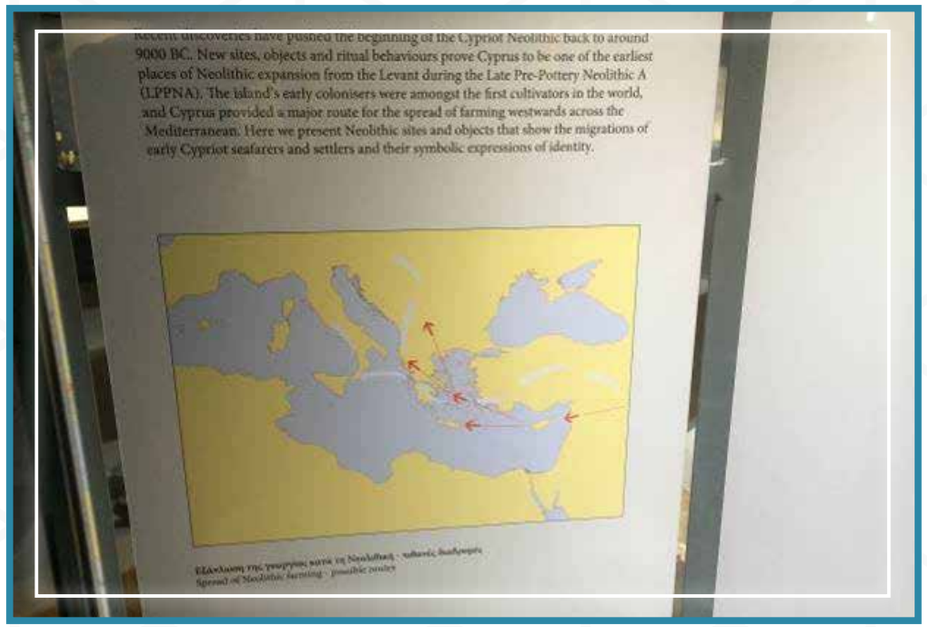
9000 BC. New sites, objects and ritual behaviours prove Cyprus to be one of the earliest places of Neolithic expansion from the Levant during the Late Pre-Pottery Neolithic A (LPPNA). The island's early colonisers were amongst the first cultivators in the world, and Cyprus provided a major route for the spread of farming westwards across the Mediterranean. Here we present Neolithic sites and objects that show the migrations of early Cypriot seafarers and settlers and their symbolic expressions of identity.

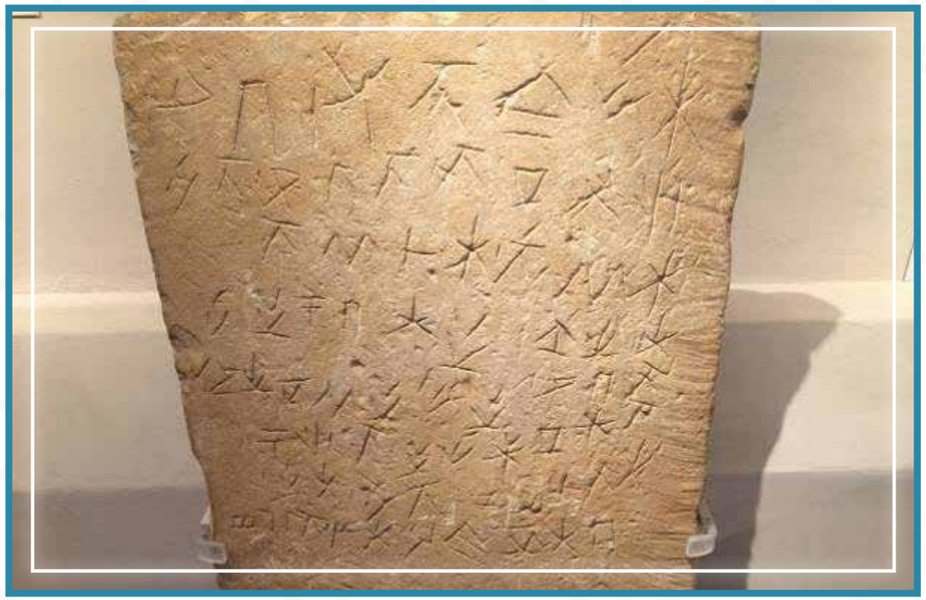

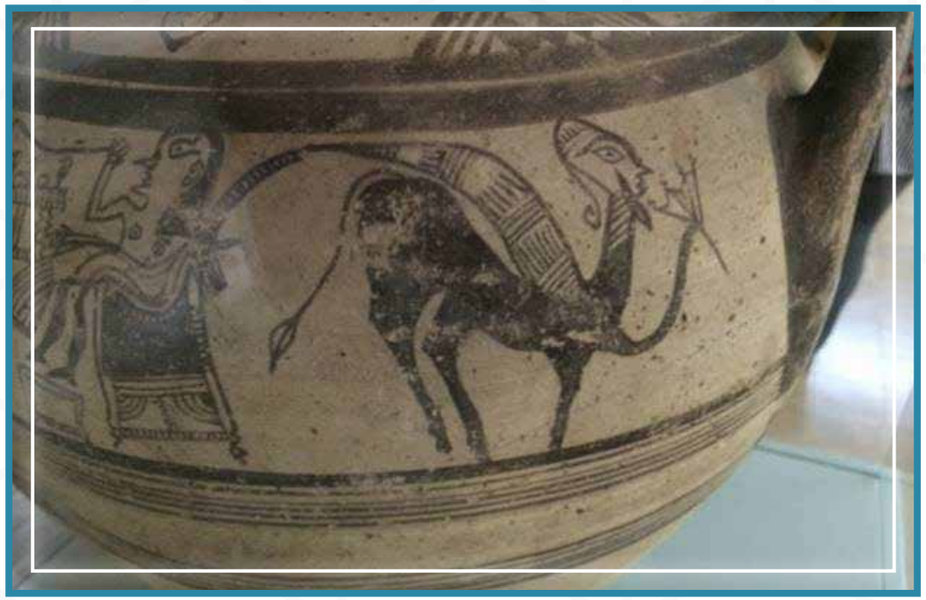

2 PIRAMIDA NA SJEVERU KIPRA ?

Arheolog Tuncer Bagiskan bio je vodeći terenski arheolog na teriotoriji Turske republike Sjeverni Kipar. Pri Ministarstvu kulture, vodio je Odjeljenje za arheološka istraživanja. Sada je u penziji i bavi se organskim kulturama.

Kada je čuo za moj dolazak na Kipar, ponudio je da me odvede na lokaciju Kozan Koy.

"Želio bih ti pokazati našu piramidu. Jako me interesira tvoje mišljenje."

Terencem se vozimo sjevernom stranom ovog mediteranskog otoka. Tuncer mi govori kako je dovodio svoje kolege arheologe na ovu lokaciju. Oni su je pregledali, nisu našli tragove keramike i alata. To im je bio znak da ovdje nema građevine.

Ne čudi me ovaj nenaučni postupak. Vrlo je tipičan za arheologe. U školama ih uče da traže keramiku i alat kao osnovne tragove kultura. Ako oni izostaju, onda, po njima, građevine ne postoje, a da pri tome nisu digli pogled i pokušali shvatiti da li je nesto građeno. Stoga, za postojanje piramida ne treba zvati arheologe, geologe, egiptologe ili historičare. Piramide su građevine, njihovo postojanje mogu prvi shvatiti građevinci i arhitekte, a energetska mjerenja obavljaju fizičari, elektroinžinjeri i inžinjeri zvuka.

Vijugavim putem dolazimo pred Kozan Koy. Iz daljine se jasno vide obrisi piramidalnog uzivišenja. Tražim od vozača da zaustavi vozilo, da mogu napraviti dobre snimke iz daljine.

Ispred nas su jasne dvije trouglaste stranice uzvišenja. Bridovi su očigledni. Stranice se spajaju u vrhu. Uzvišenje je prekriveno glinom, djelomično grmovima, kamenom. Dugogodišnja izloženost suncu je vidljiva po prašnjavoj zemlji.

Tuncer me pita za mišljenje.

"Ove dvije strane su pravilne. Prijatno sam iznenađen. Nisam čuo za ovo piramidalno uzvišenje", odgovaram sa smješkom.

Piramida na Kipru?

Vozimo se prema podnožju uzvišenja. Samostojeće je, okruženo ravnicom. To je drugi razlog koji govori u prilog da je inteligentna ruka ovdje bila prisutna. Padina ima ravnomjeran nagib od vrha do podnožja.

Parcelu ispod južne strane upravo obrađuju, oru. Tu je i stado ovaca. Tuncer obilazi okolinu u potrazi za komadima keramike. Penjem se uz brid.

Istočna strana je prekrivena kamenom koji doseže do samog brida. Nakon toga, ovaj sloj nestaje. Kao da ga je neko uklonio. Južna strana nema kamenog prekrivača. Glina, škrta zemlja, rijetki buseni trave. Kompas mi pokazuje malo odstupanje od kardinalnih tačaka i osa sjever-jug, istok-zapad.

Pratim brid do vrha. Uspijevam se popeti na vrh. Sada imam pogled od 360 stepeni. Komandni položaj. I, naravno, vjetar. Nema zaštite. Ovo je sjeverac, dolazi s tamne strane piramidalnog uzvišenja.

Na vrhu su dva višetonska komada betona. Nigdje uokolo nema prirodnog konglomeratnog betona. Ali, ovdje su dva nepravilna komada. Nije ih niko gurao iz podnožja. Vjerovatno su pravljeni na vrhu, kao dio manje strukture. Moji domaćini nemaju rješenje za ovu zagonetku.

Posmatram preostale dvije stranice uzvišenja. Izgubio se pravilan nagib. Nešto je više rastinja, osobito na zapadnoj strani. Erozija je modificirala stranice, ako su ikada bile pravilne.

Uzbuđenje je malo splasnulo. Nemamo četiri pravilne stranice. Ali, ovo samostalno uzvišenje je ili modificirana prirodna tvorevina ili je pravljena od osnove pa naviše.

Kada: izuzetno je staro.

Toliko staro da nije zabilježeno u pamćenju ili usmenoj tradiciji.

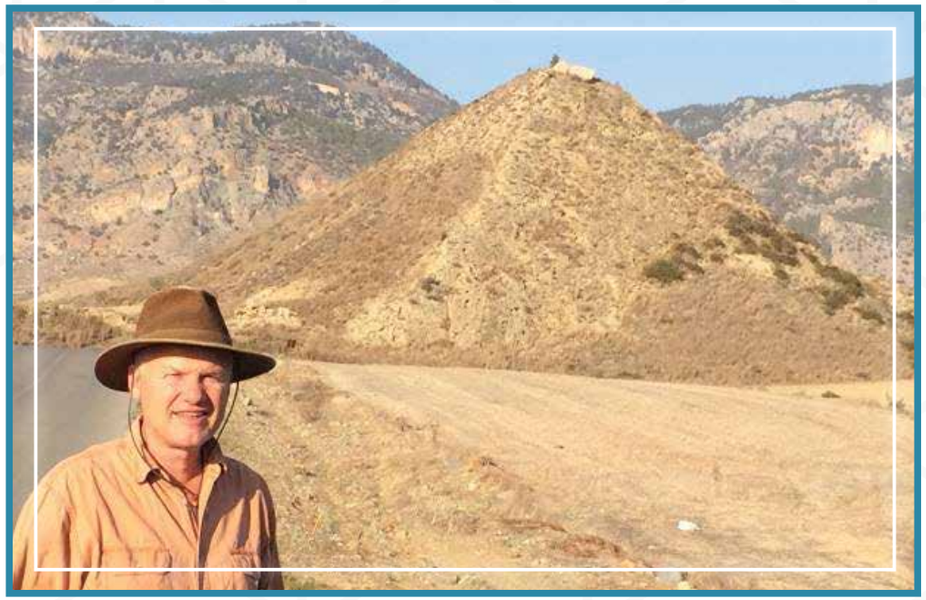

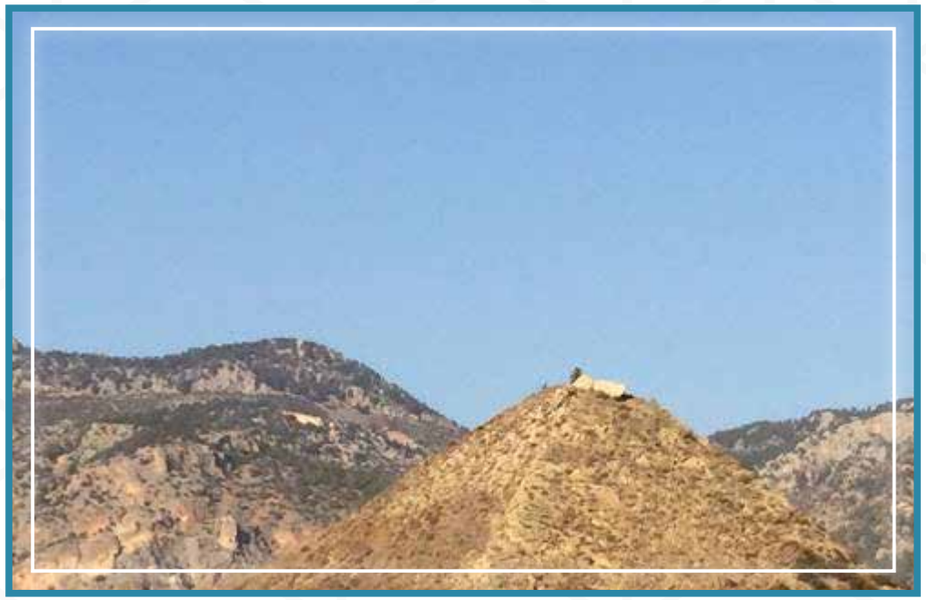

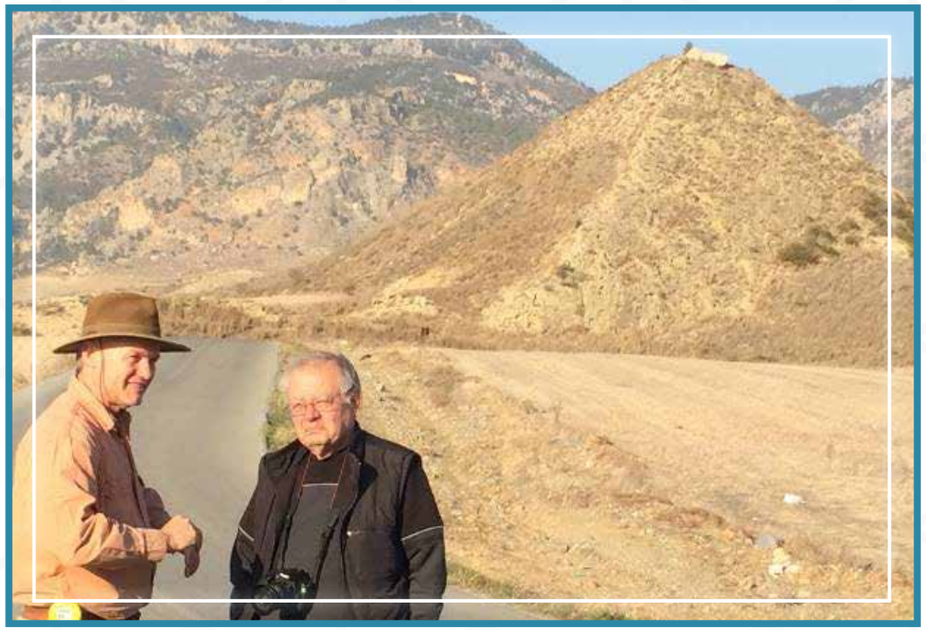

3 MEGALITNA KULTURA NA SJEVERU KIPRA - MEVLEVI MEGALITI

Sjeverni dio otoka Kipra, pod turskom upravom, mnogo je mirniji i s manje turista u odnosu na južni dio. Sporadična arheološka istraživanja tek dotiču samu površinu bogatog nasljeđa. U pripremi posjete Kipru, tražio sam od domaćina da mi pokažu potencijalne megalitne lokacije i podzemne prolaze.

Na obroncima sela Mevlevi nas dočekuje Mustafa. On nam treba pokazati nekoliko podzemnih tunela. Sa površine zemlje nekoliko rupa vode u prolaze dugačke od nekoliko do pedeset metara. Interesantno, ali daleko od impresivnih Kapadokija tunela. Kaže da osim ovoga ima i jedan manastir na vrhu brda, ali treba voziti lošim, neravnim putem.

Krećemo terencem u vožnju od nekoliko kilometara. Nakon truckanja, dolazimo i do vrha uzvišenja, s ostacima bizantijskog manastira. Kažu da je voda dopirala do samog vrha brda, odakle se slijevala naniže. Tu stajemo.

Suprotno od manastira, 200 metara dalje, vidi se podignuti kamen. Čini se da je niži od dva metra. To nam privlači pažnju. Odlazimo pješice. Približavajući se, vidimo još jedan uspravni kamen, pa još jedan. E, ovo je već nešto od interesa za mene.

Prvi uspravni blok je istinski megalit, veliki kamen. Visina mu je 190 cm, dužina 115 cm, širina 66 cm. Ima masu od 3,17 tona. Kompas pokazuje pravilnu orijentaciju sjever-jug (180 stepeni), po dužini. Blok je obrađen sa četiri strane. Erozija je vidljiva, ali sva četiri brida su pravilna. Vrh mu je oštećen.

Ovaj blok stoji na kamenoj podlozi. Ne vidi se vezivni materijal, kao da blok raste iz kamena. Podloga, ili temelji, produžavaju se u obliku slova "U". Dva kraka su dugačka po 330 cm, a središnji dio tri metra. Vrlo pravilno. Prostor između dva vanjska kraka je ispunjen grmljem i zemljom.

Susjedni blok je udaljen pet metara od prvog. Također, megalitni po svojim dimenzijama i masi. Visok je 210 cm, dugačak 95 cm, širok 50 cm, s masom od 2,19 tona. I njegov vrh je oštećen, Pravilne četiri stranice. Kod ovog megalita postoji odstupanje u odnosu na osu sjever-jug od 10 stepeni (190 stepeni). Njegova lokacija prati kretanje sunca na crti jug, jugozapad.

Sljedeći blok je još impresivniji. Visina mu je čak 305 cm, dužina 115 cm, a širina 50 cm. Na kubikaži od 1,753 k.m. masa je 3,85 tona. Kompas pokazuje 170 stepeni, dakle odstupanje od pravca sjever-jug za deset stepeni. Izuzetna pravilnost.

Pregledom terena ustanovljavam da su pod travom još mnoga postolja, ali megaliti nedostaju. Obično su megaliti praćeni trostranim kamenim temeljem, najčešće po tri metra širokim. Kamen je niveliran. Veza megalita s kamenom osnovom je svuda ista, zagonetna. Nema veziva, ali vrlo je čvrsta. Kao da su iz jednog komada izrađeni. Ili stopljeni, fuzijom.

U svim međuprostorima je grmlje, zemlja. Čini se da su kopači u potrazi za blagom ovuda kopali i tražili potencijalne grobnice.

Četvrti blok ima visinu od 170 cm, dužinu od 75 cm i širinu od 52 cm. Njegova masa je gotovo tonu i po (1,45 tona). Igla na kompasu pokazuje pravac od 190 stepeni. Ponovo odstupanje od deset stepeni, ali na drugu stranu. Interesantno da ovaj blok odstupa od prva tri. Kao da je on bio u drugom, znatno širem krugu. Pogledom prelazim preko ravnice. Sljedeći blok je najvjerovatnije obrazovao treći, najširi krug.

Procjenjujem da je na ovom terenu bilo između 30 i 60 uspravljenih megalita. Većina je nasilno uništena. Najveću osnovnu dimenziju ima blok dužine 180 cm, širine 90 cm i procijenjene visine od 300 cm. Taj je imao originalnu masu od više od deset tona (10,692 tone)! Njegova orijentacija je 120 stepeni.

Je li moguće da su graditelji svaki blok pomijerali za deset stepeni?

Moji domaćini nemaju naziv za ovu lokaciju. Najbliže selo je Mevlevi, desetak kilometara udaljeno. Zato je logično da sam mu dao radni naziv "Mevlevi megaliti".

Sljedeći dan mijenjam program. Tražim od svojih domaćina povratak na ovu lokaciju. Ona nije zabilježena među poznatim arheološkim sajtovima Sjevernog Kipra.

Zgrada manastira se zvanično zove "Aya Marina Church". Ima ih nekoliko na otoku, s tim imenom. Međutim, kamene kuće manastira nemaju ništa dodirno s ovim megalitnim kompleksom, ni po stilu ni po vrsti kamena.

Zaravan na kojoj su smješteni megaliti ima odličnu preglednost, od 360 stepeni. Najvjerovatnije su tu bila postavljena tri megalitna kruga. Pravilno odstupanje megalita od pravca sjever-jug po deset stepeni i njihova pravilna međusobna udaljenost vjerovatno su služili kao kalendar. Ukupno odstupanje pojedinih blokova od pravca sjever-jug je 30 stepeni.

Preko zaravni prelazi pastir sa stadom ovaca. Razgovaramo s njim. Pokazuje nam jednu lokaciju na kojoj nedostaje megalit, ali ima trostranu osnovu. Rastinja nema, samo zemlja. Neko je tu kopao i došao do dna stijene, koja se pruža pet metara

u dubinu. Ispod stijene mali prolaz. Pastir nam govori da se tu uvlačio kao mlađi. Podzemni tunel je bio dugačak oko 30 metara. Dalje nije išao, jer nije imao dobro svjetlo. Također, ističe da postoji niz prolaza ispod drugih megalita.

Ovo otvara novu dimenziju ove lokacije. Riječ je o nadzemnom i podzemnom kompleksu. Možda postoji veza između nekih, ili svih megalita i podzemnih prolaza?

MEDITACIJA

Izdvojio sam se. Sjeo pored najvećeg megalita i stavio ruku na njega. Zatvorio oči, opustio se i zaplovio mrakom.

"Ovaj prostor je vidio četiri civilizacije. Prvu, kojoj su najvažnije bile energija i voda. Drugu, koja je ovdje bila zbog vode i hrane. Treću, koja je osvojila ove krajeve i uništila megalitnu lokaciju. Čevrtu, koja je upotrebljavala keramiku.

Svaku megalitnu cjelinu s tunelom koristila je jedna familija. Najstariji član se spuštao u tunel. U podzemnim prolazima su imali duhovne procesije. Postoji prostorija u koju se može doći iz više pravaca."

***

Gledam stabla. Nekoliko smreka sa spiralno uvijenom korom. Jasno, ispod stabla je energetski vorteks koji uzrokuje da kora ne raste ravno u visinu, već se uvija. Identičan fenomen sam vidio u Arizoni, u Sedoni.

Lokalni stanovnici govore o vodi. Na jednom mjestu je i bunar. I, eto, dva elementa za prvu civilizaciju. Preciznije, megalitnu kulturu. Energetski vorteksi i tekuća voda.

Dakle, na tlu današnjeg Sjevernog Kipra u prošlosti je postojala megalitna kultura. Duhovno razvijena, astronomski orijentirana, razvijene socijalne organizacije, koja je bila u stanju da organizira oblikovanje, transport i montažu megalitnih blokova.

"Pronađena" je još jedna zaboravljena civilizacija, o kojoj u ovom momentu ne znamo gotovo ništa. Starost je sigurno veća od 5.000 godina i pripada eri graditelja megalitnih krugova, menhira i dolmena širom Europe i Mediterana.

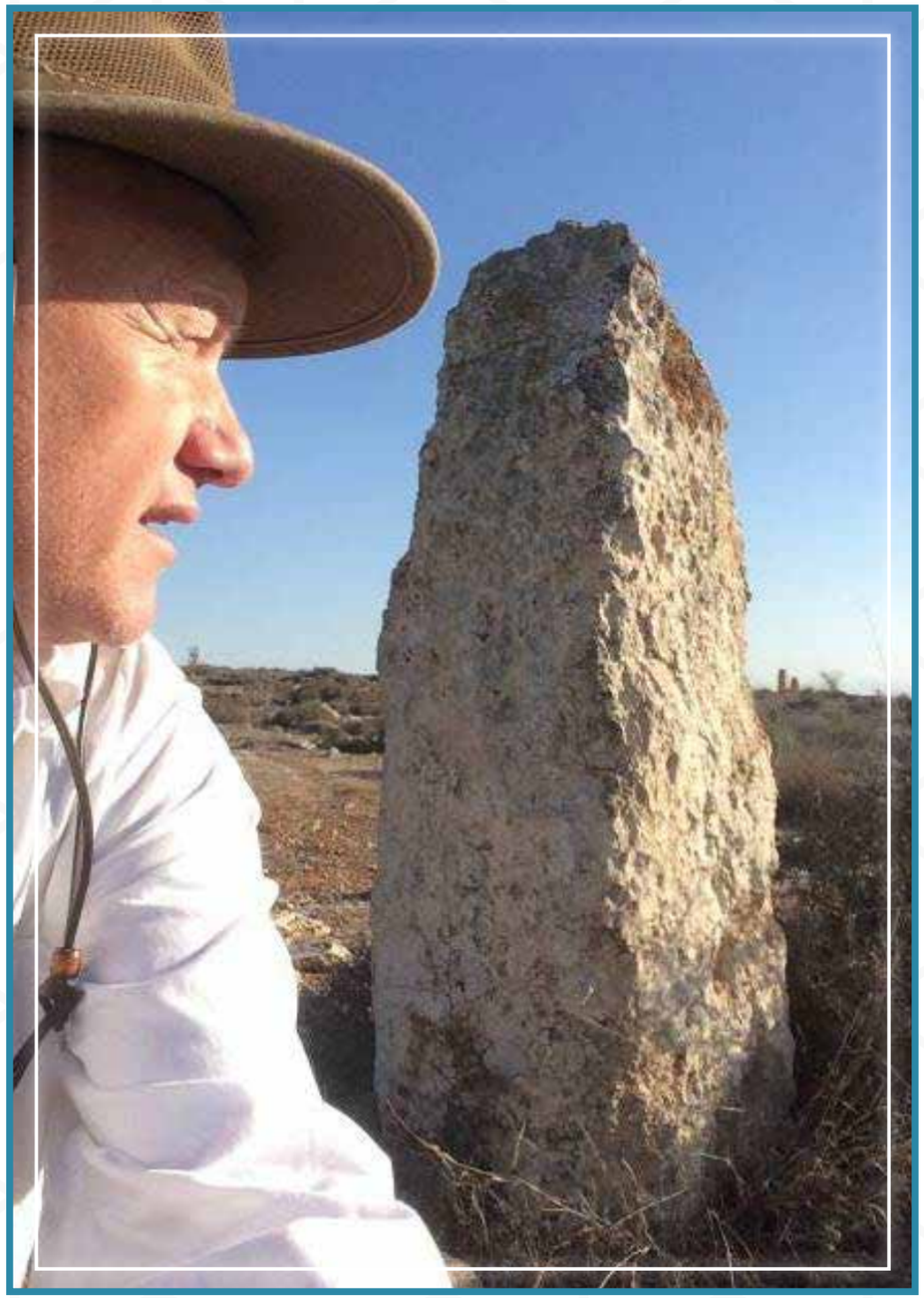

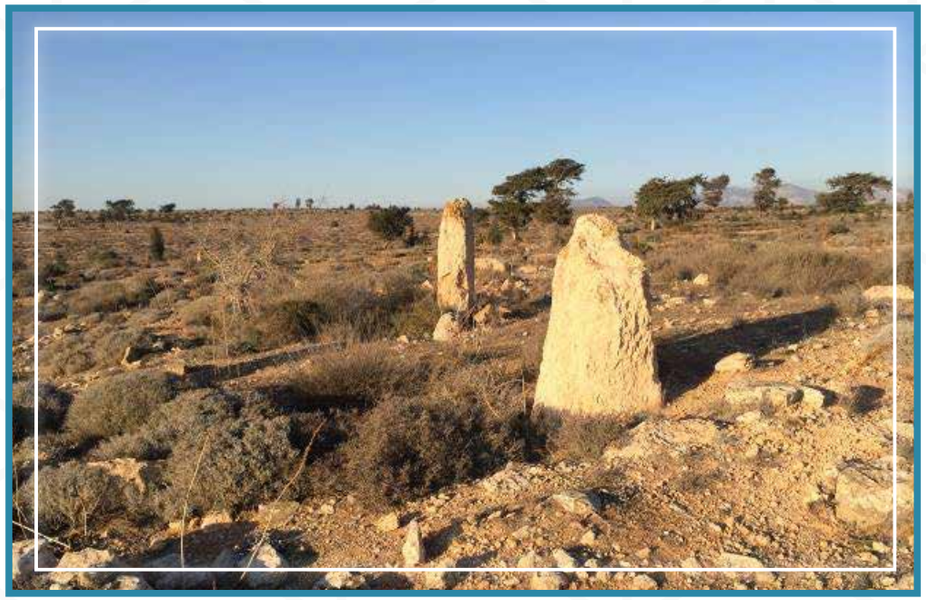

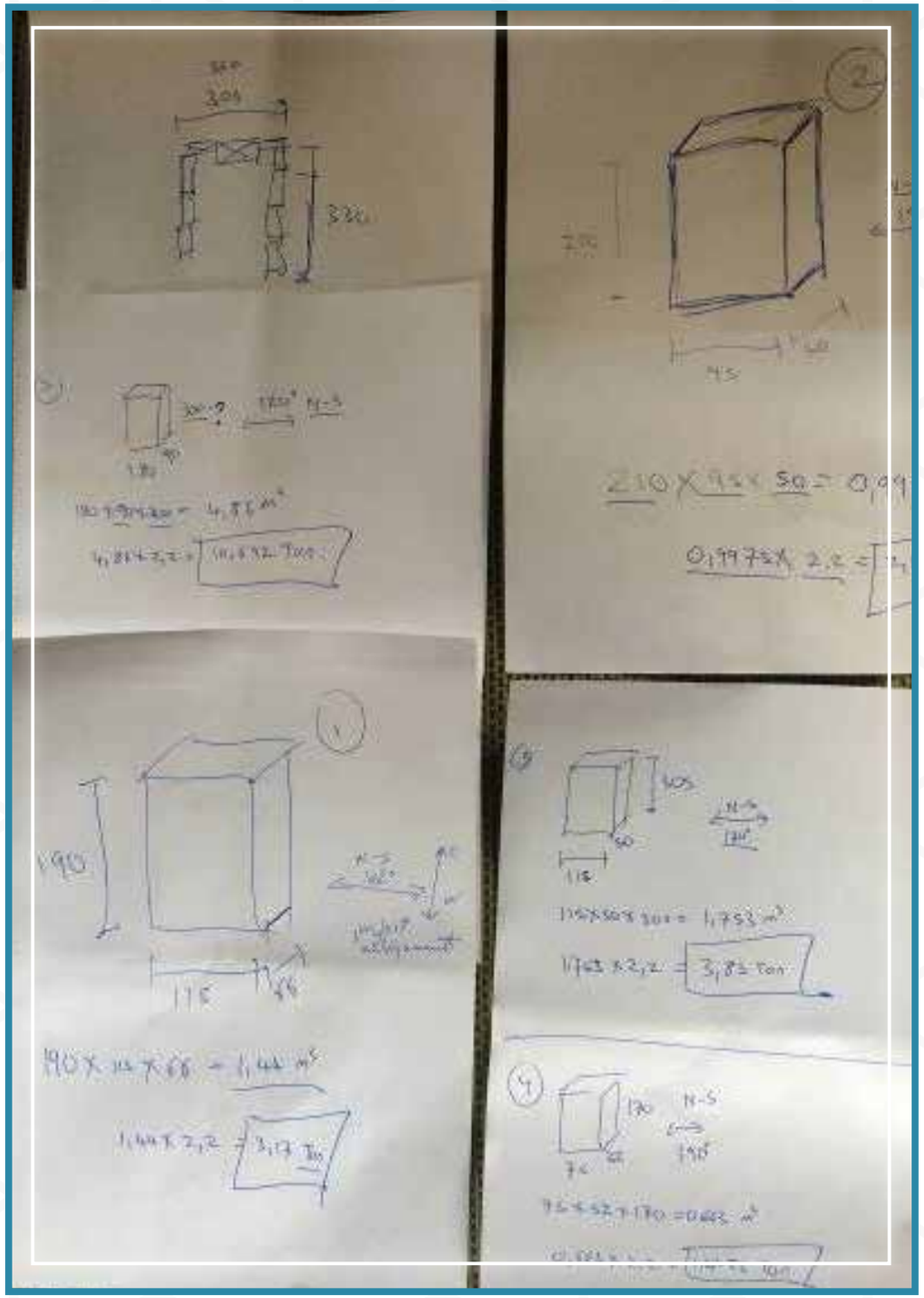

IX BOSNA I HERCEGOVINA: ORGONSKA ENERGIJA (VISOKO) I KAMENA KUGLA (ZAVIDOVIĆI)

1 NIVO ORGONSKE ENERGIJE NA BOSANSKIM PIRAMIDAMA

Bosanske piramide i orgonska energija?

Orgonsku energiju još zovu energija života, biološka energija, chi i energija nulte tačke. Već decenijama pojedini istraživači govore kako su piramide služile za stvaranje najvažnijeg oblika energije - orgonske energije. Ona je nevidljiva i teško mjerljiva. Po istraživačima, kao na primjer čuvenom dr. Wilhelmu Reichu, ona je pokretač svih životnih procesa.

Ali, orgonska energija se ne može mjeriti našim, konvencionalnim, naučnim instrumentima. Kako je onda dokazati? Posmatramo li list na drvetu u prirodi, lako je uočljivo da tokom različitih godišnjih doba, dolazi do promjene boje lista. U proljeće, mladi list ima tamnozelenu, zdravu boju, tokom ljeta ona postaje svjetlija, a u jesen polako žuti i zatim list opada. Logično je zaključiti da se i energetski nivo u listu mijenja: u početku životni procesi bujaju, da bi kasnije opadali i potpuno nestali. Drugim riječima, nivo životne energije se mijenja.

Wilhelm Reich je bio prvi koji je razvio instrument koji mjeri taj nivo životne energije koja nas obavija. Mladi, tamnozeleni list ima najveću mogućnost upijanja elektromagnetizma iz okoline, on je najzdraviji. Na procentualnoj skali od jedan do 100, taj mladi list ima životnu energiju jako visoku u odnosu na stari list kome se smanjuje nivo životne energije. Reich je sličan pokus izveo s tek ulovljenom ribom, koju su stavili pored instrumenta. Dok je bila živa, nivo životne energije je bio visok, kako je umirala, bez vode, tako je nivo životne energije padao.

Američka kompanija "Heliognosis" je, oslanjajući se na rad Reicha, razvila čitav niz instrumenata kojim mjere nekonvencionalna energetska polja, odnosno orgonske energije. Na taj način, imamo mogućnost da na naučni način mjerimo životne procese i nivo orgonske energije živih bića, predmeta i prostora.

Praksa je pokazala da je u gradovima nivo orgonske energije u prosjeku na nivou 50-60. Mjerenja u posebnim prirodnim i izrazitim duhovnim uslovima lokacije Damanhur u Italiji su pokazala prisustvo orgonske energije na nivou 85-95, odnosno 50 posto višu u odnosu na urbane cjeline.

Saradnik Fondacije "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca", dipl. ing. telekomunikacija iz Beograda Goran Marjanović, vršio je niz mjerenja na bosanskim piramidama u junu 2016. Među njima su bila i mjerenja naučnim instrumentom "Heliognosis model LM3" na nekoliko lokacija u Visokom.

Desetak metara unutar tunela "Ravne 2" mjerena je koncentracija orgonske energije. Rezultat pokazuje da se igla na instrumentu zabila na nivou 100, jer više nije mogla dalje!

Mjerenje na Bosanskoj piramidi Mjeseca pokazuje maksimalan nivo orgonske energije od 100. Kontrolno mjerenje u gradu Visoko pokazuje uobičajeni nivo od 60.

Lokacija uzvišenja Zvonik u novom "Arheološko-turističkom parku Ravne 2" pokazuje vrlo visoku vrijednost orgonske energije od 95. Međutim, unutar pronađenog tunela u Zvoniku, vrijednost je 100. Artificijelno konusno uzvišenje tumulus u Vratnici također ima vrijednost orgonske energije od 100. Piramida Ljubavi ima vrijednost od 100. Centar trokuta između piramida Sunca. Mjeseca i Zmaja ima vrijednost orgonske energije od 100. Piramida bosanskog Zmaja je također na vrhu skale sa 100.

Time smo dobili još jedan dokaz da je Bosanska dolina piramida energetski živa i aktivna.

2 OTKRIĆE NAJVEĆE KAMENE KUGLE

Fenomen prahistorijskih kamenih kugli istražujem već petnaestak godina. Nekoliko puta sam posjetio nalazišta na jugu Kostarike, u zapadnom Meksiku, na Uskršnjem Otoku, Turskoj, otoku Isla del Cano u Pacifiku, Tunisu, Kanarskim otocima. Prisutne su i na Antarktiku, Novom Zelandu, Rusiji, Egiptu, SAD, Argentini... Na Balkanu sam pisao o kamenim kuglama iz sjeverne Albanije, Dalmatinske Zagore, zapadne Srbije i Sandžaka.

Osnivanjem Fondacije "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca" počeli smo sistematska istraživanja ovog fenomena u Bosni i Hercegovini. U početku su u timu bili Ahmed Bosnić, Jovo Jovanović i Bojan Zečević. Do sada smo ih pronašli na dvadeset lokacija: osam oblikovanih granitnih kugli u Teočaku kod Tuzle, vulkanska kamena kugla kod Konjica, te one građene od pješčara u selima Trn i Slatina kod Banja Luke, zatim Varešu, Zenici, Bihaću, Žepču, i drugdje.

Najveće nalazište je kod Zavidovića, u Dubokom potoku, gdje ih je svojevremeno bilo 80. Neke su završile niže, u rijeci Bosni, veći dio su lokalni stanovnici razbili u potrazi za blagom kojeg nikada nisu našli, dio ukrašava privatna imanja, a još uvijek osam očuvanih kamenih kugli leži u potoku. U septembru 2006, na inicijativu Fondacije, osnovan je "Arheološki park: Bosanske kamene kugle", koji smo pretvorili u turističku atrakciju, promovirajući je širom svijeta i šaljući naše goste u posjet ovoj lokaciji. O njoj se danas brine Nedžad Ikanović s nekolicinom mještana.

Tokom 2007, profesor Muhamed Pašić uzeo je četiri uzorka oštećenih kamenih kugli iz Zavidovića, te uzorak prirodnog stijenskog materijala i analizirao na Institutu za materijale u Zenici. Fizičko-kemijska analiza je pokazala prisutnost istih devet elemenata, u istom omjeru u kuglama i prirodnim stijenama. Međutim, razlika je bila u tome što su kugle sadržavale i mangan, koji se koristi za poboljšanje čvrstoće, te kalcijum oksid, osnovu za vezivni materijal.

Zaključak: drevna civilizacija je topila prirodni kamen i dodavala aditive da poboljša kvalitet, izlijevala u kalupe i dobijala izuzetno čvrste kamene kugle.

Početkom marta 2016. započelo je iskopavanje kamene kugle u selu Podubravlje, na periferiji zavidovićke općine. Lokaciju sam posjetio 19. marta 2016, s nekoliko medija i grupom turista iz 13 zemalja.

Ova kamena kugla je, površinom manjom od jednog kvadratnog metra, virila iz zemlje decenijama. O njenom postojanju su znali stariji stanovnici ovog kraja. Međutim, skorašnja iskopavanja su započela dvojica entuzijasta (Kristijan i "Ciklon"). Otkopavanje ide sporo zbog nataložene zemlje, ručnih alata i želje da se kugla ne ošteti.

Nakon desetak dana kopanja, postalo je jasno da je riječ o megalitnim dimenzijama kugle. Tog 19. marta smo izmjerili otkopani dio, koji je bio nešto manji nego polovina obima kamene kugle. Rezultat: 3,80 m. Obim je najvjerovatnije između osam i devet metara.

Odatle možemo dobiti i radijus, koji je između 1,20 i 1,50 m. Za određivanje mase potrebno je odrediti i gustoću, a za to nam treba analiza materijala koji su prisutni u kugli. Ono što je bilo očigledno, jeste smeđe-crvena boja kugle, odnosno visoka koncentracija željeza. Ako pretpostavimo da je gustoća između gustoće krečnjaka (2,2 kg/k.cm.) i željeza (7,8), ona bi mogla iznositi oko pet kg/k.cm.

U tom slučaju imamo dvije preliminarne vrijednosti za radijus i gustoću i možemo izračunati masu. Ona iznosi više od 30 tona!

U Europi, u ovom momentu, nema masivnije ("teže") kamene kugle od nedavno iskopane kugle u Podubravlju.

Iznad kamene kugle se nalazi sloj ploča pješčara, zatim sloj gline, zemlje i vegetacije. To svjedoči o enormnoj starosti kugle, iznad koje su se sedimentirali prirodni materijali desetinama, a možda i stotinama hiljada godina.

Najveća kamena kugla u Kostariki teška je 25 tona. Tek kada u potpunosti očistimo kamenu kuglu u Podubravlju, imat ćemo tačan radijus, te kada analiziramo strukturu materijala, znaćemo da li je ovo najmasivnija kamena kugla na svijetu. Ukoliko je napravljena od lijevanog željeza, odgovor bi bio definitivno potvrdan.

Šta bi to značilo? Prvo, da je tlo južne Europe, Balkana i Bosne i Hercegovine, bilo lokacija izuzetno starih naprednih civilizacija o kojima ne postoje pisani tragovi. Drugo, da su poznavali tehnologiju sasvim drugačiju od naše. I treće, da su koristili moćan geometrijski oblik ("sfera"), energetski potentan materijal (elektromagnetizam željeza) na energetski važnim tačkama (kretanje vode, oslobađanje negativnih iona).

Time dolazimo i do moguće svrhe kamenih kugli koja nam je nagoviještena prilikom posjete Podubravlju. Nekoliko radiestezista je mjerilo uticaj energije kamenih kugli na bioenergetsko polje posjetilaca. Zabilježeno je širenje aure, a time i rast imuniteta. Čini se da su naši drevni preci bolje poznavali energije Planete, živeći u harmoniji s njom.

Pretpostavljamo da se ispod ovog uzvišenja skriva veća koncentracija kugli. To bi moglo odrediti i buduća istraživanja, koja bi trebala biti detaljna, u saradnji s vlasnikom parcele, Općinom i ostalim zainteresovanim. Fondacija će inicirati ubrzanje iskopavanja i odgovarajuće naučne analize. Na toj osnovi, Zavidovići će dobiti još jednu, globalno atraktivnu lokaciju.

3 POTVRĐENO: NAJVEĆA SVJETSKA KAMENA KUGLA NALAZI SE U ZAVIDOVIĆIMA

Otkriće nove kamene kugle u Zavidovićima u martu 2016. senzacionalno je odjeknulo u čitavom svijetu. Fondacija "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca" organizirala je široku medijsku kampanju u predstavljanju ovog prahistorijskog fenomena.

Fondacija se obratila na nekoliko miliona primalaca e-mailova koje ima u svojoj bazi podataka, uključujući brojne svjetske medije. Još jednom se progovorilo o teritoriji Bosne i Hercegovine kao lokaciji drevnih civilizacija, znatno starijih od konvencionalnog viđenja ljudske prošlosti.

S uzorcima smo se obratili fakultetima u Srbiji i Bosni i Hercegovini, te sada predstavljamo analize do kojih smo došli.

Diplomirani geolog Miodrag Jovović iz Beograda je volonterski uradio petrografsku (makroskopsku i mikroskopsku) analizu uzorka kamene kugle, zaključujući da je "tekstura masivna", s prisustvom "kvarca, muskovita, oksida gvožđa, magnetita", a "karbonatna osnova je bazalni cement". Očigledno je prisustvo energetski aktivnih elemenata.

Na Rudarsko-građevinsko-geološkom fakultetu Univerziteta u Tuzli obavljeno je određivanje gustoće čvrstih čestica (odnos mase čestica prema njegovoj zapremini). Magistar geologije Mersudin Hodžić potpisao je izvještaj u kome je utvrđena vrijednost gustoće od 2,64 g/m3.

Volumen kamene kugle jednak je vrijednosti od 14,14 m3.

Masu u kilogramima, nakon toga, jednostavno je odrediti umnoškom gustoće ("specifične težine") i volumena. Masa kamene kugle u Zavidovićima iznosi 37,32 tone!

Velike kamene kugle od granodiorita sam vidio u Kostariki, od kojih je najveća dostizala masu od 25 tona. Na zapadu Meksika, kraj gradića Ahualco, na lokaciji "Piedras bolas", vulkanske kamene kugle dostižu 35 tona.

Mjerenjima kamene kugle u Zavidovićima i poređenjem sa do sada najvećim kuglama u Centralnoj Americi, potvrđujem da je bosanska kamena kugla najmasivnija i najveća na svijetu.

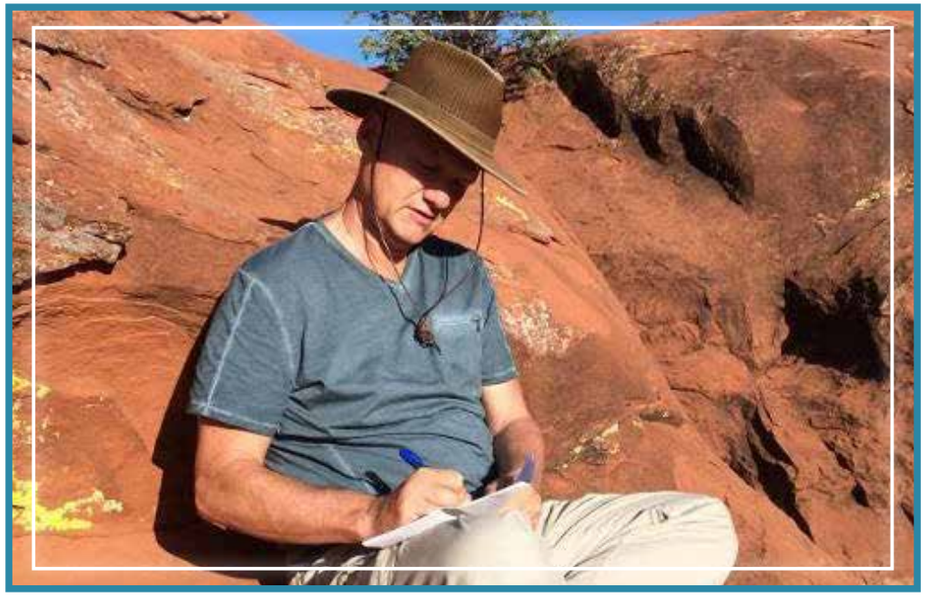

O AUTORU

Neumorni istraživač i autor brojnih knjiga dr. Semir Osmanagić u posjeti je modernim ruskim i indijskim piramidama, prahistorijskim tunelima Austrije, energetskim vorteksima Arizone, misterioznom zidu u Teksasu i na čelu promocije najveće kamene kugle u svijetu, otkrivene na tlu BiH. Zahvaljujući njegovom radu, pogled na drevnu prošlost više nikada neće biti isti.

"Svoje fascinantne spoznaje sa zanimljivog putovanja, Osmanagić je podijelio u devet zanimljivih, gotovo zasebnih poglavlja, koja pred očima čitatelja otvaraju vrata drugih i drugačijih svjetova o kojima se malo ili ništa ne zna. Knjiga je pisana laganim stilom, u maniru intimnih putopsinih kazivanja, što čitatelja ispunjava osjećanjem da i sam učestvuje u ovom neobičnom istraživačkom hodoljublju. Posebno su zanimljive autorove meditacije kojima se predavao na lokalitetima koje je obišao. One kazuju o njegovom neiscrpno bogatom spiritualnom životu, ali i upornoj želji da svojim bićem prodre u daleku prošlost i uspije ono što nikome do sada nije pošlo za rukom i da racionalno objasni najveće tajne života i vremena kroz koje su prolazile civilizacije na našoj planeti."

Ahmed Bosnić

„Uz napomenu da se „u XXI stoljeću vraćamo starim zanimanjima... i da imamo šansu da promijenimo našu budućnost", autor Osmanagić nas ovom knjigom, kao i prethodnim, zanosno vodi na još jednu zanimljivu promenadu. Pred nama lelujaju prizori iz Sankt Peterburga i Ermitaža, Sibira, doline piramida u Indiji, austrijskih praistorijskih tunela, misterioznih energetskih vorteksa Arizone i kamenog zida u Teksasu, Velike piramide u Gizi... Zatim se smjenjuju prizori i iz Elidske doline i drevne Olimpije, ishodišta najznamenitijih sportskih svetkovina; vječne Atine i njenog hrama svih hramova Partenona; umilnog Rodosa sa zagonetnim Kolosom i neponovljivim Lindosom; Krita sa Knososom; kultnog mjesta zaljubljenih Verone; Afroditinog otoka Kipra sa tajnovitom piramidom i megalitima, da bi ta bajkovita odiseja bila okončana u Bosanskoj dolini piramida u Visokom i opisom džinovskih kamenih kugli kod Zavidovića."

Slobodan Stajić